

F. Roderich-Stoltheim: A zsidó siker rejtélye 1. rész

Hetedik kiadás

1928

I. Bevezetés

II. Zsidó módszerek a gazdasági életben

1. A héber növeli a pénzforgalmat és étellel tölti meg az üzleti életet

2. A héber mobilizálja a szunnyadó értékeket, nyugvó erőket hív életre.

3. A héber rablógazdálkodást folytat a természettel és az emberi erőforrásokkal

III. A különleges zsidó üzleti taktika

A megölés taktikája

IV. A héberek nemzetközi összefüggései és a héberek titkos szervezetei

1. A Rothschildok

2. A héberek összjátéka és titkos egyetértése

3. A héberek nomádsága

V. A zsidóság különleges erkölcse

VI. Klatzkin vallomása

VII Vita Sombarttal

VIII. Az újabb idők zsidó sikerei

IX. A tőzsde

X. A zsidók elnyomják a szolid kereskedelmet

1. Különleges zsidó kereskedelmi módszerek

2. A termelés károsítása /rossz és olcsó/

3. Eltérő gondolkodásmód

XI. Zsidó kereskedelmi sajátosságok

1. Üzletszerű csődcsinálás

2. Részletfizetéses üzlet

3. Áruházak

1. Trükkök a vevő becsapására

2. A termelő károsítása

3. Gazdasági erőszak és monopolizálás

4. Erkölcsi és egészségi károsítás

5. Prémiumok az alkalmazottaknak és az üzem fenntartási költségei

XII. Erkölcsi alapelvek a kereskedelemben

Különleges zsidó életirányzat

XIII A héber mint a kapitalizmus hordozója

1. Területi kiterjedés

2. A héberek idegensége

3. A zsidók félpolgári volta

4. Zsidó gazdagság

XIV. Üzlet és vallás

A zsidók elkülönülése

XV. A faji probléma

1. Általában

2. A zsidók pszichológiája

3. Látszólagos zsidó fölény

XVI. A zsidó lény eredete

1. A zsidók származása

2. A zsidók kereskedő néppé válása

3. A zsidók szétszóródása a Földön

XVII. A zsidók befolyása a nőkre

Leánykereskedelem

XVIII A zsidók és a világháború

XIX Hipnotikus szellemi és akarati irányítás - a zsidók titokzatos hatalma

A hazug képek hipnotikus eredete

XX. A megoldás

XXI. Zárszó

I. Bevezetés

Ha a népek történetében rejtvény van, akkor a zsidók az egyik legnagyobb rejtvény; aki az emberiség problémáival foglalkozott, anélkül, hogy megérintette volna a nagy zsidó-problémát, az biztosan csak a felületen mozgott életismereti tanulmányai folyamán. Szinte nincs olyan terület, a művészettől az irodalomon át a vallásig és a közgazdaságtanig, a politikától a szerelmi élet legtitkosabb területein át a bűnözésig, ahol ne lenne a zsidó szellem és lény befolyása látható és amelynek az irányát az ne befolyásolta volna.

Amennyire ezek a tények cáfolhatatlanok, annyira biztos, hogy nemcsak a mi német, hanem az általános tudomány, az irodalom és a sajtó, amelyek valamilyen módon tudni érdemes dolgokkal foglalkoztak, szinte aggódalmasan elkerülik, hogy a zsidó befolyás titokzatos területeit világítsák meg. Olyan, mintha egy titokzatos tilalom lenne érvényben, mely megtiltja, hogy az élet és a zsidók összefüggéseiről vagy akár csak a zsidókról beszélhessünk. És így állíthatjuk, hogy egy területen sem olyan csekély képzett embereink tudása, mint a zsidókra vonatkozó dolgok esetén.

Ha a héber befolyása a népek szellemi és politikai sorsára rendkívüli, akkor ehhez azt kell hozzáfűzni, hogy a héberség különös eszközöket és erőket használ arra, hogy ezt elérje. Ebben az irányban akar ez a könyv némi tudást továbbadni. Tisztázzuk rögtön: vallási szempontokkal és motívumokkal itt nem foglalkozunk. A szerző teljesen semleges a vallási pártokkal szemben és egyikükhöz sem csatlakozik feltétel nélkül. Ha itt zsidókról beszélünk, akkor nem vallási közösségre gondolunk, hanem egy népre vagy egy fajra. Ezért itt, ahol ennek jelentősége van, elsősorban a héber vagy szemita nevet használjuk.

Hogy a zsidók, a népek közötti szétszórtságuk ellenére még ma is különleges népnek és fajnak érzik magukat, és hogy - vallásos hitüknél jobban - közös vérük kötöttségét érzik, erről egyik nagyjuk tanúskodik.

Endymion című regényében, amely 1844-ben jelent meg Londonban, Benjamin Disraeli tollából, aki ugyanaz, mint a későbbi angol miniszterelnök, Lord Beaconsfield, egy befolyásos idős zsidó beszél egy fiatal emberhez:

"Senki sem kezelheti a fajelvet, a fajkérdést közömbösen. Ez a világtörténet kulcsa; és a történet csak azért olyan gyakran zavaros, mert olyan emberek írják, akik a faji kérdést és az azzal együttjáró dolgokat nem ismerték. Ahol annak hatásával

találkozhatunk, közösségekben vagy egyéneknél, számítani kell vele. De a másik oldalon nincs olyan tárgy, amely olyan finom különbségtevési készséget követel, vagy ahol ez az elv, ha azt nem értjük alaposan, olyan könnyen tévedésnek bizonyulhat.

Európában három nagy faj ismeretes sajtóságos tulajdonságokkal - a germánok, a szlávok és a kelták, és ezek viselkedését ezek a sajtóságos tulajdonságaik szabják meg. Van még egy nagy faj, akik a világot befolyásolják, ezek a szemiták. A szemiták kétségkívül nagy faj, mert a világ összes dolgai között, melyek valóságnak tűnnek, semmi sem biztosabb, mint az a tény, hogy ők találták föl ABC-nket. (Ez már régen ismert, hogy téves - a szerző).

De pillanatnyilag a szemiták legkisebb és legsajtóságosabb családjának, a zsidóknak hatalmas a befolyása minden üzletre. Nincs olyan faj, amely akkora akaraterővel és olyan szervezőtehetséggel bírna, mint ezek. Ezek a tulajdonságok soha nem látott gazdagságot és határtalan hitelt biztosítottak nekik. Ha ön folytatja életét és több üzleti ismerete lesz, a zsidók minden tervét keresztezni fogják. Már régen belopakodtak titkos diplomáciánkba és az szinte teljesen az ő tulajdonuk: még 25 év, és nyíltan fogják helyüket igényelni az ország kormányzásában. Ezek fajok: Olyan emberek, és embereknek olyan klikkjei, akiknek viselkedését sajátos szervezeteik irányítják, és ezzel a körülménnyel számolni kell egy államférfinak. Ezzel szemben - mit ért latin faj alatt? Nyelvek és vallás nem hoz fajt létre - ezt a vér teszi."

* * *

Ezt olyan ember mondja, aki maga is zsidó, tehát mélységesen bepillant azok lényébe.

Itt mi a zsidók szerepével foglalkozunk a kereskedelemben, azon a területen, ahol hatalmuk alapját vetették meg, és amit mindinkább saját területükké tettek, mondhatnánk zsidó monopóliummá. Werner Sombart Professzor "A zsidók és a gazdasági élet" c. művében nem kevesebbet akar bebizonyítani, mint azt, hogy az államok és népek közvetlen gazdasági sorsa a zsidók vándorlásaival közvetlen kapcsolatban áll. Következtetéseit így lehet összefoglalni: Ahol zsidók vannak, ott fölvirágzik a kereskedelem és a kultúra, ahonnan elköltöznek, ott megszűnik a forgalom és a jólét. Ha nem is akarom a tényt cáfolni, mégsem tűnnek nekem elegendőnek Sombart indoklásai. Éppen ilyen támadhatónak tűnnek következtetései, és így szükségesnek látom, a tudós munkáját, mely szinte csak az elérhető irodalomra és iratokra támaszkodik, példákkal és gyakorlati tapasztalatokkal egészítsem ki.

A Sombarti könyv benyomásai alapján szinte arra gondolunk, hogy azt szeretné bebizonyítani, hogy a héberek a modern kultúra eredeti hordozói. Sombart a "kapitalizmus kultúrájáról" beszél, és azt akarja bebizonyítani, hogy a kultúra elsősorban vagy majdnem teljesen a zsidók vállain nyugszik. Az a vélemény, hogy az emberiség rendkívüli hálával tartozik a zsidóknak a kultúra terén, az utóbbi időben sokszorosán terjedt el, és sokan gondolhatják azt, hogy a kultúra és a vallás elsősorban a héberektől jutott át hozzánk, és hogy a népek különös hálával tartoznak ezért ennek a keleti népnek. Sőt, néhányan azt a véleményt képviselik, hogy minden haladás a zsidóktól indult ki, és hogy a kultúra zsidók nélkül

elképzelhetetlen. Az ilyen elképzelések ma, amikor jobban ismerjük a legrégebbi történelmet, tarthatatlanok. Arra kell gondolnunk, hogy olyan országokban, ahova zsidó be nem tette a lábát, magasan fejlett kultúrák voltak olyan időkben, amikor a világtörténelemben a zsidó népről még szó sem volt. Ezt tanúsítják az egyiptomi, babilóniai és asszír népek régi lakóhelyein talált leletek. A perui aztékok és inkák kultúrája is jelentős volt, és ők sem tudtak semmit a héberekről. A kínaiak és japánok kultúrája évezredek óta fejlődött ki anélkül, hogy a héberekkal érintkezésbe kerültek volna, mert Japánban és Kínában csak kevés zsidót találunk. Ezeknek a népeknek a fejlett faji öntudata távol tartotta őket. De mindenek előtt talán a legmagasabb és legnagyobb kulturális virágzás a görög kultúra volt, amely olyan időpontban bontakozott ki, amikor a zsidó befolyás még nem volt észrevehető. Sőt, a zsidóság távolmaradása tette igazán csak lehetővé a tiszta árja szellemi élet kibontakozását.

A hébereket tehát a kultúra hordozóiként ünnepelni nem helyes. Be kell azonban vallani, hogy az, amit általában kultúrának neveznek, a héberek beavatkozása után felgyorsul, és hogy egy sajátos nép befolyása alatt a külsődleges kultúrjelenségek meglepő módon bontakoznak ki. De itt pontosan kell, hogy meghatározzuk a dolgokat, és nem azt nevezni kultúrának, ami tulajdonképpen civilizáció, azaz az életvitel finomodása. Az életvitel növekedése és sokasodása, ahogy ez zsidó befolyás alatt történik, elsősorban az élet külsőségeit érinti. Növekszik a kereskedelem, a közlekedés, a termelést megsarkantyúzzák, a pénzforgalom és a tőkefelhalmozódás feltűnő módon lép színre. Az élet gazdagabbnak és bujábbnak tűnik; az általános jólét képe tűnik föl, a tényleges javak fölhalmozódása. De mindezt a civilizáció szóval foglalhatjuk össze, míg a kultúra az emberi képességek legfőbb fokának ápolását, a szervezeti és erkölcsi rend kiépítését, a vallási élet elmélyülését jelenti, és ezek nem fejlődnek, sőt, károsodnak. A természet dinamikus törvényszerűségei az ember életére is vonatkoznak; túl sok az egyik oldalon mindig hiányt hoz létre a másik oldalon. Nem lehet rendkívüli erőket fölszabadítani kifelé anélkül, hogy a belső értékek ne károsodnának. Ezért, hogy lelkiismeretesek legyünk, a híres kultúranövekedést a héberek miatt még más oldalokról is megnézzük, mint azt Sombart teszi, hogy a szembetűnő jelenséget teljesen megvizsgáljuk.

II. Zsidó módszerek a gazdasági életben

A kérdést, hogy miért virágzik a gazdasági élet, ahol zsidók vannak, Sombart nem válaszolta meg kielégítően. Adósunk maradt fontos következtetésekkel. A következőkben megkíséreljük ezeket megszerezni. Az itt vizsgálandó tényeket és jelenségeket a következő szempontok szerint csoportosítjuk:

1. A héber megnöveli a pénzforgalmat.
 2. A héber mobilizálja a szunnyadó értékeket, nyugvó erőket hív életre.
 3. A héber rablógazdálkodást folytat a természettel és az emberi erőforrásokkal
- A következőket kell még figyelembe venni:
4. a héberek összjátéka (titkos egyetértésük).
 5. Különleges erkölcsük.

1. A héber növeli a pénzforgalmat és étellel tölti meg az üzleti életet

A régivágású szolid kereskedő úgy gondolta, hogy föladatának eleget tesz, ha vevőinek tényleges igényét kielégítette. A vevő hozzá jött; várt, amíg megkeresték, és kellő kereskedői köteleességteljesítésnek gondolta, ha a vevőnek reális áron tudta szállítani a kívánt árut. Méltóságán alulinak tartotta azt, hogy ő fusson a vevő után, vagy hogy azt mindenféle úton-módon magához vonzza; régen az ilyen viselkedés nem volt ildomos és nem volt méltó egy tisztességes kereskedőhöz. Még kevésbé jutott eszébe, hogy a vevőt olyan árura beszélje rá, amit ez nem magától kért. Ebbe a viszonyba hozott a héber új irányzatot, és erős átlendülést. Ahol belenyúlt a kereskedelembe, nem elégedett meg az igények nyugodt kielégítésével. A vevőt előnyös ajánlatokkal és minden fajta ígérettel akarta magához vonzani.

Mindenekelőtt áruja olcsóságát hangsúlyozta, és a vevőnek azt beszélte be, "szuggerálta", hogy ebből neki nagy előnye van. Áruit nyilvánosan dicsérte, ez volt a régen elítélt piaci kikiáltási módszer, amit ma reklámnak neveznek. és ennek mestere lett. Ha mindez nem segít neki abban, hogy a vevőket magához vonzza, akkor maga kereste föl őket, nemcsak oly módon, hogy körleveleket és árulistákat küldött neki, hanem személyesen is, házalókon, ügynökökön és utazókon keresztül. Tehát nem várt addig, amíg az igény előállt, és a fogyasztás magától megindult; mesterséges keresletet teremtett; az igényt rábeszéléssel és más segédeszközökkel ébresztette föl. Ezzel az egész üzleti életet egy új, idegen sínre helyezte. A kereskedői üzlet a vevőkért való vad hajtóvadászattá lett, mert az egyik megpróbálta a másik vevőjét magához vonzani. Ezáltal biztosan növekedett az üzleti élet dinamikája, az áruk gyorsabban fogytak és termelődtek, de ez a fajta tevékenység kevésbé szolgálta a népgazdaságot, inkább csak a kereskedő magánhasznát. A kereskedelem az új fölfogás értelmében nem a nyugodt és állandó gazdasági fejlődés egy láncszeme volt, hanem inkább olyan eszköz, amely arra jó, hogy a forgó tőke gyorsan ismét a kereskedő kezébe jusson. Kevésbé szolgál az áruk eladására, mint a pénznyerésre. Ezzel azonban a kereskedelem elvesztette eredeti finom jellegét és szolgáltatás jellegét a közösség javára.

A hébernek ezt a különleges irányzatát annak sajátos viszonyának ismeretében környezetéhez értjük meg igazán. A régivágású kereskedő nem volt különösen irigy konkurenseire, alapelve az "élni és élni hagyni" volt; tudta, hogy ha üzletét becsületesen és lelkiismeretesen vezet, ha vevőit nemesen és igazságosan szolgálta ki, akkor neki is része volt az általános üzleti forgalomban, és így létezése biztosított volt. A régi idők kereskedői nem érezték magukat annyira egymás konkurenseinek, mint a maiak. Nem voltak olyan sokan; és ipartestületük mindegyiküknek biztosított egy bizonyos eladási területet. Az egymást kiszorítani akarást háttérbe szorította a társadalmi öntudat. A jóindulat és egymás kölcsönös eltűrése uralkodott, a keresztényi életszemlélethez illően mindenütt, így a kereskedelemben is.

Másképpen állt a héber a dologhoz. Idegenként került ebbe a számára új világba, egy létszám fölötti, akit senki sem hívott, és akire senki sem vágyott. Az ország lakosaival sem vére, sem közös történelem, sem a haza iránti érzés, sem vallási vagy társadalmi nézetek nem kötötték össze. Idegennek érezte magát és a többieket

idegennek látta, akik neki közömbösek voltak, és köztük minden módon és úton teret akart a maga számára létrehozni. Konkurensiben nem látott egyenjogú néptársat. Vallása azt tanította neki, hogy népe különleges, hogy ő "kiválasztott", és népének szent könyveiben ott áll az ígélet, hogy övé lesz a világ minden gazdagsága, hogy uralkodhasson a Föld népei fölött. A "Föld népei" a héber törvény szerint idegenek, ellenségek. Nem ismerte sem azt, hogy tekintettel legyen rájuk, sem azt, hogy kímélje őket. Az ő törvénye szerint el kell vennie tulajdonukat és szolgálivá kell tennie őket.

Ez áll az Ótestamentum könyveiben, melyeket mi "Szent könyvekként" vettünk át; és még nyilvánvalóbban áll a héber törvényeiben, amiket a héber maguk közt tanulnak, de bölcsen elrejtenek az emberiség más elemeitől. Később még visszatérünk ezekhez a tényekhez.

A héber tehát nem akart annyival megelégedni, hogy a többi kereskedővel együtt halad és megelégszik azokkal a vevőkkel, akik önként jönnek hozzá. Jogának tartotta, sőt kötelességének népével szemben, hogy az összes forgalomból annyit rendeljen magához, amennyit csak képes, a nemzsidó konkurenciától annyi vevőt vonjon el, amennyit csak tud. Továbbá felismerte annak előnyét, ha a közkezen forgó pénzből annyi van nála, amennyi csak lehetséges, hogy ezáltal hatalma és ereje legyen a gazdasági életben. Ez a törekvés természetes sajátosságából nőtt ki, mert a szerzéshez való érzék és a gazdagság iránti vágy mindig is a héber tulajdonsága volt. Az arany iránti vágy Júda törzsének öröklött terhe. De csak félig értenék meg a tényállást, ha azt hinnék, hogy a zsidót üzleteinél csak a nyereség vagy a pénz iránti vágya hajtja. A héber biztosan szereti a pénzt, de nem elegendő neki a fém pusztá tulajdona; tudja, hogy a csillogó arany mögött még egy titok van, amely hatalmat ad neki mások fölött. Számára a pénz birtoklása nemcsak a jóléthez szükséges eszköz, hanem a hatalomhoz is: ő a pénzzel uralkodni és elnyomni akar. Hogy tevékeny - mondhatnánk, mesterségesen erőltetett - üzletét, mellyel minden kint levő pénzt gyorsan ismét saját kezeihez akar vonzani, a héber pénzhiányt provokál a népnél; ez aztán új vevőket szerez neki, nem mint kereskedőnek, hanem mint pénzkölcsönzőnek.

Ha valaki képes arra, hogy a néphez jutott pénzt gyorsan újra magához vonzza, pl. úgy, hogy kereskedőként vevőit vásárlásra ösztönzi, olyan dolgok vásárlására, melyre valójában nincs is pillanatnyilag szükségük, ezzel pénzt von el a piactól, amely hiányzik akkor, amikor előre nem látott igények állnak elő. A pénzzavarba került ez esetben ahhoz kell hogy folyamodjon, aki minden pénzt magához vonzott. És így lett az erőszakkal megnövelt kereskedőüzem egyúttal a pénzkölcsönző, az uzsorás segítője. Nem véletlen, és a régi időkben sem volt a körülmények külső kényszere, ami a zsidót pénzkölcsönzővé tette, hanem egy kiszámított rendszer. A pénz különleges áru, és aki pénzzel kereskedik, az erősebben tartja a gazdasági életet kezében, mint az árukereskedő. Ezért minden kereskedelem a zsidó kezében tulajdonképpen csak eszköz arra, hogy a pénzt újra összeszedje. Mert a kikölcsönzött pénzt is élénk figyelemmel kíséri a héber, és tud arról gondoskodni, hogy az hamarosan ismét megtalálja útját a zsidó pénztárokhoz.

Nem vitatható, hogy a zsidó üzleti módszer emellett virágzó kereskedelmet és forgalmat hoz., aminek során úgy tűnik, hogy mindenkinek jól megy a sora. Így

volt nálunk a háború előtt. Akkor szinte megvakított bennünket az a gyors fejlődés, amelyben minden kereskedelmi és forgalmi berendezkedésnek része volt. De hogy milyen komoly áldozatok árán jött létre a külső életnek ez a virágzása a másik oldalon, arról az utóbbi tíz év története mesél nagyon részletesen.

2. A héber mobilizálja a szunnyadó értékeket, nyugvó erőket hív életre.

Ismertem egy embert, aki ha egy kertben vagy egy parkban egy nagy fát látott, rögtön a következő szavakat mondta el: "Milyen buták az emberek, hogy egy ilyen fát ott hagynak állni! Micsoda töke van abban! Milyen nagyszerű gerendákat és deszkákat lehetne abból kivágni!". Ennek az embernek zsidó vér folyt ereiben, és azt az érzést fejezte ki, amely sok héberben élhet, ha ezt nem is mondják mindig ilyen nyíltan ki. A héber nem tud semmi olyasmit, ami gazdaságilag hasznosítható, nyugodtan nézni. Tele van igyekezettel, hogy mindent folyékonyra tegyen, pénzzé tegyen, "mobilizáljon". Ettől a törekvéstől hajtva a héberség mindenütt azon van, hogy a természet és az emberi élet kincseiből merítsen. Ez természetesen gazdagítja és megnöveli az életet, föléleszti a civilizációt. ha egy erdőt, amely száz évig állt nyugodtan, és a természet csendjében fölnőtt és nagy értékforrássá lett, az nagy gazdasági érdem, ha valaki baltával és fűrészsel elkezd a nyugvó tőkét mozgósítani. Emberek százait foglalkoztatják, hogy kivágják az erdőt, hogy a fát földolgozzák és elküldjék, és így élet lesz a tájon; így jön ide a pénzforgalom és a nyereség. Így nézve a szunnyadó értékek megmozgatója jótévőnek tűnik a környék számára, ahol olyan sok kéznek ad munkát. De nemcsak a természetbarát szomorkodik az esemény miatt - a komoly közgazdász is másképpen látja a dolgot. Az bizonyos, hogy az erdő azért van ott, hogy abból végül építkezése és tüzifa alakjában a társadalomnak haszna legyen. A bölcs erdész azonban gondosan dolgozik és nem irt ki úgy területeket, hogy rögtön egy másik területet be ne ültetne újra fával. A héber itt egész más alapelvet követ, a tiszta kereskedő- alapelvet: ő csak kivág, az újra erdősítést másra hagyja.

Ez egy valóságos és egyszersmind jelképes példa. A héberek kiirtották nemcsak hazánkban, hanem még inkább Oroszországban, Lengyelországban és Keleten ősi erdők hatalmas területeit; ezzel abban a pillanatban biztosan fölélénkítették a kereskedelmet és a forgalmat, és pénzt hoztak forgásba, de a jövőre nézve a területet szegénnyé tették, sok esetben menthetetlenül elsivatagosították. A megkopasztott felületeken elszáradnak a források, a környék vízben szegény lesz; felhőszakadások elmosás a humuszrétegeket. Olaszország, Spanyolország és a Balkán országai figyelmeztető példák erre.

Mi következik ebből a megfigyelésből? A héber mindenütt arra törekszik, hogy a nyugvó értékeket megmozgassa, forgalomba hozza és pillanatnyi csillogó hasznot húzzon belőle; de hiányzik belőle a szervező áttekintés. Nem gondolkozik el azon, hogy mik lesznek a következményei figyelmen kívül hagyásával, kizsákmányoló viselkedésének. Ez nomád természetével függ össze. Nem érzi magát a földdel összekötve; elhagyja a sivataggá változtatott területeket és nyereségét a világ más helyén keresi. Neki idegen a haza fogalma, ebben is hű sivatagi vándornéphez való tartozásához.

3. A héber rablógazdálkodást folytat a természettel és az emberi erőforrásokkal

Ahogy az erdővel, ugyanúgy viselkedik a Föld belsejének kincseivel. Ami itt az évezredek vagy évmilliók során szervesen kialakult, azt most kielégíthetetlen mohósággal fejt ki; segíteni kell abban, hogy az életet gazdagabbá tegye és ékesítse. Gondos közgazdászok már elgondolkoztak azon, hogy meddig elegendők a Föld szénkészletei, hogy védjék az emberiséget a kozmikus hideg hatalmától. Bizonyos geológusok megnyugtatták őket: a Föld szénkészlete még sok száz, sőt talán három vagy négy évezredig elegendő lesz. Csupán az emberiség távolba látásának kellene túl ezen az időszakon is a lelkiismeret szavát hallatnia, mert utódaink - ha évezredek múlva is - de vádolni fognak bennünket, mert mi vad mohóságunkban a Föld végtelen kincseit tönkretettük.

És vannak olyan földi kincsek, amelyek kevésbé gazdagon lelhetők föl, mint a szén. A Föld vaslelőhelyeinek nagyságát, melyek szinte mind ismertek, mivel azokat egyszerűen a mágneses mező segítségével meg lehet találni, kiszámolták már; az eredmény az, hogy ha úgy folytatjuk kinyerésüket, mint ahogy az utóbbi időben tesszük, akkor a Föld minden érclelőhelye ötven vagy hatvan év múlva kimerül. Mi lesz akkor?

Hogy ezek a számítások helytállóak-e vagy sem, ettől függetlenül aggodalmat keltenek és a ma olyan szívesen emlegetett kulturális nagyszerűséget kétes fénybe vonják. Nos, biztosan nemcsak a héberek folytatnak rablógazdálkodást a Föld kincseivel, de azt lehet mondani, hogy ők voltak azok, akik a kíméletlen mozgósítás és a gátlástalan pénzszerzés elvét bevezették gazdaságunkba. Ez is az, amit Sombart ábrázolni akar és tényleg ábrázol: A héber valósította meg a gazdasági élet könyörtelen kapitalizálását, és nem csoda, hogy mások ezt utána akarják csinálni - vagy kénytelenek ezt szintén tenni, hogy megmaradjanak a zsidókkal folytatott versenyben.

De nem csak a természeti kincseket tesszük tönkre, hanem egy másik kincset, amely a kultúra számára mindennél fontosabb. A Föld kincseinek mozgósítása, és az erőszakos, szinte betegesen megnövelt üzleti aktivitás az ember alkotó erejét is hatalmas mértékben igénybe vette. Eleinte ugyan büszke művére, a forgó és kattogó gépek ezreire, a merész építményekre, melyekkel folyókat, tengeröblöket és hegygerinceket köt össze, a zseniális műszaki eszközökre, melyek a szél sebességével szállítják a Föld körül. De mit ér el ezzel a rohanással? Gyakran csak erejének elvesztését és a túl korai halált. Hogy a modern gazdasági élet hajtóvadászata az ember gyors kimerüléséhez vezet, hogy saját faja, a környezet minden műszaki tökéletesedése ellenére személyes lelkiállapota, azaz testi és lelki ereje csökken, ki nem vette még észre?

Az újkori gazdaság itt is kíméletlen rablógazdálkodást folytat. A gazdasági-ipar az embereket a faluból a városba vonzza, és kizsigereli őket. Ismert, hogy a városi ember hamar megöregszik, hogy ritkán lesz hosszabb életű három generációnál, és hogy a nagyvárosok és iparterületek csak az állandó faluból városba való mozgás miatt életképesek. De a falusi emberi erő sem végtelen. Már ma megfontolandó csökkenést mutat. 1871-ben Németországban a lakosság 64 százaléka élt 2000

lakosnál kisebb falvakban, 1919-ben már csak 34 százalék. És míg 1882-ben a falusi és erőiparral foglalkozók aránya 42.5 százalék volt, 1907-ig ez 27.1 százalékra esett vissza és azóta folyamatosan tovább csökken. A falusi lakosság nem tudja biológiai feladatát, a városi és ipari lakosság születési arányszámának megjavítását elvégezni hosszabb távon.

Így látjuk itt is a modern kultúra virágának nagyszerűségét, mely pótolhatatlan erők kárára nő. A német nép felhasználja önmagát. már most ömlenek az idegen nép és fajelemek határainkról köröskörül befele és kényelmesen fekszenek abban az ágyban, melyet mi túlzott, öngyilkos szorgalmunkkal olyan jól előkészítettünk. Tipikus képet nyújt a héber fanatikus mobilizáló törekvére támadásuk a fidei-bizottságokra, azaz az oszthatatlan családi vagyontra. Különösen a földtulajdonos nemesség vezetett be olyan rendelkezéseket, melyek célja az volt, hogy a családi vagyont egyben örökölje egy személy, hogy a vagyon ne hulljon részekre. Az állam és a társadalom szempontjából felbecsülhetetlen érték, ha ilyen módon erős, független egzisztenciák megmaradnak.; a közösségnek ebből semmi kára nem származik. A zsidó sajtó mégis évtizedeken át támadta ezt a rendszert, és jellemző, hogy az új alkotmány, mely a nép legyőzése után állítólag magától jött létre (valójában a világháború alatt a héber Witting és Preuß írták meg azt), a 155 § 2 cikkelyében megbízza az országokat, hogy oszlassák föl a fidei-bizottságokat. Látjuk, hogy Júda hogyan használja ki hatalmát, ha hozzájut.

A zsidók veleszületett gyűlöletének a nemességre itt jelentős szerepe van. Szeretné ezt a nemességet kiirtani, aki a vérben és a származásban valami különlegeset merészel látni - míg szerintük csak a "kiválasztott népnek" van joga ilyen igényeket támasztani. Hiszen a zsidók szívesen nevezik magukat az "emberiség természetes arisztokráciájának". Egyébként azonban a fidei-bizottságok elleni utálatból a héber mobilizálási törekvése szól; nem lehet semmi szilárd és állandó: mindent rendelkezésre kell bocsátani a spekuláció és a kihasználás céljaira. Ha Sombart így állítja be a dolgokat, hogy a héber mindenütt gazdagságot hoz és azzal új gazdagságot szül, akkor a modern gazdaság fogalma itt végzetes tévedésbe torkollik. Még akkor is, ha gazdagság alatt csak a Föld arany és ezüst javait értenénk, akkor sem állíthatjuk, hogy ezek a héber gazdasági tevékenységei kapcsán megszorodnának. Művészete inkább arra irányul, hogy ezeket mindig újra összegyűjtse kezeiben. De az arany és ezüst egészében csak csekély része a népek gazdagságának. Amit tőkének nevezünk, általában nem fémpénzből áll. A tőkéhez általában az ingatlantulajdont számítjuk, tehát a földet, az erdőket, az épületeket, stb... Ezeket megszorítja a héber?

Van természetesen egy másik tőke, mely a modern népgazdaságban a legfontosabb szerepet játssza: a kölcsöntőke, azok az összegek, melyeket kamat ellenében kölcsönöztek ki. És nem tagadható, hogy a héber tehetsége ragyogó arra, hogy ezt a fajta tőkét megsokszorozza.

A világháború után a német nép kamatterhe tovább növekedett. A Dawes szerződés évtizedekre hatalmas terheket rótt rá. Hogy gazdaságot működtetni tudják, a német vállalatoknak kölcsönöket kellett fölvenni, és emiatt a német munkaerőt idegen kamatláncba kellett verni. És kinek fizetjük ezeket a nyomasztó kamatokat? Ki másnak, mint az idegen bankok és nagyfinanszírozók kölcsöntőkéjének. (Hogy

hogyan kerülnek a népek és államok a spekulatív nagytőke körmei közé, azt elolvashatja a "nagygazdaság bűnei" /Die Sünden A Großfinanz/ c. könyvben, Hammer kiadó, Lipcse.)

Tisztázzuk először, hogy miből áll tulajdonképpen az ilyen tőke. Akinek egy millió márkája van, amely kamatot hoz, az ezt nem a szekrényben tartja arany és ezüst formájában, hanem kikölcsönözte azt. De a kölcsönvevő, a pénz tulajdonosának adósa sem pénz formában tartja a tőkét; kiadta üzemének működtetésére vagy bővítésére. Csak egyvalami maradt neki vissza belőle: A kötelesség a kamat fizetésére. Kötelezte magát, és általában utódait is, meghatározatlan időre, hogy rendszeresen fizessen kamatösszegeket a hitelezőnek. Mindebből először az következik, hogy minden kölcsönnel szemben a másik oldalon egy ugyanakkora adósság áll. Aki egy millió márkát vett kölcsön, amelyből kamatot kap, akkor neki valaki egy millió márkával adósa. És ebből sajátságos számla jön ki: Minél több itt a kölcsön összege, annál több adósság van ott. Ezek szerint a tőke szaporulata itt valójában adósság szaporodása ott. A kölcsöntőke tehát lényegében adóssági kötelezettség, obligáció. Ezek jelzalogok, részvények, részvényjegyek, nyugdíjlevelek és hasonló dolgok. És ha ma azzal büszkélkedünk, hogy a gazdagok száma erőteljesen megnőtt, hogy egyes kezekbe milliók és milliárdok halmozódtak föl, akkor ne felejtjük el, hogy ugyanilyen arányban a másik oldalon mások adóssági kötelezettségei szaporodtak meg.

Tehát nem állíthatjuk, hogy az ilyen tőke szaporodásával a nemzet jóléte nőtt. aki modern gazdagságról beszél, az becsületes módon erről a szörnyű modern eladósodásról is kellene hogy beszéljen. Ahova csak nézünk, az adóssági kötelezettségek erőteljes növekedését látjuk: Az államnál, a mezőgazdaságban, a városnál, az üzletben, a családban - minden adósságokkal dolgozik. A háború előtt a Német Birodalomban a jelzalogok összegét 60-70 milliárdra becsülte. /Zsidó becsüsök szerint (v. Gwinner Pr. Herrenhauseban) a Német Birodalom tőkeértéke 300, mások szerint 220-250 milliárd márka. A jelzalog értéke bizonyos vidékeken magasabb mint 25% / Érdekes módon nincs semmiféle statisztikánk erről a fontos népgazdasági kérdéstről, miközben különben azon fáradozunk, hogy minden adatot statisztikailag összeírjunk.

Ha a fenti adósság összege körülbelül helyes, ez azt jelenti, hogy a nemzetnek évente 3000 millió márkát kell kamatként kifizetnie, hogy a haza földjére fölvetett kamatterhet kifizesse. Ki fizeti ki végül is ezt az összeget? Csak a termelő és dolgozó osztályok, az állampolgárok: a paraszt, a kézműves, a munkás. ők, a termelési értékeket előállítók fizetik ki munkájukkal a kamatterheket, hogy kielégítsék a pénzkölcsönzőket.

Vegyünk a Német Birodalomban 15 millió dolgozó és termelő embert, akkor ezek mindegyikére évi 200 márka teher esik, hogy a hitelt adó tőkéseket kielégítsék. Ezt a nyomasztó terhet csak azért nem fogják fel tudatosan, mert azt ellenőrizetlenül osztották el és kerülőutakon kell megfizetni azt, olyan utakon, melyeket az átlagember szeme nem lát. A földünket terhelő kölcsöntőke adóit lakások, műhelyek és üzletek bérének emelése, az élelmiszer és iparcikkek megdrágítása és más közvetett utakon róják ki. A termelő módon tevékeny ember tehát nem érzi közvetlenül ezt a terhet; csak érzi, hogy megmagyarázhatatlan teher nehezedik

üzleti tevékenységére. Szorgalma ellenére látja, ahogy munkájának gyümölcse eltűnik keze alatt, de nem tudja ennek a jelenségnek az összefüggéseit elmagyarázni. Panaszodik a magas állami és városi adók miatt, melyek a kölcsönök kamatai mellett elenyészően alacsonyak. Siránkozik az élet drágulása miatt, a lakbér miatt, az élelem, ruha és más dolgok ára miatt, a kenyér ára miatt, a rossz kormány miatt, és nem is sejti, hogy a hitelező tőkéseknek fizetett láthatatlan pénz az, ami úgy nyomja el, hogy mindent megdrágít.

Így a modern tőkeképzésnek ez a rendszere az egész ország életének terhelése útján általános rossz érzést és elégedetlenséget szül, az egyes osztályok haragját ébreszti föl egymás iránt, anélkül, hogy az terhekkal sújtottak tudnák, hogy honnan indul ki a nyomás.

Annak művészetét, hogy tőkét kamatok ellenében kölcsönözzenek, nem a héberek találták föl; ez már föltűnésük előtt is ismert volt. Az viszont biztos, hogy nálunk, Németországban ők vezették be ezt az üzletágat, és mivel az egyház tiltotta, hogy keresztények kamatot szedjenek, ezt rendkívül kihasználták és továbbfejlesztették. Sajátos ügyességükkel, mellyel a forgalomban levő pénzt mindig újra magukhoz vonzották, a nép körében állandó volt a pénzhiány. És így kényszerítették a termelő réteget új és új hitelek fölvételére.

A kereskedelem és más eszközökkel összeszedett pénz újra elhagyja a héber kezét és nagyrészt kölcsönként jelenik meg újra, és másokat is adókötelessé tesz a maga javára.

Valóban akkora áldás a nép számára, ha be tudjuk bizonyítani, hogy a hébereknek milliói vannak kölcsöntőke formájában, amelyekért a termelő rétegek fizetik a kamatokat? Mit jelent hát, ha azt mondják: Ahol a zsidók megjelennek, ott új gazdagság, új tőke jön létre? Nem kellene mindenk előtt azt hangsúlyozni: ott hatalmas adósságok jönnek létre? Hiszen valójában a nem a népek gazdagsága nő meg a zsidókon keresztül, hanem adósságaik, amelyek a "mozgó tőke" csaló neve alatt hatalmas összegekké lesznek, a valóságban viszont csak látszólagos tulajdon és érték áll mögöttük.

Undorral olvassuk a zsidóüldözések leírásait, amelyek állítólag a középkorban folytak - hogy ezek tényleg olyan szörnyűek voltak, ahogy sok ember elképzelésében élnek, az nem biztos, minden esetre azoknak az eseményeknek a lelkiismeretes leírásához azok tényleges okát is ismerni kell. A krónikákban az áll, hogy az emberek nem vallási okokból nehezteltek a zsidókra, mert minden országban és minden időben a zsidók részben nagyon furcsa vallási szokásait rendkívül türelmesen túrték. Senki sem tiltotta meg nekik a hangos imádkozást, senki sem zavarta szombat és Pesszah ünnepüket. Még a purimot, a bosszú ünnepét, melyet 200 évvel ezelőtt történt legyilkolását a 75.000 perzsa zsidóellenes személynek, akiket Haman miniszter vezetett még ma is csillapíthatatlan bosszúszomjjal ünneplik, sem tiltotta senki meg nekik. Ami az embereket a zsidók ellen hangolta, az azok csillapíthatatlan kamatéhsége volt, keresztényietlen uzsorájuk; e miatt a démoni pénzsóvárság miatt, amely együttérzést nem ismert, gondolta az átlagos német ember a besurranó népről, hogy azok mindenre képesek. Mint már említettük, az egyház erős befolyása idején (a tizenegyedik és a tizennyolcadik század között) a keresztényeknek nem volt szabad kamatot szedni és

uzsorásként dolgozni, csak a hébereknek volt szabad. Így magától alakult ki, hogy mindenki, akinek kölcsön kellett, a zsidóhoz kellett mennie. A törvény értelmében a héberek csak eltúrt idegenek voltak, akiknek egy városban vagy egy területen csak adó ellenében volt szabad (zsidózár), melyet a terület urának kellett fizetniük. De éppen ez a szabály, melynek következtében a zsidószabály szigorú vagy laza alkalmazása lényegében a kormányzattól függött, rendkívül megkönnyítette a zsidóknak a tartózkodást a sok kis államból álló birodalomban. A törvényhozás általában nagyon elnéző volt, és megengedte a hébereknek kedvenc foglalkozásának üzését, a pénzkereskedelemmel való foglalkozást. és azt is, hogy a kölcsönökért hallatlanul magas százalékok szedését. Évente 30. sőt 50 vagy 60 százalék már a tizenkettediktől a tizenötödik századig sem volt szokatlan, később, a tizenhatodikban és tizenhetedikben még kevésbé. Ilyen körülmények között és az akkori pénzhiány és a pénz értékének változásai miatt könnyű volt a zsidóknak, minden pénzt újra a kezükbe kaparintani, és a többi polgárt mindig új kölcsönök fölvételére kényszeríteni.

(A 14.század végén a zsidók társadalmi állása romlott, addig tisztelték őket és ingatlant is vehettek, és értékelték őket a városok fejlesztésénél, bizonyos városokban (pl. Köln és Worms) még a város igazgatásában is részt vettek, elsősorban elbizakodottságuk és uzsorájuk miatt. Sok városban a megengedett maximális kamat $86 \frac{2}{3}\%$ volt évente. Bajor Lajos (1314 - 47) a frankfurti polgároknak azt a kedvezményt adta, hogy a zsidók kamatait 32%-nál maximálta. Mióta a pénzkölcsönzés kanonikus tilalmát keresztényeknek szigorúan vették és a kolostorok sem kölcsönöztek többet pénzt, a kölcsönüzlet hosszú ideig szinte kizárólag zsidók kezében volt. /Dürr és Klett: Világtörténelem II, 159 o.): "Így szinte a zsidók uzsoráskiváltsága képződött, mely csak a 18. században változott annyiban, hogy a század végén mindenkinek 5% kamatot volt szabad kérnie." /Rich. Schröder, Német jogtörténet II, 15./)

Egy külön trükk könnyítette meg a túl nagy kamatok szedését. Még ha a kamatláb alacsony is volt, az adósnak köteleznie kellett magát, amellet hogy hetente vagy havonta fizetett kamatot, hogy egy adott időpontban visszafizeti adósságát. Ha nem tudta ezt az időpontot betartani, szerződése arra kötelezte, hogy megkészserezze a kamatot, sőt gyakran az adósság is megkészsereződött. A jóhiszemű adós, akinek tényleg szándékában állt adósságát egy bizonyos idő után visszafizetni, könnyű szívvel fogadta el az ilyen kötelezettségeket abban a hitben, hogy egy időpontban egy másik féltől megkapja pénzét. De a héber, aki fajtársaival egyetértésben kitűnően ismerte a pénzsükségletet és a pénz forgalmát, tudott arról tenni, hogy az adós ne kapja meg pénzét a várt időben, és így kényszerítette rá új, nehezebb feltételeit. Hosszabb fizetési határidőt a héber csak szigorúbb feltételek mellett adott a kamatot és az adósság magasságát illetően. És mivel a fent említett zsidó segéderők neki dolgoztak, gyakran sikerült az adósság visszafizetését többször megakadályoznia, és még könnyebben, mint ma sikerült sokszor a zsidónak, egy családot egy kis összegű hitel kapcsán életfogytiglan adósságokba hajszolni vagy akár házából is kiüldözni.

Nem csodáljuk tehát, ha a panaszokban, melyeket Nagy Károly óta az egyházi és világi hatóságoknak előadtak, mindig újra panaszkodtak a zsidók uzsorájára. Az

első parasztfölkelések sem a gazdagok és a nemesség ellen irányultak, hanem az uzsorás zsidó ellen; így az 1391-es Gothai, az 1431-es Wormsi fölkelés. Később, amikor a zsidók a pazarló és harcra vágyó nemességet kiuzsorázták, és ez a papsággal szövetségben a Szegény János parasztot a tizeddel és robottal elnyomta, a parasztok mindhárom kínzójuk ellen föllázadtak. A zsidók ellen 1450 táján fölemelte hangját a mai Erbacher herceg egyik őse, Erbacher Erasmus, aki azóta nem szenvedett semmiféle szükségét: "Ez a szegény ember kirablása és kínzása, amit zsidók végeznek és ami elviselhetetlen, és Isten is megszánta őket. A zsidó uzsora a legkisebb faluban is érezhető, és ha öt Guldent vesznek kölcsön, hatszor adnak rá zálogot, és kamatot szednek, majd annak a kamatját, és újra a kamat kamatát, úgyhogy a szegény ember mindenét elveszti."

Másutt azt írja, hogy "A zsidóság a polgárnak és a szegény embernek nagyon fejére szállt és oka a gyorsan növekvő szegénységnek." A zsidókat "vérszívó piócáknak" nevezi, akik "nem hagyják abba, míg a lábból a csontvelőt is kiszívták és a polgárt koldussá tették." (A frankfurti polgárság folyamodványából 1612 június 10-én).

Sombart is idéz abból az időből olyan nyilatkozatokat, melyek igazolják a fent mondottakat. Tehát nem a vallási gyűlölet volt az, ami az embereket zsidóellenessé tette, hanem a tömegek kizsákmányolása a túl magas kamatokkal. Az a gazdagság, melyet a zsidók "az országba hoztak", csak itt-ott volt csillogásként látható, míg máshol hiányt és nyomorúságot hozott.

Tehát a héberek nem alkottak új anyagi értékeket és tényleges gazdagságot, hanem csak mesterei voltak annak, hogy mások jólétét saját birtokukba vegyék; nem hoztak új tulajdont, hanem csak a tulajdonjog eltolását, amely a valóságban a nemzsidók adóssága volt.

III. A különleges zsidó üzleti taktika

A héber kereskedelmi szokásait jobban meg kell világítanunk. Meg kell adni, hogy a zsidó nagyon ügyes a kereskedelmi üzletben és sajátos taktikája van, amely miatt más körök csodájára járnak. Sokan hajlamosak arra, hogy a hébert különösen okosnak tartsák, mert az üzleti folyamatoknak olyan fordulatot képes sokszor hozni, amely minden résztvevőt meglep és megdöbben. Amikor közelebről megnézzük, hogy milyen alapelveken nyugszanak ezek az üzleti szokások, akkor kicsit kisebbnek fogjuk a héber okosságot tartani. Itt egy sor bevált és a héberek között örökölt trükköt alkalmaznak, amelyekkel ez az ügyes kereskedő nép minden természetes módon gondolkodó embert átver. Egy, az életből ellesett történet bevezet minket erre a területre.

Egy jó módú idős házaspárnál fölösleges lett egy lakáj és annak az új libériája is. A háziasszony ezért meghirdette eladásra. Másnap kora reggel megjelent egy zsidó, hogy megnézze a libériát. Kritikusan megvizsgálta és végül 50 márkát ajánlott érte. Mivel az új libéria sem került sokkal többbe, az asszony meg volt lepődve, hogy a kereskedő egy ennyire nem keresett darabért - egy libéria különleges jellel - ilyen magas árat tud ajánlani. Úgy gondolta, hogy ezzel érdemes üzletet csinálni, és még egy halom ruhát odahozott és szintén följánlotta eladásra. A héber mindent megnézett és nagyon figyelemre méltó árakat ajánlott. Úgy tűnt, hogy mindent tud használni. A hölgy örült, hogy ruhásszekrényét megtisztítja a fölösleges tehertől és

mind több ruhát hozott. Ezekből is a legtöbb megfelelt a hébernek és egy nagy halomra fektette őket. Egyedül egy elegáns nyári ruha, melyet tulajdonosa egyetlenegyszer hordott, mert nem tetszett neki, nem tetszett a hébernek. Félretette: "már nem divatos, senki sem vesz ma ilyet."

Mikor minden más ruhát halomra rakott és igen jó árat ajánlott értük, megkérte a hölgy, hogy vegye meg a nyári ruhát is. Szerette volna eladni, mert férjét bosszantotta ez a ruha. végül rá tudta venni a hébert, aki 5 márkát ajánlott érte. Az egész halom ára 200 márka volt. "De ennyi pénz nincs nálam", mondta a zsidó udvariasan, "mert nem számítottam ekkora vételre. Rögtön elhozzom a ruhákat, és elküldöm a vételárat. De adok önnek 5 márka foglalót, és hogy ne teljesen fölöslegesen tegyem meg az utat, elviszem ezt a nyári ruhát." Ezzel elment a héber és máig sem jött vissza.

Az asszony, akivel ez történt, elmesélte az esetet, és nem tudta magának elmagyarázni a történeteket. A zsidó biztosan beteg lett vagy valami közbejött neki, mert különben biztosan visszajött volna "mert egész tisztességes benyomást tett." Fájdalmat kellett, hogy okozzak a hölgynek, arcába nevettem, és így világosítottam föl a dolgok állásáról: A zsidó számára csak a nyáriruha jelentett értéket, és csak ezt akarta megvenni. A másik dolgokat sohasem akarta megvenni, csak hogy biztos legyen dolgában, azért ajánlott olyan jó árakat értük. Így akarta az ön bizalmát fölébresztetni, hogy ön ne vegye észre, hogy ő hogy csapja be önt a szép nyáriruhával. Jó üzletet csinált és ön soha nem fogja többet látni.

Sokáig tartott, míg ez a derék asszony bele tudta élni magát ebbe a gondolkozásmódba; de aztán meglepődve, szinte csodálattal kiáltotta: "Istenem, de okos ez az ember!". - Nem, tisztelt asszonyom - válaszoltam: Ez nem okosság, hanem örökölt és betanult technika. Ez régi recept, amelyet a zsidók már évszázadok, sőt évezredek óta dolgoznak. Annak a művészet, hogy az üzlettársat hogyan lehet az üzlet folyamán becsapni a saját szándékot és az áru értékét illetően. - Egy kis hasonló történetet szeretnék önnek elmesélni, mely önnek az eljárás szokásos és egy kaptafára való voltát teszi világossá:

Egy fiatal zsidógyerek, tíz-tizenegy év körüli körbejárta a falvakat, hogy nyúlászórmét vegyen. Megtanították, hogy mennyit fizethet az áruért, és hamarosan olyan áruismeretre tett szert gyakorlati munkája során, hogy apja elégedett volt munkájával. Egy paraszt, akitől néhány nyúlászórmét megvett, még egy görényprémet is hozott eladni. A zsidófiú orra alá tartotta és megvetően ezt mondta: "Pfuj, görény, nem ér semmit." A paraszt, aki semmit nem értett a dologhoz, rábeszélte a fiút, hogy mégis vegye meg a szórmét, és a kis üzletember végül 5 krajcárért megvette - merő szívjóságból és kegyelemből. Mikor hazaérkezett, ezt kiáltotta a kis ravasz: "Nézd, tata, milyen üzletet csináltam! Nyestászórmét vettem 5 krajcárért." - és elmesélte, hogy mi történt. Egy szomszéd, aki az istállóablak alatt állt, és úgy volt tanúja ennek, hogy nem vették észre, tovább mesélte a kis történetet. Ez a kis üzletember is már olyan "okos" volt, hogy éppen a legértékesebb darabtól fintorgott, hogy az eladót félrevezesse annak értékét illetően, és azt olcsón vehesse meg.

Aki egyszer megértette az eljárást, amit itt tervszerűen alkalmaznak, nem lepődik meg különösebben az okosság fokán. Mindig ugyanaz a trükk. A héber, aki

évezredek óta kereskedelemről és mások becsapásából él, itt fölényes és alattomos taktikát alakított ki. Tudja: Az érdeklődés, a vágyakozás emeli az árat. Akin észreveszik, hogy szeretne valamit megvenni, vagy hogy arra sürgősen szüksége van, akkor ez az eladót sokszor arra csábítja, hogy túl magas árat kérjen. Fordítva, aki árúját sürgősen bocsátja áruba és látszik rajta, hogy azt mindenképpen el akarja adni, talán, mert pénzsűkékben van, azzal megtörténhet, hogy árait lenyomják. A régi mondatnak: Kereslet és kínálat határozza meg az árat, van bizonyos jogosultsága - amíg becsületes kereskedőkről van szó. Természetesen lehet a keresletet és kínálatot meg is játszani, hogy befolyásolja az árat. A zsidó ennek alapján cselekszik a legkisebb üzletnél is, mint a börzén. Meg tudja csalni üzlettársait szándékait illetően: úgy tesz, mintha venni akar, ha valójában eladni akar és viszont.

A héber, aki a terménybörzére megy, és ott pár vagon gabonát kell vennie, mert egy malommal szerződést kötött erre a mennyiségre, nem mutatja meg nyíltan azt a szándékát. - Ellenkezőleg, teljesen közömbösnek tettei magát; és ha valaki gabonát kínál neki eladásra, akkor vállat vonva feleli: "Gabonát? Gabonám nekem is elég van. Akar venni?" És amikor minden zsidó üzletember, akik esetleg szintén gabonát akarnak venni, csendes megállapodás alapján hasonlóan viselkednek, mintha nem akarnának vásárolni, olyan benyomást tesznek, mintha túlkínálat lenne gabonából; így csökkentik az árat, és végül olcsón vásárolnak be.

Egy naiv gazda, aki a börzére ment, hogy eladja készletét, mert sürgősen pénzre van szüksége a negyedévi elszámoláshoz, a kamatok fizetéséhez, lelkesen fogja gabonáját kínálni. De íme, mindenütt hűvös elutasításba ütközik. És ugyanez történik a többi eladóval is: a kínálat nagyobb, mint a kereslet, csökkennek az árak. Ha gazdánk visszatér az első héberhez, akinek először kínálta gabonáját, és akinek sürgősen gabonára van szüksége, ez végül is megenyhül és nagyvonalúan ezt mondja: "Na, mivel ön régi üzletfelem, átveszem öntől a gabonát, de csak két márkával a jegyzés alatt." - azaz két márkával olcsóbban, mint a gabona napi ára a börzén. A gazda boldog, hogy ez - szívegyéből - átveszi gabonáját. Pár nappal később, amikor a héberek fölvásárolták a készlet nagy részét, lehet, hogy az árak erősen megemelkednek.

Így játszódnak le az üzletek a piacokon és a börzén évtizedek és évszázadok óta, és a naiv termelő emberiség nem vesz semmit észre; emellett mindig neki van kára és a héberé a haszon. És ez lehet milliós is. Erre egy példa, amely mellett az árjak úgynevezett kenyéruzsorája, amiről a zsidók és elvtársaik, különösen a szociáldemokraták állandóan sopánkodnak, egyszerű gyerekjáték. 1892-ben a berlini gabonakereskedőcég, Cohn & Rosenberg, ki tudja milyen háttéremberek támogatásával - a havroszokéval - a rozs tömeges felvásárlásával és ennek a raktárban való visszatartásával olyan hiányt provokált ebből a pótolhatatlan kenyéralapanyagból, hogy a rozs ára pár hónapon belül 140-ről 290 márkára emelkedett. Ekkor eladták, és egészen rövid időn belül 18 millió márkát "kerestek" ezen az üzleten. Legtöbb újságunk és liberális népbárataink nem találtak ebben az Ótestamentumi minta (lásd József Egyiptomban. Mózes 1. 41 és 47) alapján keresztülvitt kenyéruzsorában semmi kivetnivalót.

A dolgot csak megkönnyíti, ha a héberek egymással titkon egyetértenek, azaz előzőleg összebeszélnek a piac állásáról és a másik párttal szembeni kiállásról. de nincs is szükség ilyen megegyezésre, mert a zsidó üzletemberek, akiket egyféle hajtóerő vezet és ugyanabban a taktikában vannak kiképezve, előzetes megbeszélés nélkül is hasonló módon cselekszenek.

Hogyan jutnak egyes zsidók, titkos módon összeharácsolva a pénzt, hatalmas gazdagság birtokába, anélkül, hogy a gyanútlan embereknek ezt akár sejtjenék, arra Lipcse nyújt példát. Ott egy férfiről van szó, akinek 400 háza van. Az illető apja 30 éve jött kis kereskedőként Poznanból Lipcsébe és a szokásos módon házaló módjára élt, pénztárcákkal és nadrágtartókkal házalt. Valószínűleg hamarosan nagyobb üzleteket köthetett, és "sikeresen spekulált", mert hamarosan gazdag embernek tűnt, a pályaudvarnál egy nagy hűtőházat építtetett, mely a háborúban fontos szerepet játszott és nagy bevételei voltak. A valaha nem föltűnő kis kereskedőcéggel idővel nagy bankházzá változott. Amikor az infláció idején majdnem minden háztulajdonosnak nehezebbre esett a kölcsönpénz visszafizetése, "bankárunk" nyomasztó föltételek mellett adott nekik hitelt, és így biztosította magának csöndben a tulajdonosi viszonyt több mint négyszáz házhoz.

A folyamatot fölgyorsította, hogy az illető értette a módját, hogy a város elöljáróságában mértékadó emberek jóindulatát megnyerje. Hogy kezdte el? - Nos, erre jól bevált zsidó receptek vannak. Most az illető azon van, hogy a lipcsei városképet legszebb részén egy felhőkarcolóval csúfítsa el - a közvélemény tiltakozása ellenére.

Kérdezzen csak meg egy lipcsei őslakost, hogy tud-e valamit ezekről a dolgokról, és megdöbbenő tudatlanságba fog ütközni. Egy tucat közül csak egy ismerte a dolgot és beszámolt róla, hogy az eset nem egyedi, mert egy zsidó szörmekereskedő, aki 10 vagy 20 évvel ezelőtt vándorolt be Lipcsébe, és ma a leggazdagabb emberek közé tartozik ott, most 700 ház titkos tulajdonostársa. Így tud néhány zsidó egy fél várost fölvásárolni anélkül, hogy azt a gyanútlan lakosok megtudnák.

A megölés taktikája

Egy másik folyamat is biztosítja a héberek fölényét a kereskedelemben. Ezt megint egy példával fogom megvilágítani.

Tegyük fel, hogy egy városban már régóta tíz üzlet működik, melyek ugyanazokat a cikkeket árulják, körülbelül egyforma nagyok. A tulajdonosok az "élni és élni hagyni" elv alapján a saját többé-kevésbé biztos vevőkörükre határolták le magukat, és így kényelmes megélhetésük volt. Ezt a régi harmóniát valami megzavarta. Az egyik üzletet valaki megvásárolta, és az új ember, akinek sok a tőkéje vagy hitele, új üzleti alapelvet hoz. Így kalkulál: Amit eddig tíz üzletben adtak el, azt éppen úgy el lehet egy üzletben is adni. Feladatomná akarom tenni, hogy az összes vevőt magamhoz vonzzam. Ez nem nehéz. Elég eszközöm van, hogy akkor is megéljek, ha egy évig nem keresek semmit. Áruimat tehát olyan áron fogom fölkínálni, hogy nekem semmi nyereségem nem marad. Így a vevők mind hozzám fognak jönni.

Az "Új elveket hozó" üzletember új árjegyzéket nyomtat és elküldi a legtávolabbi vevőknek is. Olyan alacsonyok az árai, hogy minden vevő biztos hozzá fog menni. A többi kilenc konkurens vagy elveszti vevőit, vagy arra kényszerül, hogy árait szintén leszállítsa. De mivel itt nem marad semmi nyereségük, néhány gazdaságilag nem olyan erős hosszabb vagy rövidebb távon föladja a versenyt. Néhány másik, akiknek elég tőkéjük van, hogy életük további részében abból éljenek, azt mondja: olyan üzletet tartani, amely nem hoz semmiféle nyereséget, haszontalan és méltatlan dolog. Önként föladják üzletüket. Megint mások megpróbálnak lépést tartani az új konkurenciával, de látják, ahogy fogy gazdagságuk, és előbb vagy később ők is föladják a versenyt. Így pár év alatt az új elveket valló ember úr a helyzete, és most megpróbálja, kárát úgy kiegyenlíteni, hogy területének konkurenciamentes, bizonyos értelemben monopolista képviselője, az árakat apránként fölemeli, és végül a vevők kárára annyira magasra emeli, amilyen szinten soha nem voltak.

Ez nem életelv, hanem a megölés elve; üzletet hoz az üzlet érdekében illetve a pénzszerzésért; nem kérdezi, hogy mi történik ilyenkor a másikkal. Itt lép elő egy irányzat, amely a szerzést magasabbra teszi, mint az életet; mert végül is az üzlet és a gazdaság nem öncélú dolgok, hanem az élet fönntartására léteznek. A gazdaság legfölsőbb törvényének egy kérdésben kell kicsúcsosodnia: Hogyan rendezzük be a gazdaságot úgy, hogy az a nép testét és lelkét a legjobban szolgálja? Egy olyan gazdaság, amelyik az egyik oldalon gazdagságot halmoz föl, a másik oldalon a népet testben és lélekben elnyomorítja, nem lehet eszményképünk.

Tisztán az üzleti oldalt tekintve haladásnak tűnhet, ha egy iparág koncentrációja miatt anyagi előnyök állnak elő. Egy szétterjedt üzlet egyesítése egy helyen talán hoz tisztán gazdasági előnyöket; legalábbis a koncentrált üzem lehetővé teszi a hely, idő és munkaerőtakarékoskosságot. De aki számára az üzleti előnyök nem jelentik az élet fő célját, hanem fölteszi a kérdést, hogy mi lesz eközben az emberrel? - annak mély kétségei támadnak az iránt, hogy mennyire áldásos az ilyen fejlődés. Hogy példánkban maradjunk, legalábbis meg fogja kérdezni: Mi történt a kilenc családdal, akiket az új elv kivetett pályájukból. És akkor be fogja magának vallani, hogy bármilyen nyereségesnek is tűnik a dolog, ha széles rétegek tulajdontól való megfosztásához és proletarizálásához vezetett, végső következtetéseiben a nép életébe nem hozott áldást, ellenkezőleg. Az új elveket hozó ember nem szükségszerűen héber; mások is alapíthatnak ilyen elvekkel üzletet. De valójában - legalábbis európai viszonyaink között - szinte kizárólag a héber vezette ezt be. Ezáltal tényleg létrehozott valamit, amely elvakíthatja a szemlélt, mint pl. az áruházak, de hogy mindez milyen gyümölcsöt terem népünk jövője számára, ez jogos és nagyon komoly kérdés.

A következő, életből vett példa bizonyos értelemben képekben mutatja be a héber működését társadalmunkban: Poznan egy kis folyójánál régóta sok kis malom működött. A folyóban nem mindig volt elég víz ahhoz, hogy minden malom rendszeresen működjön. A legfelső malmok egyikénél egy nagy gyűjtőmedence volt, és a vízszegény időszakban itt elég víz volt ahhoz, hogy szükség esetén a malmok működhessenek. Ha a felső molnárnak elég vize volt, hogy megint egy fél vagy egész napig öröljön, akkor üzembe helyezte malmát, és ilyenkor az alsó

malmokhoz is elég víz folyt a működéshez. Nem volt rá írott törvény, hogy hogyan használják a vizet, csak a gyakorlati igény és a tulajdonos józan megfontolása szabályozta a viszonyt magától, mindenki elégedettségére.

A malmoknak ebbe az összhangjába egy nap zavar tört be. A felső malmot a gyűjtőmedencével megvette valaki. Lehet hogy csak az volt az ok, hogy az új tulajdonos nem értett sokat mesterségéhez, vagy hogy rosszul szolgálta ki vevőit, - röviden, a vevők lassan elmaradtak a malomtól, és a többi molnárhoz mentek. Ez rosszul esett az új tulajdonosnak, és mindent megpróbált, hogy szomszédai munkáját zavarja. Egy eszköze volt erre: A gyűjtőmedence. Már nem folyatta le rendszeresen a vizet, hanem napokig sőt hetekig gyűjtötte, amíg a medence teljesen földuzzadt. Ezután hirtelen, éjszaka vagy vasárnap kinyitott minden gátat, és a felgyülemlett vízmennyiség nagy erővel zúdult le a folyón. Az alsó malmok nem, vagy alig tudták hasznosítani ezt a hirtelen vízfolyást, és mivel nekik nem volt gyűjtőmedencéjük, a fölösleges víz a védőgáton vagy szabadon folyt le. Ilyen módon lehetetlen lett a rendszeres működés. A károsítottak sok panaszt nyújtottak be a hatóságokhoz, de ezeket visszautasították, mert nem volt olyan törvény, amely a felső molnárt kötelezte volna arra, hogy rendszeresen engedje le a vizet. Az alsó malmok ilyen módon a biztos halállal néztek volna szembe, ha egy véletlen le nem állította volna ezt a haszontalan tevékenységet. A felső molnárnál egy szokatlanul nagy eső olyan erősen földuzzasztotta a tavat, és olyan hirtelen engedte le a vizet, hogy áradás állt elő, mely a folyó partjában, a védőgátakban és az alsó malmok hajtóművében nagy károkat okozott. Most végre volt egy ok, amivel a békezavarót bíróság elé lehetett állítani, zavaró tevékenységét megakadályozni és őt jóvátételre kötelezni.

Itt sem volt szükségszerű, hogy a zavaró elem héber legyen; de valójában az volt, és azt lehet mondani, hogy a példa tipikus a héberek beavatkozására gazdasági életünkbe. A gazdasági folyamatok szerves összefüggése, amely az árja elemek született rendszeretéből, és ezek önkéntes alkalmazkodásából az élet logikus összhangjához következik, és amely következik az erkölcsi kötelelességből, mely megköveteli embertársaink tiszteletét, rögtön széttörik, ha a héber közbelép. Ő nem ismeri embertársai tiszteletét, és csak a saját javát nézi. Ennek az alapelvnek a kíméletlen alkalmazásával mindenütt zavaró elem lesz a gazdasági életben. Akadályozza a fejlődés nyugodt menetét, torlódásokat hoz létre, mesterséges bőséget és hiányt, és mindkettőből érti a módját, hogy hogy húzzon hasznot. a gazdasági életben is zavarja a békét, forradalmár és anarchista.

IV. A héberek nemzetközi összefüggései és a héberek titkos szervezetei

A zsidók erős följövetelének okai közül az egyik leg súlyosabbikat érdemes külön kiemelni, nemzetközi összejátszásukat.

Nem kis részben nyugszik a zsidó siker sokak együttműködésén egy egységes irányvonal mellett az egész világon. Ennek fényes példája és a szilárdan összetartott zsidó vagyon lavinászerű növekedésének bizonyossága mindenki szemében a Rotschild ház, amely nemcsak a német, hanem az egész európai és Európán kívüli népjólét fölszívásában a legerősebben részesedik.

1. A Rothschildok

A nagy milliomosok szerepét, akik az amerikai gazdasági életet uralják, Európában a legutóbbi időkig szinte kizárólag a Rothschild ház töltötte ki öt fiókjával Párizsban, Londonban, Frankfurt a. M.-ban, Bécsban és Nápolyban. /Ezt a házat Mayer Anselm (Amschel) R. (1743 - 1812). alapította Frankfurtban. Öt fia volt, akik közül Anselm (1773 - 1855) a Frankfurti, Salomon Mayer (1774 - 1855) a bécsi, Nathan Mayer (1777 - 1836) a Londoni, Karl (1788 - 1855) a nápolyi, Jakob (James) Rothschild (1792 - 1868) a Párizsi ház igazgatását vette át./

Csak gazdagsága hasonlítható össze az amerikaiakéval, nem gazdasági állása. Az amerikai pénzhercegek legalább gazdasági vállalkozókként saját országukat fejlesztik, a Rothschildok kozmopolita, hazátlan pénzszerező-társaság, akik idegen munka "finanszírozásából" élnek. Hogy ezt az üzletet nagyban és egyszersmind sikeresen üzzék, a Rothschild ház az államok pénzigényének kielégítését vette gondozásába. A Rothschildok nélkül hetven éve alig jött létre államkölcsön, ott van kezük minden. Ha a Rothschildok befolyását gazdasági életünkre és politikánkra csak nagy vonalakban is vázolni akarnánk, az anyag köteteket töltene meg. Itt ezért csak egy futó vázlatot adunk és utalunk a többi irodalomra. Sombartnál is találunk erről anyagot. További anyag olvasható az E. Richter kiadó kiadásában Frankfurt a. M.-ban 1880 - 1888-ban megjelent "Germanicus broszúrák"-ban. Ezek főleg a következők: A frankfurti zsidók és a népjólét fölszívása (1880). A Rothschild-csoport és a hatalmas háborús csalás 1881-ben (1882). A német nemzeti jólét legújabb kirablása (1881). A bank és bankár rablások és a tulajdon fölbomlasztása (1888). Továbbá F. v. Scheeb: A Rothschild család története, Berlin, 1892, Otto Glogau: A berlini alapító és tőzsdecsalás Németországban, Lipcse 1877, Dr. A. Dallmayer: A Rothschild ház pénzuralma, (Hammer-Schmidt, 27. sz.), harmadik kiadás, Lipcse 1925.

"Germanicus" láthatóan jó ismerője a tőzsdei viszonyoknak és különösen a frankfurti zsidóságnak, aki kíméletlenül lerántja a leplet a nagy zsidó vállalatok csalásairól. De, noha ezek az írások némelyike nagy példányszámban jelent meg, soha nem vonták maguk után a hatóságok beavatkozását a tőzsdei néprablás ellen - ez bizonyítja, hogy közéletünket már a zsidó befolyás uralja. Semmit sem hoznak nyilvánosságra, ami a zsidó érdekekkel ellentétes.

Ha a szociáldemokrácia tényleg népmozgalom lenne, akkor pontosan itt lenne a legnagyobb szükség rá, hogy a tulajdonképpen népkizsákmányolók ellen föllépjen. Ehelyett a proletariátus állítólagos képviselői óvják a tőzsdei tevékenységet és kéz a kézben vonulnak a népcsalás vezetőivel. Milyen nyilvánvaló serénységgel fáradoznak a proletariátus vezetői azon, hogy a "zsidók verőlegényei" címet megkapják, az abból a soha nem vitatott tényből lesz világos, hogy a párizsi kommün gyűjtogatásai során egyetlen nagyúri birtokot nem ért bántódás: Rothschild úrét.

Meyer Anselm (Amschel) Rothschild Frankfurt a. M.-ban a korábbi területi gróf tőkéjével alapította meg gazdagságát, Hessen választófejedelemének, I. Vilmosének, aki a napóleoni háborús időkben szerzett (1806 - 1813) egész vagyonát, melyet

katonák eladásával, részben apától örökölt, részben maga kereste vagyonát (12, mások szerint 21 millió tallért) a frankfurti üzletembernek 2%-os kamatra (mások azt állítják: kamatmentesen) sok éven át kikölcsönözte, hogy így védje azt ellenségeitől. Mivel háború idején kevés a pénz és nagyon keresett, így az okos bankár nemcsak 5 és tíz, hanem magasabb kamatot is megkeresett a hercegi vagyonnal. Ezek szerint a német államszövetség kincstára azt a szentségtörő hibát követte el, hogy azokat a hatalmas összegeket, melyek a francia háborús jóvátételből származtak és a szövetségi erődítmények építésére voltak szánva, a frankfurti zsidóknak, különösen a Rothschild háznak 2% kamatért 20 évig odaadták. Tehát: a herceg és az állam vagyonával alapította meg a Rothschild ház világhatalmát és tovább uzsorázta a hercegeket és a népeket. Rothschild minden európai országban a kormány pénzadója és pénzközvetítője lett, és ettől a pillanattól fogva végzetes befolyáshoz jutott minden politikai történésre. /Ezt legjobban az öreg Rothschildné drasztikus szavai tanúskodnak, aki ezt fogja mondani fiainak: "bárcsak ne adna a herceg olyan pénzt a ki háborúra, ami nem az övé". / Jellemző, hogy Amschel Meyer Rothschild, az üzlet alapítójának legidősebb fia már a bécsi kongresszuson 1815-ben jelentős személyiség volt. 1845-ben Metternich herceg ezt írja a párizsi osztrák követnek: "A Rothschild ház Franciaországban sokkal fontosabb szerepet játszik, mint egy külföldi kormány, kivéve talán az angolt. Ennek természetes okai vannak, melyeket természetesen nem lehet jónak és még kevésbé erkölcsileg kielégítőnek tartani. A pénz Franciaországban a nagy bíró." stb...

A héber különös tehetsége volt mindig is, kémkedéssel előzőleg kitalálni, hogy milyen árukra és készletekre lesz igény, ezeket fölvásárolni. és amikor ezekre szükség van, ezeket uzsoraáron eladni. Így háború idején a hadsereg szükségletének beszerzése zsidók nélkül szinte lehetetlen, mert ezek mindig előre fölvásárolják a készleteket, és ezeket szerződésekkel és előleg fizetésével biztosítják maguknak. Hogy ezen a mély területen a Rothschild ház is otthon volt, azt Nathan Rothschild, Meyer Amschel harmadik legidősebb fiának leveléből, melyet Th. Buxton politikushoz írt, a következő érdekes hely bizonyít:

"Amikor Londonban megalapozta a magam helyét, a keletindiai társaság 800 ezer font sterlinget adott el. Mindent megvettem, mert tudtam, hogy Wellington hercegének szüksége lesz erre; nagy mennyiségű az ő nevére kiállított váltót vettem olcsón. /A magánéletében pazarló Wellington 1826-tól 1830-ig első lordja volt a kincstárnak. / A kormány hivatott és azt mondta, hogy szükségük van a pénzre. Amikor megkapta, nem tudta, hogy hogyan küldje Portugáliába. Átvettem a dolgot, és Franciaországon keresztül küldtem. Ez volt a legjobb üzlet, melyet valaha is csináltam.

Ennek a számtalan nem tiszta pénzüzettel meggazdagodott vállalatnak a tulajdonosait nemessé ütötték (Amschel Meyert az osztrák császár már 1815-ben), sok rendjellel tüntették ki és hercegek és fejedelmek bízták meg őket vagyonuk kezelésével. Hercegek és állami tisztviselők nem találták megalázónak, hogy kapcsolatban álljanak ezekkel a nagybani uzsorásokkal, sőt szívesen, szinte alázatosan segítettek abban, hogy a frankfurti utcai zsidó árus utódai, kiknek ugyanaz volt a nevük, mint a házáé, amelyben ősük lakott, a közéletben fontosabb

szerepet játszottak, mint született királyok vagy hercegek. A legnemesebb és legrégebb nemesek leszármazottai, akik becsületüket különös értéknek tartják, alázatosak voltak olyan emberekkel szemben, akik ősenek az volt a jelszava: "pénzem a becsületem". /Így ír Mayer-Amschel Rothschild II. Vilmos választófejedelem képviselőjének egy fizetési figyelmeztetésben: + akinél pénzem van, az becsületemet őrzi, és becsületem az életem; aki nem fizeti ki pénzemet, az leveszi a becsületemet". A levél eredetijét Rudolf Lepke árverezte el annak idején Berlinben. /

A Rothschildi vagyon növekedését a gazdasági író, Dr. Rud. Herm. Meyer a 19. század nyolcvanas éveiben a következőképpen számolta ki: "A párizsi II: Rothschild 1875-ben halt meg és 1000 millió frankot hagyott örökségbe. Az egész ház örökségét tehát 50 ezer millió frankra lehet becsülni. A Rothschildoknál 5% kamattal lehet számolni. Számoljunk úgy, hogy ez létfenntartásuk költségeit fedezi és tőkéjük csak 15 évenként duplázódik meg, akkor a következő jön ki:

1875 = 5000 millió frank 1830 625 millió frank

1860 = 2500 " " 1815 312 " "

1845 = 1250 " " 1800 156 " "

DE az öreg 1830 Rothschildnak 1800-ban még bizonyíthatóan semmi említésre méltó vagyona sem volt. Itt tehát azt lehet mondani, hogy ha itt nem antikapitalista, igazán népgazdasági törvények fognak uralkodni, akkor a Rothschild vagyon továbbra is 15 évenként meg fog duplázódni.

Ezt a tényt tekintve jogos a kérdés, hogy hogyan viszonyul ehhez az emberiség maradékának a jövedelme. A szász királyság Németország egyik leggazdagabb és legjobbmódú országa. 2 3/4 millió lakos esetén 1875-ben az adóhoz becsült fejenkénti jövedelem 459 frank volt, 1877-ben csak 477 frank. A Rothschildok jelenlegi vagyonából számított 15%-os jövedelem ennek figyelembevételével éppen olyan magas, mint az 581400 szász polgáré volt 1877-ben. Föltéve, hogy az átlagjövedelem egész Európában olyan magas lenne, mint a szászoké 1877-ben, akkor, ha figyelembe vesszük, hogy a Rothschild vagyon 15 évenként megduplázódik, a következő eredmény adódik: a Rothschildok jövedelme 1875-ben 5000 millió frank volt; az ebből származó jövedelem annyi, mint 580 ezer ember jövedelme; 1890-ben a Rothschildi vagyon 10000 millió frank lesz; olyan sok, mint 1 160 ezer ember jövedelme; 1905-ben ez a jövedelem 20 ezer millió frank lesz, amennyiből 2 320 ezer embernek (a szász királyság lakosai számának a fele 1905-ben) kel hogy éljen. 1920-ban 40 ezer millió franknyi lesz; 1965-ben 320 millió frank lesz, amiből 37 millió 120 ezer embernek kell élnie."

Ez az analízis, akkor is, ha lehet, hogy nem teljesen pontos, azt tanítja, hogy a kamatokból folyamatosan növekvő nagytőkének az az irányzata, hogy lavinaszerűen tovább növekedjen és szivacsoként minden gazdasági életet magába szívjon. Mert ezek a vagyonok természetesen nem készpénzből állnak, hanem másik adósságleveleiből; növekedésük tehát a tulajdonosi és termelőosztályok valamint maguknak az államoknak is a további eladósodását.

A Rothschild ház sikereit csak az tette lehetővé, hogy a cégnek egy időben Európa öt legfontosabb országában képvisellete volt és ottani képviselői által állandó hírszolgálat volt minden gazdasági és politikai viszonyokat illetően, és ezeket a

híreket minden irányban arra használta föl, hogy hatásosan befolyással legyen minden irányban. Az öt nagy bankház, melyek mind ugyanezen elv alapján dolgoztak és egymásnak kölcsönösen a keze alá jártak, a meghatározó pillanatban egységes hatalmat képeztek, amellyel szemben az egyes államok kormánya szinte védelem nélkül volt.

2. A héberek összjátéka és titkos egyetértése

Ez a külön példa sem szükséges ahhoz, hogy megmutassuk, hogy milyen nagy értéke van a tervszerű összjátéknak az üzleti érdekekre nézve. A napi életben számtalan esetben lesz szemmel látható a zsidók szervezettségének felsőbbrendűsége az egyes szervezetek vagy egyének tevékenységével szemben - a rongyvásárlástól és a kikiáltási hiénáktól az állatkereskedelemig és a tőzsdei értékpapír kereskedésig. A héber egymagában is képes arra, hogy az üzleti életben mindenkit túlszárnyaljon a szolid versenyben; erre nemcsak született és belé nevelt üzleti szelleme teszi képessé, hanem sajátságos taktikája és gátlástalansága tevékenysége során. És ha elismerjük, hogy a héber tehetsége ragyogó a kereskedelemben és sok figyelemre méltó tulajdonsága van, melyek képessé teszik őt arra, hogy a német átlagüzletembert kiemeljék a nyeregből, így ezek az erők ellenállhatatlanná válnak, ha sok ilyen hat összhangban ugyanabba az irányba. A német üzletember általában egyénként áll szemben az emberek összességével; megpróbálja saját erejével és ügyességével vinni üzletét előre, és ma csak kivételes esetekben talál ehhez segítséget családjában vagy barátai között. Másként viselkedik a héber. Ennek az idegen népnek a szilárd összetartása világtörténelmi tény. Ez az összetartás náluk nem a kölcsönös jóindulat eredménye, hanem a hagyomány által diktált, e nép számára föltétlenül szükséges életre szóló kötelezettség. A héber fölismeri, hogy sajátságos viselkedése és sajátságos, az emberiség maradéka ellen irányuló ellenséges szándékaival egyénként nem lenne hatalma a többi ember fölött. Számára a rokon erők összhatása ugyanabba az irányba föltétlenül szükséges életre szóló kötelezettség. Csak úgy, hogy fajtájának sok példánya - vagy szerződés, vagy a közös ösztön vezetésével - folyamatosan küzd a becsületes, termelő népek szilárd rendje ellen, hozzák létre a társadalmi rendjében azt a lazítást és zavart, amelyre a héberségnek van szüksége ahhoz, hogy kiviruljon.

Így senkinek nincs jobban szüksége az összetartásra, mint a zsidónak. A zsidók üzleteikben mindenütt, legyen az ügynökség és közbenső kereskedelem falun, ha nagykereskedelem vagy tőzsde, mindenütt "bandákba" vannak szerveződve. Még a lopásnál is, amelyet néhány évtizeddel ezelőtt nagyobb mértékben űztek, mint ma, a csoportos tolvajlásban mesterien voltak kiképezve. / A tolvajok nyelve Németországban ezért ma tele van jiddis, azaz héber szótagokkal elrontott német kifejezésekkel - ehhez lásd Avé-Lallemant: A német bűnözők, 4 kötet., 1854 - 62 /. Mindenütt fölosztották egymás közt a szerepeket. első volt a földerítő, aki föltérképezte a lehetőségeket, aztán a falazó, aki a cselekmény során vigyázott, ott voltak az orgazdák, és a többiek, akik a bandákat olyan sikeressé tették. Thiele bűnügyi könyvében utána lehet olvasni, amely a 19. század 40-es éveiben jelent meg, címe: "Zsidó bűnözők Németországban", hogy megtudjuk, hogy milyen

nagyvonalú módon értette Júda népe minden üzletnél a szervezést és a szerepek fölosztását.

Rosenthal-Löwenthal egy perében nem kevesebb mint 700, szinte csak zsidókból álló tolvajbanda és segítők ügyét tárgyalták, valamint kapcsolataikat, melyek néhány Poznan melletti várostól a Rajnáig nyúltak egész Németországon keresztül. Ez a hatalmas banda betöréseket hajtott végre, sikkasztott, mesterséges csődöket és a lopott áru eladását végezte tényleg nagyvonalú módon. Aki a per jelentéseit olvassa abból az időből, annak föltűnik, hogy sok jellegzetes nevet abból a tolvajbandából ma a gazdasági nagyságok és tőzsdei harcosok kötött megtalál ma Berlinben, így az a benyomás alakul ki, hogy a mai zsidó tőzsdei vállalkozás az akkori bűnöző társaság közvetlen folytatóiból tevődik össze Bentschenből és Neutomischelből.

Én egyébként azt hiszem, hogy a tolvajok és bankárok közti összefüggés a múlté. Mikor röviddel a háború elkaptak előtt négy zsidó betörőt egy áruházi lopás alkalmával, nagy levélváltást találtak náluk elsőrangú Londoni és Antwerpeni zsidó vállalatokkal. A nyilvános sajtó sajnos elhallgatta, hogy mi volt a vizsgálat további eredménye.

3. A héberek nomádsága

A nemzetköziség szükségszerűen eltávolodást jelent a megtelepedettségtől, a földtől való függéstől, a hazától és szülőföldtől. Mert a zsidó nem ismeri a haza fogalmát a mi fogalmainknak megfelelően, ezért a nemzetköziség lényének részévé lett és alapvetően ellenséges minden nemzeti törekvéssel szemben. Ezért a zsidó különösen gyűlöli a német lényt.

Sombart a zsidót helyesen állította szembe a megtelepedett népekkel, mint nomád vándorló népet. /Természetesen nem ő volt az első, aki ezt tette, mert 1887 óta birtokunkban van Adolf Wahrmund professzor († 1913) szövege: "A nomádság törvénye a mai zsidóuralom." / Ebből a szembeállításból mélységes különbség adódik az életszemléletben és a gazdasági alapelvekben. A letelepedett rendezett körülményeket és állandóságot kíván, hogy alkotó és építő tevékenységét zavartalanul fejthesse ki. A nomád, akit az a vágy hajt, hogy minden tulajdonát magánál hordja és könnyen elvihesse, az az egyik fő kívánsága, hogy dolgait és értékeit mozgathatóvá tegye, "mobilizálja". Ezért nem kedveli az állandóságot és tartósságot és rendet; ehelyett mindent mozgásban és változásban szeretne látni. A földnek, amely a termelő, letelepedett nemzetek létezésének alapja, a nomád szemében nincs jelentősége, ha nem tudja azt mozgatható folyékony értékekre változtatni. Ezt úgy éri el, hogy értékpapírokat hoz létre, amelyekért elzálogosítják a letelepedett polgárok ingatlanjait. Ezért részesíti előnyben a zálogkölcönleveleket, a zálogleveleket, a részvényeket, a váltókat és más értékpapírokat, melyeket kényelmesen zsebre dug és magával viheti.

Éppen ilyen kevésbé érdekli a hébert a hazai földművelés; kereskedői ösztöne azt kívánja, hogy a dolgok az előállítótól a fölhasználóig lehetőleg hosszú utat tegyen meg, és eközben lehetőleg gyakran menjen keresztül közbenső kereskedő monopóliumának sorompóin. Minél több áru utazik a világon ide-oda, minél több nép lesz függő az importtól, annál jobb a hébernek. Ezért próbálja minden áron

akadályozni és elbonyolítani a javak kicserélésének egyszerű és természetes módját. Mindenütt a termelő és fogyasztó közé tolja magát és azt akarja elérni, hogy a legkisebb üzlet se menjen végbe az ő közreműködése nélkül. Az olyan országokban, ahol a zsidók közel vannak egymáshoz, ez a rendszer nagyszerűen kialakult. Így J. G. Kohl elmondja "Utazás Oroszország és Lengyelország belsejében" c. művében (Lipcse 1841), hogy Lengyelországban lehetetlen akár jelentős, akár jelentéktelen üzletet kötni a zsidó közvetítése nélkül. "A nemes a zsidón keresztül adja el gabonáját a szállítónak, a ház ura a zsidón keresztül veszi föl alkalmazottait, háza intézőjét, szakácsnőit, még fiának a nevelőt és tanárt is. A zsidón keresztül adja bérbe javait, vesz föl pénzt, vesz készleteket, stb., röviden a zsidó közvetítésével étkezik, utazik, lovagol, lakik és ruházkodik. Valaha a zsidók voltak Lengyelország vámjának, bányáinak és sóbányáinak egyetlen bérlői." / Ezt a helyzet ismerői ma is találónak mondják, lásd pl.

Rich. Andree: A zsidó néptanhoz (Bielefeld és Lipcse 1881) , 213. oldal /

A zsidó üzleti tevékenység egymásba nyúlásáról és segítői és cinkosai szerteágazó hálózatáról T. von Langenfeld fest könyvében:

"Oroszország a 19. században" (Berlin 1875) képet: "A piacokon, ahol a zsidók kereskedhetnek, a kereskedelem képe bizonyos fokig lázas lesz. Sokan jönnek, nagyban és kicsiben adják el áruikat, asztalokon vagy háztól házig. Minden zsidó nagykereskedő körül szegény zsidók százai hemzsegnek, akik ettől hitelre vesznek árut, és kicsiben adják el. A zsidók támogatják egymást, bankáraik, ügynökeik és saját szállítóik is vannak. Nyugat- és Déloroszországban hatalmas serege van szétszórva a gazdag zsidó nagykereskedők ügynökeinek és bizományosainak. Ezek a kapocs a kereskedők és a termelők között, a legtávolabbi piacok és a kereskedelmi központok között. A bizományosok feladata az áruk fölvásárlása és rendszeres jelentések írása a gazdasági újdonságokról uraiknak; a várható termés kilátásairól, a termékek áráról, melyekben véleményüket közlik az egyes kereskedelmi folyamatok előnyeiről.

A bizományosokon kívül az ügynökök szinte teljesen pótolhatatlanok a zsidó kereskedőnek. Az ügynök üzlete abból áll, hogy mindent tud, mindent kiszimatol, összehozza az érdekelt feleket, azon személyek minden cselekedetét szemmel tartja, akik a kereskedővel bármilyen kapcsolatban állnak, - egy szóval: a cégtulajdonos minden érdekét képviseli. Az ügynök élő árjegyzék, ahol az árak, a megvehető áruk mennyisége és minősége, azok tartózkodási helye, röviden minden föl van jegyezve, ami a vevőt érdekelheti. Majdnem minden zsidó ügynök; igen, joggal lehet állítani, hogy erre született."

"Egy piac ügynökei nem engednek idegent oda, és maguk sem mennek idegen piacokra, hanem az érdeklődőt átírányítják saját helységének ismert ügynökéhez. Vannak szakosodott ügynökök gabonára, faggyúra, sóra, fára. Ott, ahol csak élnek zsidók, az egész országot ügynökhálózat hálózza be, akik a legtitkosabb gazdasági zugba is bejutottak a környéken. Az ügynök érti a módját, hogy mindenütt és mindenki számára pótolhatatlanná tegeye magát. A földesurak, különösen a lengyelek, a zsidó született barátja, aki hízeleg neki, megalázza magát előtte, mindig tudja, hol lehet pénzhez jutni és hol lehet termékeit legelőnyösebben értékesíteni. "

A fenti okokból alakul ki a zsidó szenvedélye, hogy a külföldi árukat részesítse előnyben. Mindig ő akar az első lenni, aki új dolgokat hoz idegen országokból, és fáradhatatlanul dicsér minden idegen dolgot. Mindig biztosít arról, hogy az idegen áru jobb, mint a hazai, sőt azt is állítja, hogy a külföldi gabona táplálóbb mint a német paraszté. Jól tudja, hogy a hazai termékek nagyon könnyen jutnak el a termelőtől közvetlenül a fogyasztóhoz közvetítő nélkül is; és ez zavarja őt. Szeretné a termelést és a fogyasztást önmagától tenni függővé, uralkodni fölötté; ezért próbálja meg a kettő elválasztását és magát közé tolni. A közbenső kereskedés a zsidónak annyira második természetévé lett, hogy azt akkor is előnyben részesíti, ha magának ebből nem származik haszna. Azok a gyárosok, akik kizárólag az ő képviselőiknek szállítanak, ezek maguk és az ügynökök, alkuszok és bizományosok nagy serege, akik nem állnak közvetlen konkurenciába a zsidókkal, a zsidókról szoktak dicshimnuszokat zengeni, mert a zsidó viszonteladó minden közbeeső kereskedelmet elfogad. A zsidónak az lenne ideális, ha Németország csak ipari ország lenne, amely minden nyersanyagot és élelmiszert külföldről hozna be, és ipari termelésének nagy részét külföldön adna el. Ilyen módon mind a nyersanyagok, mind a késztermékek a közvetítő kereskedő kezén mennének át, és az a piacot teljesen uralná. Ezzel aztán az államot is uralná politikailag. Amennyire a hébert ez az ideál a marxista szociáldemokraták közelébe hozza, annyira távolítja el a nemzeti munka képviselőitől. /Marx Károly (1818 - 1883) és Ferdinand Lassalle (1825 - 1864) és sok más ismert szociáldemokrata zsidó eredetű./ Ezért a zsidó a helyi mezőgazdaság esküdt ellensége. Fanatikus gyűlölettel üldözi a parasztot, az "agrárembert", akinek termelése zavarja az ő kereskedelmi monopóliumát. Ezért nem fárad el abban, hogy a nemzetközi szabad kereskedelmet dicsérje, a védővámokat szidja, a városlakókat a falusiak ellen uszítsa és lehetőség szerint ellenségeskedést szítson a kettő között.

V. A zsidóság különleges erkölcsé

Hogy a héber nem támaszt magával szemben túlzott erkölcsi követeléseket másokkal való bánásmódjában, közismert dolog. Megszoktuk, hogy ezen a téren elnézőek legyünk vele szemben, és csekély fokú lelkiismeretességét még azzal is mentegetjük, hogy a "régi időkben" sokszor igazságtalanul üldözték és emiatt szükségből gyöngült meg erkölcsé. Sok "jó lélek" itt is hajlamos rá, hogy meggondolatlan jóindulatból a saját népüket leértékelje, mikor a héber erkölcsi hiányosságai miatt saját őseit, a "keresztényeket" vádolja. Ezek a jó emberek könnyen elolvashatnák a Bibliában, hogy a héberek rossz erkölcsé olyan régi, mint maga ez a nép, és hogy már akkor is ilyen volt, amikor még keresztények nem voltak. Már a régi Egyiptomban, Babilonban és Szíriában is rossz híruk volt a hébereknek kétes erkölcsük és üzleti taktikájuk miatt; így nem lehetnek a keresztények felelősek a zsidó nép erkölcsi hiányosságaiért.

Már az Ótestamentumban olvashatjuk, hogy a hébereknek törvényük megengedi, hogy a nemzsidót "idegent" másképp kezeljék, mint a hit és fajtársakat. A "kiválasztott nép" már ott is határozott ellentétben áll minden néppel szemben, akiket idegeneknek hívnak. Mindig megismétlik, hogy idegenekkel szemben

minden megengedett, ami a zsidótársakkal szemben tilos. Például: "Az idegent kiuzsorázhatod, de nem testvéredet (Mózes 5. 23,20).

Mindig határozottan különbséget tesznek a zsidók és a többi nép között. A héberek erkölcsi kötelességei csak a fajtársakkal szembeni kötelességekre szorítkoznak, többi emberre nem. Ami zsidóval szemben tilos, megengedett a nemzsidóval szemben. "Az idegent szorongathatod, de fivéredet kíméld (Mózes 5. 15,3). Az idegenekkel szembeni megvetés odáig megy, hogy tisztátlan ételt és dögöket is elég jónak ítélnék meg az idegenek számára. "Ne egyetek dögöt; az idegennek kapud alatt odaadhatod, hogy megegye vagy idegeneknek eladja (Mózes 5. 14,21).

Mindent, amit "felebarátodról" szól, a zsidó nem úgy értelmezi, mint a keresztény, azaz mindenkire; ő ezt csak a hozzá közelállókra, a fajtársakra, a zsidótársakra érti. Ha tehát Mózes 3. 19,13-ban így hangzik: Ne csapd be felebarátodat, és ne rabold ki - akkor a zsidó úgy véli, hogy ez őt nemzsidókkal szemben nem kötelezi. A rabbik írásai teljesen egyértelművé teszik ezt a fölfogást.

*

A zsidók különleges emberi jogairól alkotott sajátos fölfogás tovább megy vissza; végső soron azon alapul, hogy a zsidók, mint egy "kiválasztott nép" nemcsak elkülönülnek a többi embertől, hanem külön Istenük is van. Teológusaink végzetes tévedése, hogy a zsidó istent azonosítják a kereszténnyel. Jehova csak a zsidóság istene. Mózes 1. 17. fejezetéből meggyőződhetünk arról, hogy Jehova kizárólag Ábráhámmal és annak utódaival köt szövetséget, és hogy ez a szövetség ellenségességet jelent minden nemzsidó néppel szemben. A szövetség jelképeként vezetik be a körülmetélést, és Jehova kijelenti: mindenkit, aki nincs körülmetélve, eléri bosszúja és ki fog irtani. Nekünk, nem körülmetélteknek tehát nincs reményünk arra, hogy Izraelnek ez a szörnyű istene megkegyelmez nekünk! A Jehova és Ábrahám ősei közötti szövetség harci szövetség, melynek éle könyörtelenül minden nemzsidó nép ellen irányul - a hitetlenek, a pogányok (gójok) ellen. De a zsidó szemében mindenki pogány, aki nem Ábrahám utódja, minden nem körülmetélt, akik Jehovával nem kötöttek vérszövetséget. De a zsidóknak megígéri minden nép fölött az uralmat, és azok tulajdona lesz fizetségük, ha hűek maradnak a Jehovával kötött szövetséghez. "Kérd tőlem, és neked fogom adni a föld pogányait, és a világ a te tulajdonod lesz. Verd szét a vasjogarral; mint egy edényt vágd szét." (Zsoltárok 2., 8,9)

Igen, minden nemzsidó néppel szemben ellenségességet nyilvánít ki, és ezek kiirtása és megsemmisítése lesz a zsidók életének feladata. "Minden népet föl fogsz falni, akiket az Úr, Istened ad neked. Ne kíméld őket, ne szolgálj isteneiknek, mert ez a saját nyakadra hurkolna kötelet (Mózes 5. 7,16). A keletkutató Adolf Wahrmund a zsidók útját a Földön hadi útnak nevezi azok meghódítására - természetesen nem nyílt fegyverekkel, hanem más eszközökkel, melyeket a talmudi tanítások gazdagon adnak a rabbik kezébe.

A zsidók legfontosabb harci eszköze a nemzsidó népek ellen a pénz. Ezért akarnak arra minden formában szert tenni. Azért szabad zsidóknak kiuzsorázni a nemzsidókat, és a pénzkölcsönzést és kamat szedését mint legfontosabb eszközt ajánlják a népek fölötti uralom megszerzésére: mert Jehova, Istened, megáldott, amikor azt mondta, hogy sok népnek fogsz kölcsönt adni, de te magad nem kell,

hogy pénzt vegyél kölcsön, és hogy te sok nép ura leszel; de fölötted senki sem uralkodhat! (Mózes 5. 15,6).

Valóban, furcsa szövetség Istennel, amelyiket készpénzzel jutalmaznak és amely a népek fölötti uralmat a pénz hatalmával ígéri - míg Krisztus ezt tanítja: "Nem szolgálhatjátok egy időben Mammont és az Urat".

A zsidók furcsa életszemlélete, mely ilyen tanításokból következik, a Talmudban teljesebb ki igazán. Utalunk itt, hogy ne kelljen ismételnünk ismert dolgokat, Theodor Fritsch könyvére "A hamis Isten", amely részletesen foglalkozik az itt futólag érintett témákkal. /Theodor Fritsch: A hamis Isten. Bizonyítékok Jehova ellen. kilencedik kiadás, 1924 (Hammer kiadó, Lipcse). /

A héberek elkülönülése a többi néptől tehát tudatos és szándékos, és ezt nem a többi nép utálata okozza. A zsidó vallási könyvek ennek rengeteg bizonyítékát adják. Mindig óva intenek attól, hogy ne szövetkezzenek idegen népekkel: "Óvakodj attól, hogy szövetkezzél az ország lakosaival, ahova bejössz, hogy ne okozzanak neked bosszúságot." (Mózes 2. 34 12 és 13).

A héberség és az emberiség többi része közötti határ mindenütt a legélesebben meg van húzva, és ezen az elválasztáson alapul a héberek különös erkölcsé. Jellemük a rabbi keze alatt alakult ki, akik Krisztus után a 2 és 5. század között leírták a Talmudot (= "tan"). A Talmud sok részből álló nagyszabású mű, és ez a tulajdonképpeni törvénykönyv a Krisztus utáni zsidóságnak, vallási és polgári berendezkedésük alapja. (forrás: Brockhaus Konv. -Lexikon). És éppen itt kifejezetten hangsúlyozzák, hogy csak a héber ember a szó eredeti értelmében és hogy minden más nép mélyen alatta áll, sőt, az állatokkal áll egy szinten.

"A világ népei olyanok, mint a kosarak, amelyekbe szalmát és trágyát tesznek. Csak állati lelkük van" írja a Midras sir hasirim, továbbá a baba mezia traktátus ezt írja: " Titeket izraelitákat embernek neveznek, a világ népeit viszont nem embernek, hanem jószágnak hívják." Még egyértelműbb Jalkut Rubeni: "Az izraelitákat azért nevezik embernek, mert lelkük Istentől származik, a nemzsidók lelke tisztátlan lelkektől származik, ezért nevezik őket disznóknak."

Ha ezek után egy hívő izraelita azt gondolná, hogy a nemzsidók éppen olyan emberek, mint a héber, mert éppen olyan formájuk van, a Sene Luhot Habberit megtanítja neki, hogy ez miért van így, ott ugyanis ez áll: " A gójoknak (nemzsidóknak) azért van emberi formájuk, hogy a zsidókat ne állatok szolgálják."

Ilyen elvek mellett érthető, hogy a hívő héber számára mindenféle kapcsolat szigorúan tilos nemzsidókkal. Szigorúan tilos velük összeházasodni, ettől már az Ótestamentum is a legnyomatékosabban óv, a Talmud rabbijai ezt a parancsot megismétlik és többszörösen megszigorítják. A zsidók és nemzsidók közti rossz viszony a valódi héber rasszizmusa miatt van, amely szerint népe magát egészen különlegesnek és kiválasztottnak tartja, amely megvetően tekinthet le más emberekre. Ha a többi nép ezt hasonlóképpen viszonzja, akkor ezen nem csodálkozhatunk, mivel ez csak jogos védekezés egy brutális kihívás ellen.

Aki a fajához nem tartozó embereket állatoknak tekinti, az nem tartozik nekik erkölcsileg semmivel. Ebből az alapállásból indul ki az egész rabbini erkölcs; mindig ismétli, hogy csak a felebarátoddal azaz fajtársaddal szemben vannak kötelességeid, különben nincsenek. Ha a törvényben az áll: " Légy igazságos

felebarátoddal szemben", akkor a rabbik éles elméje ehhez a következő magyarázatot fűzi: "Kivéve a többieket". Így hangzik a Szanhedrin traktátus: "Egy izraelitának meg van engedve, hogy igazságtalan legyen egy gójjal szemben, mert ez áll a törvényben: ne tégy rosszat felebarátoddal, de ebbe a gójok nem számítanak bele." Nem csodáljuk, hogy a Talmud ebből azt a következtetést vonja le például, hogy "Egy gój elvesztett tulajdonát nem vagy köteles visszaadni."

De a talmudi parancsok nem határolódnak le ilyen általános utasításokra. Ahogyan az üzlet a zsidó lét lelkét képezi, úgy a Talmudban is minden üzleti viszony nagy jelentősége van, és sok jó tanácsot ad, hogy hogyan kell az üzleti ügyeket kezelni. Ez a zsidó vallás része. Ha arra gondolunk, hogy milyen keveset foglalkozik Jézus Krisztus tana a pénzügyekkel és az üzlettel, akkor érezzük, hogy milyen áthidalhatatlan ellentét van a zsidó és a keresztény életfelfogás között. A talmudi írásokban a következő fajta utasításokat találjuk: "Ha egy gój kezében van egy izraelita záloga, és a gój ezt elveszti, és egy izraelita találja meg, akkor azt az izraelitának kell visszaadnia, de nem a gójnak; ha a megtaláló mégis a gójnak akarná visszaadni a szentek neve miatt, akkor a másik ezt kell hogy mondja neki: Ha a nevet meg akarod szentelni, akkor tedd azt saját tulajdonoddal. (R. Jeruhan, mes. f. 51,4.)

Éppen úgy ezt is tanítja: " megengedett dolog a gój tévedését kihasználni, ha saját kárára téved. Ha a gój megírja számláját és az téves, akkor az izraelita ezt kell, hogy mondja neki: látod, én elismerem számládat, nem tudom, hogy ez így van-e, de megadom neked, amit követelsz." De nemcsak tisztán üzleti ügyekben szabad a hébernek a nemzsidó embert másként kezelni, mint a saját fajtáját, hanem a rabbinizmus könyörtelen következetességgel terjeszti ki a zsidók és nemzsidók közti éles határt az élet más területeire is. A zsidóknak azt ajánlják, hogy per esetén azt fajtársaik javára döntsék el. A Baba Kammában (= első kapu) a 113a oldalon, 2. bekezdés ez áll: "Ha egy izraelita nemzsidóval pereskedik, akkor, ha lehetséges, adj neki a zsidó törvény szerint igazat, és mond azt a másoknak: Ez így van a mi törvényeink szerint. Ha a világi törvény kedvez a zsidónak, akkor is adj neki igazat és mondd a másoknak: A ti törvényeitek szerint van így. Ha egyik sem áll, akkor használj cselt. "

Hogy a Talmud megvető tanai a kánaániak, edomiták, amalekiták, stb ellen nem az ókorra, hanem korunkra is vonatkoznak, arra utal a következő hely: "Németország lakosai" mondja KImsi (Obadja 1,20) "Kánaániak, mert amikor a kánaániak Józsuá elöl menekültek, akkor Alemanniába mentek, amit Németországnak hívnak, és a németeket ma is kánaániaknak hívják." Mind a mai napig állítják a zsidók, hogy a világháborúban ugyanolyan hősiesen harcoltak és ugyanannyi áldozatot hoztak, mint a németek. De hogy nekik fontosabb az óvatosság mint a bátorság, azt bizonyítja a Pesachim 112 b talmudhelye: "Ha háborúba mész, ne menj elsőként, hanem utolsóként, hogy először térhess haza."

Azt az elterjedt véleményt, hogy a zsidókat külső körülmények tették kereskedővé, mert más hivatásokat nem űzhettek, maguk a rabbinikus iratok cáfolják meg. Sok oldalon bizonyítják, hogy a héber mindig előnyben részesítette a kereskedelmet, mert neki más tevékenységek, különösen a földművelés túl fárasztónak tűntek és túl kevésbé voltak jövedelmezőek. A Talmud így ír: Elezar rabbi mondta: "Egy

tevékenység sem olyan kevésbé jövedelmező, mint a földművelés." mert Ezékiel 27,29 ezt írja: "el fognak szegényedni!". Amikor meglát egy mezőt, ahol egész szélteben káposzta volt ültetve, így beszélt: Ha a káposztát hosszába is vetették volna, a kereskedelem akkor is jobb lenne ennél." Amikor egyszer kalászosok között ment, amelyek ide-oda ringtak, ezt mondta: "Ringjatok csak, a kereskedelem jobb nálatok." Továbbá ezt mondta: Aki száz szuszt költ földművelésre, annak be kell érnie sóval és káposztával, a földön kell aludnia és fáradságos munkát kell végeznie."

A kereskedelem iránti szeretet és a kézművesség és a földművelés megvetése a zsidó faj ősrégi örökségei, és senki sem kényszerítette őket arra, hogy kereskedjenek.

* * *

Veszélyes tévedés lenne azt hinni, hogy ezek a régi talmudi tanok és törvények ma nem lennének érvényesek. Ellenkezőleg: a talmudi tanok továbbra is a zsidó vallásoktatás fontos részei, és minden fiatal zsidót talmudi nézetekben nevelnek föl - akkor is, ha ez később biztosít arról, hogy semmit sem ismer ezekből a dolgokból. Emellett a talmudi törvényt egy újabb átdolgozás, az úgynevezett Sulhán Árukh megújította, és ennek a törvénynek az érvényessége annyira nem vitatott, hogy a német birodalmi bíróság is a Sulhán Árukh előírásait alkalmazta, amikor mindkét fél zsidó volt.

A zsidóságnak ebben a törvénykönyvében megtalálhatjuk azt a figyelemre méltó imát, amelyet a megbocsátás napján minden zsinagógában ünnepélyesen elimádkoznak, az úgynevezett Kol-Nidre ima. Ennek a következő a szövege: "Minden eskü (Kol nidre), kötelezettség, fogadalom és nyilatkozat, amelyet ettől a következő megbocsátás napjáig teszünk, esküszünk és fogadunk, ezeket bánjuk és mindet föl kell oldani, elengedni, érvényteleníteni, megsemmisíteni, erejüket elvenni és érvénytelenné nyilvánítani őket; esküink ne legyenek eskük, fogadalmaink ne legyenek fogadalmak. "

Ennek a megvetendő imának a tartalmát már sokszor a zsidók szemére vetették, és általában úgy magyarázzák a dolgot, hogy azt állítják, az eskük, fogadalmak és nyilatkozatok, amelyekről az ima szól, csak vallási dolgokra vonatkozik, olyan eskükre és fogadalmakra, melyeket a zsidó maga és Istene előtt esküszik. De nem világos, hogy valaki, aki Istenének adott esküit ennyire nem tartja be, az miért tartaná be az embereknek adott esküit. Minden esetre, az imádkozó hébernek joga van a kol nidre imánál az imát az összes esküre és fogadalomra kiterjeszteni.

* * *

Nem csoda, hogy egy ilyen sajátos erkölccsel bíró nép az üzleti életben hatalmas előnyt szerez olyan emberekkel szemben, akiknek finom jogi érzéke és lelkiismerete arra készíti, hogy nemcsak esküit és fogadalmait, hanem ígéreteit és biztosítékait is komolyan veszi. Ugyanaz a talmudi erkölcs, amely a zsidót arra készíti, hogy fajtársaival szemben pontosan betartsa kötelességeit, de úgy tudja, hogy a többi emberrel szemben ez nem kötelessége, az furcsa kettősséget hoz életünkbe. A héberek így szilárd kötelék tagjai, akiknek nemcsak erős a közösségi érzése, hanem csendes ellenségességgel fordulnak minden más ember felé. Mivel a héber törvényei szerint szigorúan tilos bármit is elárulni nemzsidóknak titkos

törvényeikről, így a zsidóság ilyen alapokon állva összeesküvő jelleggel bír, amely összeesküvés minden nemzsidó ellen irányul.

Ehhez jön még, hogy a rabbinikai tanok és törvények - kevés kivétellel - csak héber írással vannak leírva, és emiatt az emberiség többi része számára szinte hozzáférhetetlenek. A héber írás kulcsírás, melynek olvasását és hagyomány szerinti értelmezését a rabbiiskolákban tanítják. A zsidók ezzel minden nem beavatottnak azt mondhatják, hogy az ő olvasási módja hamis. Valójában azok a nemzsidó tudósokat, akik beletekintettek a rabbik írásaiba, és abból lefordítottak bizonyos kritikus helyeket, a zsidók a leghevesebb szavakkal támadták. Csak megkeresztelt zsidók közvetítésével volt esetenként lehetséges, hogy a tényleges olvasási módot megtudjuk. Azonkívül megbízható keresztény források évszázadok óta egymással megegyező módon lefordították azokat az erkölcstelen részeket, úgy hogy ezek helyes fordítása aligha kétséges. Említsük itt meg a keleti nyelvek heidelbergi professzorát, Johann Andreas Eisenmengert, aki 177-ban a "fölfedezett zsidóság" címmel talmud kivonatokat fordítását jelentette meg; aztán a prágai August Rohling professzort, aki 1878-ban a "Talmudzsidók" c. művét jelentette meg, és azóta a gyűlölködő zsidó támadások céltáblájává vált. Továbbá a bonni orientalista Johann Gildemeister professzor († 1890), a münsteri Dr. Jakob Ecker és a heidelbergi professzor, Georg Beer az ezekkel foglalkozó perek alkalmával szakértőként igazolták a fordítások helyességét a törvényszék előtt. Mivel a zsidók mégis mindig újra tagadnak, így mindkét félnek nyomós érdeke, hogy a vitás talmudi helyeket pártatlan szakértőkkel megvizsgáltsák.

Érdekes módon a héberek nagyon határozottan ellenállnak minden ilyen kísérletnek, és az állami hivatalok is eddig feltűnő módon elutasítóak voltak az ilyen folyamodványokkal szemben. Amikor 1890-ben a zsidók táborából egy folyamodványt intéztek egy sor birodalmi és országos hivatalhoz olyan tartalommal, hogy független tudósok bizottsága vizsgálja meg a vitás helyeket, ezt a folyamodványnak sehol sem fogadták el. A porosz művelődésügyi minisztérium azzal utasította el, hogy nem kivitelezhető. Hogyha összehasonlítjuk ezzel azt az alaposságot, amellyel a jezsuiták erkölceit vitatták meg a nyilvánosság előtt, akkor arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a valóság szorgos keresői és a "sötét emberek" ellenzői érdekes módon fékezik kutatási ösztöneiket, ha zsidó ügyekről van szó. A német népképviselőket és kormányok törvény előtt egyenlővé tették a zsidókat és vallási közösségként is jóváhagyták őket anélkül hogy megvizsgálták volna, hogy a zsidó erkölcsi tanok az állami erkölccsel összeegyeztethetőek-e. Így nem lephet meg, ha a népi csoportok ez ellen a tarthatatlan állapotok ellen fölemelik hangjukat. A vita nem nyugszik meg addig, ameddig ezt az esetet nem vizsgálják meg úgy, hogy az eredményhez kétség ne férjen.

*

Az államügyek tanára és diplomata Joh. Lud. Klüber († 1837) a zsidókat egyszerűen "politikai-vallási szektának a rabbik teokratikus despotizmusa alatt" nevezi és "teljesen zárt, örökölt módon titkot tartó társaság bizonyos politikai alaptételekkel és az életre és a kereskedelmi forgalomra vonatkozó tanokkal." (tehát nemcsak vallási célokra!). És rövid, józan szavakkal ez a dolog magja. Mert a zsidók nemcsak vallási közösséget alkotnak, mint például a keresztények, amely

bizonyos erkölcsi elvekre alapít és Istenét imádja bizonyos módon; törvényeik mindenféle gyakorlati dologra vonatkoznak, különösen a kereskedelem üzésére és a pénzkölcsönzésre egy különös erkölcs befolyása alatt. Annak ellenére, hogy szét vannak szórva a népek között, zárt nemzetet képeznek, sőt, ahogy Fichte fejezi ki, egyfajta államot. És mivel ezzel egyidőben vérük tisztaságát óvják, és lehetőleg egymás közt házasodnak, zárt fajt alkotnak. Ez a német uralkodók közül senki sem látta világosabban, mint Nagy Frigyes, aki 1752-es politikai végrendeletében kifejezetten kioktatta követőjét: "Az uralkodónak figyelnie kell a zsidókat, és megakadályozni, hogy beavatkozzanak a nagykereskedelemben, megakadályozni számuk növekedését, és ha becsstelenednek, megvonni tőlük a menedékjogot. Mert semmi sem károsabb a kereskedelemre és a kereskedőkre, mint az a tiltott nyereség, amit a zsidók csinálnak."

Moltke, / Német tábornok, az 1870-es francia-német csata hőse - fordító / , kinek 1830-32-ben Lengyelországi tartózkodása során alkalma volt a zsidókat alaposan tanulmányozni, észrevételeit a következő szavakkal foglalja össze: ("A lengyelországi belső viszonyok ábrázolása", Berlin, 1832): A zsidók szétszórtságuk ellenére szorosan kötődnek egymáshoz. Ismeretlen vezetőik vezetik őket közös célok irányába. Mivel a kormányok minden kísérletével szembeszállnak, hogy ők is az állam polgárai legyenek, államot alkotnak az államban és Lengyelországnak mély és ma is nyílt sebhelyét alkotják. Még ma is megvan minden városban a saját zsidó bíró, minden megyének van rabbija és mindezek vezetője egy ismeretlen személy, aki Ázsiában lakik, akit a törvény állandó vándorlásra kötelez, és akit ők "A rabszolgaság hercegének" neveznek. - Így őrzik meg saját kormányukat, vallásukat, szokásaikat, és nyelvüket, saját törvényeiknek engedelmeskednek, és így akadályozzák az ország törvényeinek alkalmazását vagy hátráltatják azt. Egymással szorosan összefonódva visszautasítanak minden kísérletet, mely összeolvasztaná őket a nemzettel, mind vallási mind önző okokból." / Moltke írásának lenyomatásakor a "Sziklától a tengerig" című újságban lelkiismeretlen és becsstelen módon kihagyták a fenti szöveget. /

* * *

Nem lehetséges tehát a zsidóságnak ezt a sajátos és jólszervezett ellenséges államát keresztényi türelemmel és szentimentális emberszeretetből figyelmen kívül hagyni. Ez az ellenséges állam háborút üzent nekünk, a késhegyig terjedőt, mert arra törekszik, hogy anyagi és szellemi tulajdonunkat sajátjává tegye. /A "művészet óré"-ben 1912-ben Dr. Moritz Goldstein, elmondta, hogy a zsidók nemcsak a német nép anyagi, hanem kulturális javait is igazgatják, noha a németek úgy vélték, hogy ehhez nincs meg a képességük. /

Adolf Wahrmund mélyreható kísérlete, hogy a szemitizmus lényét kibogozza, zsidóinkban a nomád sivatagi rablók régi alapelveinek túlélését látja, akik a kultúrterületekre költöznek, hogy ott a legelőket lelegeltessék, és sivatagot hagynak maguk mögött. A "Nomádság törvényei" c. művében ezt mondja: "Talmudi-rabbinikai szemmel a zsidók útja a földön hadiút annak meghódítására - semmi más. Katonáknak tekintik magukat akik menetelnek, akik elrejtve táboroznak, vagy hamis zászló alatt vonulnak - az ellenség erői között, mindig készek a támadás jelét követni és támadni."

Mindezek a tények nem változnak azáltal, hogy az egyik vagy másik zsidó ártalmatlan vagy szeretetre méltó embernek tűnik. Kétségtelenül vannak a zsidónak emberi és társasági erényei, de ki garantálja azt, hogy az a lelkiállapot, melyet mutat, és amely bevallottan mindig keserűséggel van vegyítve a vélt hátrányok miatt vagy titokban a bosszú érzésével van vegyítve, őszintének nevezhető? A zsidót egy idegennek tekintett társadalomban helyzete arra kényszeríti, hogy okosan és óvatosan haladjon. Örült lenne, ha nyíltan kimutatná fensőbbbségi érzését és utálatát a nemzsidókkal szemben. Hogy tudná akkor céljait elérni? A ravaszság tanácsolja neki, hogy puhán és ruganyosan illeszkedjen bele környezetébe, jóindulatot és jó lelket mutasson polgártársainak, hogy ezeket a maga oldalára állítsa gyanútlanágukban. Csak így tudja a saját üzleti és a héberség titkos céljait jól támogatni. Az az érv, hogy léteznek kedves és jóindulatú zsidók, nem kell azok veszélytelenségének bizonyítékként fölfogni. Kivétel erősíti a szabályt, és éppen a szeretetreméltóság és látszólagos ártalmatlanság egyike a legveszélyesebb harci eszközöknek, melyet a héber környezete ellen alkalmaz. Lehet, hogy némely zsidót tényleg a jó szíve irányít, hogy másokkal szemben önzetlen, odaadó sőt önfeláldozó legyen (olyan eset, mely ritkasága miatt százszoros nagyításban jelenik meg, szemben a nemzsidók hasonló eseteivel), a legjobb és erkölcsileg legmagasabban álló héber is egy szorosan zárt társaság tagja, mely frontját ellenünk irányítja. És azokban az esetekben, amikor zsidó érdeket kell más érdekek ellen megvédeni, akkor a legnemesebb és jobbindulatú zsidó is fajtársai oldalára áll és minden nemzsidóval szemben ellenségként fog föllépni.

Luther helyesen ismerte föl a helyzetet, amikor ezt mondja a zsidókról: "Ha jót tesznek, tudd, hogy ez nem szeretetből vagy javadra történik, hanem azért, mert helyre van szükségük, hogy nálunk lakjanak, és ezért szükség esetén tesznek valamit. De szívül olyan marad, amilyennek leírtam."

Hadiállapotban vagyunk a zsidókkal. Ha egy nép háborút üzen nekünk és ellenségként tör be államunkba, nincs jogunk megkérdezni: Az az egyén jó ember-e vagy rossz? - hanem ettől a pillanattól fogva mindegyikük ellenségünk, aki ellen védekeznünk kell.

VI. Klatzkin vallomása

Mert eddig csak a zseniális lelkek ismerték föl a zsidók csaló vallási álarcá mögötti üzlettársaságot, sőt egy ellenséges zsidó államot, úgy ma már nem kell ennek fölismeréséhez különös látnoki erő. Becsületes zsidók tanúvallomásai teljes mértékben elismerik ezt a tényt. Úgy tűnik, hogy a zsidókat meglepő sikerük annyira biztossá tette, hogy már nem tartják szükségesnek továbbra is bújócskát; vagy olyan ostobának és erkölcsileg olyan kevésbé ellenállóképesnek gondolják a gój népeket, hogy azt gondolják, ma már nyílt kártyákkal játszhatnak.

Az utóbbi évtizedekben olyan zsidó vallomásokat ismertünk meg, amelyekben egyszerűen elmondják: Csak látszattól vagyunk vallási közösség; valóságban hitvallásunknak semmi köze sincs egy valláshoz, azaz magasrendű erkölcsi célokhoz. Valójában jogi és gazdasági társulat vagyunk. Tanunk nem erkölcsi ideálok tana, hanem a gyakorlati életre vonatkozó törvény. Végző soron egy állam

alkotmánya, amely minden más alkotmányt elutasít. Csak látszólag vesszük föl az állampolgári jogokat a nemzsidó államokban, hogy az nekünk előjogokat biztosítson, valóságban rendíthetetlen polgárai vagyunk a zsidó államnak, melybe a világ zsidói tartoznak bele. Füttyülünk más államok törvényeire, nekünk saját törvénykönyvünk és bíróságunk van. Egy áthatolhatatlan falat érzünk magunk és az emberiség többi része között. Nem az ellenségeink által emelt gettó falai zárnak el minket az emberiség többi részétől, hanem azok a belső falak, melyeket magunk építettünk föl - törvényeinkkel, lényünkkel, vérünkkel.

Csak annyiban alkalmazkodunk annak az országnak a törvényeihez, amelyben lakunk, amennyire ezt az összhang és saját javunk megkívánja; titokban azon fáradozunk, hogy ezeket a törvényeket lehetőleg áthádjuk, ezeket fölszámoljuk, szétverjük a nemzsidó államot és helyére zsidó államot tegyünk.

Röviden összefoglalva ez annak a nyilatkozatnak a lényege, melyet Dr. Jakob Klatzkin "A zsidó" (A zsidó) c. újságban, 9. szám, 1916-ban nyilvánosságra hozott. Félreértések elkerülése végett a lényegét itt szó szerint idézzük.

"Az a kérdés merült föl, hogy milyen eszközökkel sikerült a zsidóknak évezredek át idegen, gyakran ellenséges népek között fönnmaradni, sajátos jellegüket megőrizni, sehol sem asszimilálódni. Klatzkin a megoldást az úgynevezett mózesi vallás sajátos jellegében keresi. Ezt mondja: "Vallásunk az, melyben a galuth /az idegenben, a száműzetés / rejtélyét megoldja. Ez az a hatalom, mely minket minden néptől elválasztott, és minket a szétszórtságban egyesített. A gettó külső falai, melyeket ellenségeink építettek, ezt sohasem tudta volna elérni. De a belső falak, melyek vallásunkon alapulnak, és amelyeket vándorlásunkban magunknál hordozunk, és lakóhelyeinken mindig szilárdabban kiépítettünk, ezek a mozgó "Jakab sátrai" azok, melyek mindenütt biztosították saját otthonunkat.

A zsidó vallás gazdag a kerítésekben, melyek csoportunkat elszigetelik környezetétől és minden idegent távol tartanak tőle. A zsidó vallás gazdag olyan formákban, melyek létünket és látszatunkat egységgé teszik és megjelölik. Mivel az, ellentétben a többi vallásokkal nem eszmék, hanem törvények tana.

Törvényeinkben benne van az önmeghatározás joga. Államunkat elvesztettük ugyan, de nem államunk alkotmányát; ezt hordozható államként megmentettük, és ez tette lehetővé számunkra a szétszórtságban is a nemzeti autonómiát.

Sok törvényt kellett államunk elvesztése után hatályon kívül helyeznünk, nagyjában-egészében törvényeink és alkotmányunk mégis hatályban maradt; inkább még bővítettük azt, pontos részletes leírással kiegészítettük és tökéletesítettük. Csak a zsidó törvénykönyv uralta és alakította életünket minden kifejezésében. Csak a zsidó törvény volt mérvadó számunkra. Az ország törvényeihez nem folyamodtunk, és törvénykönyvét nem ismertük el. Ha törvényeket kényszerítettek ránk, ezeket szörnyű csapásként értékeltük, és szakadatlanul azon fáradoztunk, hogy ezeket megszüntessük és kikerüljünk. Ezek megtartották jellegüket - mint egy istentelen uralom Gseroth-ja (kényszere), - akkor is, ha kénytelenek voltunk azt "a kormány törvénye érvényes törvény" formulával elismerni. Ezért azt, (Mossar = mószeroló), aki egy zsidót a kormánynál följelentett, árulónak tekintettünk, kártérítésre és más büntetésre ítéltük és kitaláltuk a közösségből.

Hercegeink a száműzetésben, gaominjaink, rabbijaink nem papok és lelkipásztorok voltak - mint a modern nyugati rabbik, akik a zsidóságot egyházzá teszik, és a keresztény szokásoknak megfelelően magukat lelkészeknek és lelkipásztoroknak nevezik; ők voltak gyülekezeteink vezérei és intézői; ők voltak a bírók, a dajanok; ők voltak száműzött államunk legfelső hatóságai. Törvényszékeiknek joga volt arra, hogy büntető ítéletet hozzon, és azt végre is hajtsa. Parancsaiknak nemcsak erkölcsi tekintélye volt, amely az engedetlenséget és törvények áthágását az egyházból való kizárással büntette; ők egy példásan szervezett és nagyon szigorú rend hatalmi eszközeivel voltak ellátva, amely visszaéléseket nagyon szigorúan büntetett. Szeretettel engedelmeskedtünk nekik, de a törvény hatalmától való félelmünk miatt is.

Törvényes alkotmányunk a szétszórtságban sajátos vallási-nemzeti gazdasági formákat öltött föl, melyek feladataikban és intézményeikben sok megélhetési módra vonatkoztak, akkor is, ha " az országra vonatkozó parancsolatok" a galutban /idegenben, száműzetésben / nem voltak alkalmazhatóak.

Az idegenek uralma tehát nem vette el tőlünk öngazgatásunkat addig, ameddig betartottuk törvényeinket és törvény tanítóinak utasításait. Nem voltunk egyház; önmagában zárt jogi és vallási társaságot képeztünk. Nem egy vallás, hanem elsősorban egy alapokmány volt a nép szervezetének alapja. Nem annyira a zsidóság vallási és erkölcsi tanai, hanem államalkotmányunk választott el bennünket a többi vallástól, melyek közepette sátorainkat fölvertük. Nem pihentünk a befogadó nép ünnepein, nem ünnepeltük emléknapijait, nem osztottuk meg baját és örömét a magunkéval, és nem aggasztott bennünket az idegen állam sorsa. egy erős fal, melyet mi húztunk, választott el bennünket az ország népétől, és a falak mögött egy miniatűr zsidó állam élte életét."

Előre látható volt, hogy ez a vallomás sok óvatos zsidónak kellemetlen lesz, ha nem héber körökhöz is eljutna; és így a zsidó lapok gyorsan kéznél voltak, hogy ezt egy kívülálló vallomásának nevezzék. Aki a rabbinikai tanok szellemét és lényét ismeri, az tudja, hogy Klatzkin leplezetlenül kimondott mondatai csak a Talmud és a Sulhán Árukhból következő dolgokról szólnak. Amellett közben más zsidók is ismertek lettek, akiknek a véleménye ugyanez. Így a berlini cionista, Alfred Nossig egy bécsi konferencián 1919-ben ezt mondta: "Mi minden keleti, a héber bölcsek tanaikat azokat elrejtő képanyelvben fejezték ki... A fölismerés aranyalmái fogták őket körül - saját példabeszédük szerint - ezüsthálóval. Törzsi tanunk magja ezoterikus volt ("a szakértőknek szóló, titkos, bizalmas"). Annak szavakkal való továbbadását a nép kiválasztottaira bízta - a fajon belül. Aki azonban újra meg akarja találni a kulcsot, aki tud a kulturális törmelékben keresni és a szó-hieroglifákat meg tudja fejteni, az fölismeri, hogy ez a tan elejétől fogva legmélyebb világbölcsséget és egyszersmind csodálatra méltó politikai művészetet rejtett magában, miközben egy jámbor tan ártatlan ruháiba öltözött."

/Lásd "Hammer" (kalapács) 58. szám, 610 - 611 oldal /

Tehát itt is itt van annak elismerése, hogy a zsidók politikai művészetet "öltöztetnek egy jámbor tan ártatlan ruháiba", hogy a gyanútlan gójokat becsapják. Röviden: bűvészkednek.

Ha ilyen ismeretek végre a nép széles rétegeinél ismertek lesznek, akkor eljön a nap, amikor a népek fölbredt szelleme a józan tényekből következtetéseket szűr le. Ha egyszer általánosan föl fogják ismerni, hogy a héberek üzleti és csaló társaság, akkor a vallási álarc nem fogja többet védeni őket. Már ma mindenki a nép ellensége és csalók segéde, aki megpróbálja ezt a fölvilágosítást hátráltatni, és a zsidó külön jogok védelmével segít az állam és a nép becsapásában. /A klatzkini elismerés a szükséges magyarázatokkal olcsó különnyomásként megjelent "minden felelős ember számára" címmel a Hammer kiadónál /

VII Vita Sombarttal

Miután állásfoglalásunkat körvonalaztuk, megmarad a feladat, hogy Sombart elmékedését kövessük /"A zsidók és a gazdasági élet, Duncker & Humblot kiadó, München, 12 és 13 ezer, 1922, XXVI és 476 oldal. Minden idézetet ebből a kiadványból vettünk. /, hogy azt részben igazolva kiegészítsük, részben más véleményünket nyilvánítsuk ki. Maga Sombart bevallja, hogy az oldal egyoldalú, és az is akar lenni. Ténylegesen leírta a zsidó gazdasági módszerek történetét, amelyek - noha az író láthatólag azon volt, hogy objektív maradjon, és ne értékelje a dolgokat, - mégis főleg a napos oldalt írta le. Aki különben semmit sem tud a világtörténelemről és ezt a könyvet olvasná, az azt a képet kapná, hogy a egyedül héberek a mozgatóerő - nemcsak a világ gazdaságban, hanem egyáltalán a kultúrában, - mintha minden nagy vállalkozás és minden haladás csak nekik lenne köszönhető. Valószínűleg nem ez volt az író szándéka, és egy ilyen értelmezést ő egyszerűen visszautasítana. De érthető, hogy akkor, amikor a héberekről olyan sok rossz hangzott el, előállhatott az a kívánság is, hogy mindazt írjuk le, ami mellettük szól. Sombart mondja - noha nem akar értékelni: "Mint a Nap megy Izrael Európában: Ahova bejön, új élet születik, ahonnan elköltözik, ott minden penészes lesz, ami addig virágzott. " (15. oldal). Ennél igényesebb módon nem lehet egy népről értékítéletet alkotni, és biztosan érdemes egyszer egyenként megvizsgálni, hogy mennyire jogos ez az állítás.

Rendkívüli szorgalommal gyűjtötte össze Sombart az irodalomból mindazt, ami a héberek tevékenységét előnyös színben mutatja. Bevallja, hogy más tényezők is szerepet játszottak a modern kapitalizmus kialakításában - amely úgy tűnik, neki a modern kultúrát jelenti -, de ezeket nem akarja megemlíteni könyvében. Úgy véli, hogy az olvasó könyvében "egyetlen helyen sem fogja megtalálni a zsidók értékelését, lényüket vagy teljesítményüket", mégis, pár sorra később azt mondja a zsidókról: "minden nép fölött állnak és örökös nép". Ez sokszor hallott vélemény, de ennek ellenére sem valószínű, hogy a zsidók ősei idősebbek lennének, mint más fajok ősei, mivel nem ismeretes, hogy más népek esetén az emberré válás más történelmi időpontban zajlott volna le; éppilyen kevésbé idősebb a héberek nép-léte, mint más nemzeteké. Ellenkezőleg - a világtörténelemben már ismertek voltak régi kultúrák, mikor a zsidók népe föltűnt. És ha Sombart a zsidók teljesítményei közé sorolja: "ők adták nekünk az egy Istent és Jézus Krisztust, tehát a kereszténységet", akkor ez nemcsak értékítélet, de dicshimnusz zengése, mely tekintve mai ismereteinket ezekről a dolgokról kifejezetten könnyelműségnek nevezhető.

Már az az állítás is, hogy a héberek találták föl az egyistenhitet, csak mese, mivel a régi zsidó írások is Istenek egész sorát említik, mint Elohim, El-Schaddai, El-Eljon, Adonai, Zebaoth, Jehova és a többiek. Csak Luther sokszor nagyon szabad fordítása ezeknek a neveknek az egységes "Isten Urunk" -al adta a zsidó egyistenhit látszatát.

Emellett évtizedek óta világos, hogy a zsidó Istennek semmi köze a keresztény Istennel vagy a germán népek örökkévaló Istenével. Jehova a héberek egyedüli törzsi ura; nem is akar a többi nép Istene lenni, mert ezeket könnyörtelen gyűlölettel követi és kegyencének azt a föladatot adja, hogy semmisítse meg ezeket, vagy ahogy Luther fordítja, hogy "egye meg" őket. ő nem a népek "egyetlen Istene", hanem egy törzsi bálvány, egy nemzeti külön Istenség. Ezért nem igényelheti a zsidóság azt a dicsőséget, hogy ő ajándékozta volna a népeknek az "egyetlen Istent". Az egyiptológusok és assziológusok fölfedezései megmutatták, hogy ezek az ősi kultúrnépek már egyetlen Istent imádtak, már mielőtt a zsidó nép föltűnt volna. /Lásd Wahrmund: "Babilóniaiak, zsidóság, kereszténység"; Lagarde: Német írások; Fritsch, "A hamis Isten"; továbbá "Hammer", 257. szám: "Az Ótestamentum kialakulásának történetéhez"; különösen W. Schmidt: Az Isten lényének eredete I. (1912); A. Lang: Making of religion (1909). Fritsch megkísérli bebizonyítani, hogy Jehova El-Schaddai-al azonos, aki a "sötétség szelleme" néven a rossz elv megszemélyesítője. A nyelvtudományi összehasonlítások erre vonatkozóan meggyőzőek. (Lásd Jehova-könyv, 9. kiadás, 77-86 oldal) / Germán őseink Ziu-jukban (Tius) egy saját Istent imádtak mint az örökkévalót, ahogy az egyiptomiak Ptahban, az indiaiak Dyaus Pitarban (akiből a római Jupiter lett), a görögök Zeusban, a perzsák Ahura-mazdában (Ormuzd).

Még durvább az, amit Sombart Krisztust illetően tukmál olvasóira. Ma már eléggé világos, hogy Krisztus nem zsidó eredetű volt, hanem pogány galileai. A zsidók ellenségessége vele szemben az evangéliumok minden fejezetében nyilvánvaló; a zsidók folyamatosan üldözik, úgy hogy állandóan "pogány országokba" kell menekülnie előlük. Gyűlöletük ellene éppen azért fanatikus, mert tanából idegen szellemi világ szólal meg, a másik faj szelleme, amely tiltakozik a zsidó lény ellen. Mert Krisztus tana minden ízében szembenállást jelent a zsidó erkölccsel.

Krisztusnak tehát semmi közös dolga nem volt a zsidókkal, sem belülről, sem kívülről nézve. Tana a legkifejezettebb ellentéte, sőt határozott tiltakozás a zsidó erkölcs és világnézet ellen, és Krisztus egész élete állandó harc a zsidóság ellen. Paul de Lagarde azt mondja: "Egy nép sem feszíti ideálját keresztire, és akit egy nép keresztire feszít, az biztosan nem felel meg e nép ideáljának." A János evangélium különösen világosan mutatja a galileaiak és zsidók közti faji ellentétet. Amikor a zsidók azzal büszkélkednek, hogy Isten gyermekei, Krisztus ördög gyermekeinek nevezi őket. (János Evangéliuma, 8, 44).

Tehát nem lehet annál könnyelműbb és gondatlanabb kijelentést tenni annál, hogy a zsidók ajándékozták nekünk a kereszténységet, és ezért joguk lenne hálánkra. Az értelmetlenség csúcsát és megítélhetetlen blöff jellege van ennek a frázisnak a zsidók szájából hallva. Csak vissza kell kérdezni: Ha a zsidók valamiben is szolgálták a kereszténység ügyét, - akkor miért adták át az emberek nemesítésének és erkölcsi megjavításának bizonyíthatóan nagy eredményét másoknak, ahelyett,

hogy magukat gazdagították volna vele? És ma, mikor még mindig határtalanul megvetőek és ellenségesek Krisztussal szemben, nem akarják a felelősség egy részét magukra venni a Megváltó kínzása és kivégzése miatt?

VIII. Az újabb idők zsidó sikerei

Sombart utal arra, hogy a zsidók 16. századbeli vándorlásával Európa gazdasági központja feltűnően eltolódott. A Spanyolországból kiutasított zsidók legnagyobb része (90 ezerről beszélnek) Törökország ázsiai és európai részébe vándorolt ki, ahol még ma is "spanyoloknak" nevezik őket. További jelentős részük (25 ezer) Hollandiába, Hamburgba és Angliába vándorolt. A többi kb. 50 ezer Európa és Amerika különböző országaiban szóródott szét. Nem tagadható, hogy ettől az időtől fogva Spanyolország gazdasági élete erősen visszaesett, míg azok az országok, ahova a zsidók mentek, a kereskedelem fölvirágzott. Ez önmagában nem csodálatos, és ugyanez történt volna, ha a vándorok nem héberek, hanem más fajú és más nemzetiségű emberek lettek volna. Pl. a hugenották bevándorlásakor ugyanez történt. Minden erős kivándorlás egy ország gazdasági életében a fejlődés meglassulását eredményezi, míg az erős bevándorlás, függetlenül attól, hogy milyen elemekből áll, mindig élénkítően hat a gazdasági életre. Kicsiben ezt látjuk mindennapjainkban - egy gyár, egy laktanya költözésekor, stb... - Esetünkben figyelembe kell venni, hogy a héberek legnagyobb része tőkét hozott fölfejlődő országokba, és így a gazdaságot kettősen fölélénkítették. Ez a fölélénkítés az értékek és erők mozgósításából látható, amely a népgazdaságnak hatalmas hajtóerőt ad, és végső soron kihasználja és elsivatagosítja az országokat és népeket.

Ismerjük el mindazonáltal a zsidóknak, hogy megélénkítik a kereskedelmet és a nemzetközi forgalmat. De ne felejtsük el közben, hogy a kereskedelem fölélénkítését nem embertársaik iránti szeretetből üzük, hanem saját nyereségük eléréséért. Mindenütt nagy áru- és pénzforgalmat hoznak létre, hogy abból a legnagyobb hasznot préseljék ki saját maguk számára.

Igencsak bátor kísérlet, mikor Sombart meg akar győzni bennünket arról, hogy a modern gyarmati kereskedelem elsősorban a hébereknek köszönheti kifejlődését.

Biztosan mentek zsidók az újonnan leigázott gyarmatokra, mert mindenhová mentek, ahol gazdagság kecsegtetett. Sombart elmeséli nekünk azt a nem bebizonyított legendát, hogy már Kolumbusz hajóján is utazott egy bizonyos számú zsidó (de nem a tulajdonképpeni fölfedező úton!), és az első európai, aki amerikai földre lépett, egy zsidó volt, Luis de Torres. Kolumbusz expedícióit kizárólag zsidó pénzzel szerelték föl, és így Amerika fölfedezését a zsidóknak köszönhetjük. Még merészebb az a föltevés, hogy maga Kolumbusz is zsidó volt, mert egy kolumbuszkutató fölfedezett egy "Colon" családot, melybe egy zsidó nő beházasodott. Ez a félzsidó Colon család lenne azonos a Kolumbusz családdal. Ez a származási teljesítménycsúcs nem lesz valószínűbb attól, hogy mindkét családban előfordul a Cristobal keresztnév.

Látható, hogy némelyek készek arra, hogy a világon minden jelentős dolgot a zsidók számára vegyék igénybe; így Sombart utalva arra, hogy Amerikában már az 1820-30-as években számos zsidó cég létezett, ezt mondja: "Amerika minden

részében zsidóország." Elégtétellel említi, hogy New York városban legalább 1 millió zsidó lakik, akiknek legnagyobb része még el sem kezdte tőkés karrierjét; és mivel véleménye szerint minden héber hivatott a milliomos cím elérésére, így fantáziájában a jövő Amerikája az az ország, ahol szlávok és négerek szolgálkként és a héberek uraikként fognak lakni. Keleties fantáziával a zsidókat "az amerikai népgazdaság iparában az aranyfonálnak" nevezi.

A gyarmatokat illetően általában egy furcsa mondatot mond: " Gazdasági testük elvérzett volna, ha kívülről nem folyt volna állandóan bele a nemesfémek vér folyója. Ezt a vér folyót a zsidó kereskedelem a gyarmatokra irányította." (43.oldal). /Érdekes, hogy a gyarmatokon ebből semmi sem volt észrevehető. A 35 milliárd német tőkéből, melyet legnagyobb részben a zsidó kereskedelem vitt külföldre, gyarmatainknak nagyon kis részt látott, pedig éppen itt voltak rendkívül fontos fejlesztési feladatok az ország és az anyaország részére is. DE természetesen nemcsak pénzügyi föladatak. /

Itt is azt a kényszerképzetet látjuk, hogy a világon minden pénzbeli gazdagság mindig is a zsidóké volt, vagy hogy a zsidók aranyat állítanak elő. A valóságban a zsidó általában nem állít elő sem árukat, sem pénzt, hanem csak különösen ügyes abban, hogy idegen árukat és idegen pénzt kezéhez vonzzon és azt jelentős nyereséggel továbbadja. Ha tehát a zsidóknak nem lenne pénzük, akkor lenne másoknak; és a szükséges kereskedelmet is elvégeznék mások, ha őket nem taszítaná félre a héber. Ezért megint megdöbbenő túlzás, az állítólag objektív tudós azt mondja, hogy "Az Egyesült Államok a zsidóknak köszönhetik, hogy egyáltalán léteznek."

Valószínűleg mindig volt egy zsidó is ott, ahol valami történt, amely üzleti lehetőséget rejtett; de nem azért, hogy a köz javáért tegyen valamit, hanem hogy kihasználja az alkalmat, és magának fölözze azt le. Maga Sombart így vázolja Északamerika betelepülésének folyamatát: "Erős férfiak és nők egy csoportja - húsz család költözött a vadonba, hogy itt kezdjen új életet. Ezek közül 19-nek ekéje és kaszája volt, és hajlandóak voltak erdőt irtani, a sztyeppét leégetni, és kezük munkájával, a föld művelésével keresni kenyerüket. A huszadik család kinyitott egy üzletet, hogy gyorsan lássa el társait a kereskedelem útján szükséges eszközökkel. Ez a huszadik család törődött hamarosan a további 19 által megtermelt termékek eladásával is. Nekik volt a legtöbb pénzük, így ők tudtak kölcsönt adni a többieknek. Nagyon gyakran az üzlethez társult egy országos kölcsönbank is." (44. oldal). Ezzel tényleg egyszerű szavakkal vázolja a zsidó szerepét a termelő népek között; csak nekünk úgy tűnik, hogy a tényleges kultúrmunkát a csákánnyal, kapával, ekével és kaszával dolgozó emberek végzik és nem az üzlet tulajdonosa; ha nem jelentkezik héber az üzlet fenntartására, akkor biztosan lesz egy a húsz család között, akik kinyitják ezt az üzletet, ha igény van rá. Mert alapjában semmi sem tanulható meg olyan könnyen, mint ez az elemi termékkereskedelem és a pénzkölcsönzés, és minden nap és mindenütt látjuk, hogy nagyon szerény képességű és alacsony származású emberek sikeresen tevékenyek ebben az üzletágban. Hogy a héber különös tehetségével a dolog iránt, és elmondhatjuk azt is: a helyzet gátlástalan kihasználásával többnyire többet ér el, mint más naiv emberek, ezt szívesen elismerjük.

A továbbiakban Sombart nem kevesebbet akar igazolni, mint hogy a hébernek jelentős része van a modern állam kialakításában. Elismeri, hogy a zsidók belsejükben "állam nélküli nép". Valóban, sehol sem alapítottak államot a világon a volt palesztinai zsidó birodalom után. /Ott sem voltak szigorúan egymás közt, hanem a szintén ott élő edomiták, hettiták, amoriták, filiszteusok, galileaiak, samariaiak között éltek és valószínűleg ők alkották a pénzpolgárságot, míg a tényleges kulturális munkát a többiek végezték.

Sombart a vezető zsidó államférfiaknak a modern államok kialakulásában mégis jelentős érdemet akar tulajdonítani. Szinte maró gúnynak tűnik, amikor ezt mondja: "Ha a modern államok uralkodói között nem is találunk zsidót, mégsem képzelhetjük el ezeket a modern uralkodókat, a modern hercegeket zsidók nélkül. (50. oldal)

Kinek nem jut eszébe erre Talleyrand epés mondata: "A gazdasági szakember úgy hordja az államot, mint a kötél az akasztottat!". És Sombart sem képes elhallgatni azt a gúnyos megjegyzést, amikor a zsidó és a herceget összehozza, hogy egy Fausthoz Mefisztó is hozzátartozik. Ezután így folytatja: "Azt hiszem, hogy a héberek voltak elsősorban azok, akik a jövő államoknak az anyagi eszközöket nyújtották, amelyek segítségével ezek fönmaradtak és tovább tudtak fejlődni." (50. o.)

Azt természetesen nem árulja el nekünk, hogy honnan vették a zsidók ezeket az eszközöket, mert ha nem az állampénztárból, akkor a kizsigerelt nép zsebeiből. Nem árulja el nekünk, hogy a héberek elsősorban azt a művészetet ápolták, hogy az államokat mélyen adósságba hajtsák, és mivel az államkölcönöket többnyire szintén zsidók közvetítették és szerezték meg, mialatt a közvetítő gazdagon keresett, így az állam végül kitűnően tejlő tehénne vált a héber számára. Itt joggal megkérdezhetjük: A héberek csak szeretetből adnak pénzt a hercegnek vagy az államnak? - vagy inkább azért, hogy az államot vagy a herceget így függővé tegyék maguktól és olyan gazdasági életet teremtsenek, ahol a nemzetnek folyamatosan szívják ki a csontvelejét?

A zsidók híres teljesítményei nem az emberbarát szívből fakadnak, hanem a nyereség utáni vágyból. Ha Sombart itt lelkiismeretesen összeszedi a tényeket, hogy a zsidók mindig is háború idején a hadsereg szállítói voltak, akkor ő ezt nagy teljesítménynek tekinti az állam felé, pedig az valójában csak abból a vágyból fakadt, hogy gyorsan és kis fáradsággal meg akartak gazdagodni.

A Lengyelországról szóló fejezetek megmutatták, hogy a zsidók kiterjedt szervezeteik által az egész gabona és állatkereskedést kezükben tartják, és így nem csoda, ha háború esetén elsőként vannak kéznél - és a leginkább képesek arra - hogy a hadsereg szállítói legyenek. Hogy ezzel áldozatot hoznak az államnak, vagy valamit elajándékoznak, azt senki sem hiszi, mert ez is különleges zsidó taktika, a ravasz kizsákmányolást közhasznú jótéteménynek álcázni.

Minden további nélkül elismerjük, hogy a nemzsidó népek, különösen a germán emberek a gazdasági ügyekben kicsit naivok és ügyetlenek. Sőt, vannak olyan kitűnő, szellemileg elsőrangú természetek, akikben minden pénzügyi dolog belső ellenállást ébreszt. És éppen ezt a gyöngeséget, melyet erősségnek is lehetne nevezni, és amelynek oka biztosan magasfokú lelki alapállás - időtlen idők óta

használja ki a héber. Mindenütt hajlandó volt, ezt a - különösen nemesi körökben ismert - pénz és kereskedelem elleni antipátiát kihasználni, és szolgálatkész közvetítőként és segítőként föllépni. Sombart pl. ezt mondja egy Mózes Elkhan nevű udvari zsidóról, aki 1700 táján élt Frankfurt a.M-ban: "A szorgalmas ember, aki a hercegnő ékszereit, a libéria anyagát a főlakájnak, finomságokat a konyhafőnököknek szerzett be, szívesen volt bármikor hajlandó, egy kölcsön ügyében egyezkedni." (58.o.)

Az ilyen üzletek jó alkalmat nyújtanak a hébernek arra, hogy másokat függővé tegyenek maguktól, és befolyást szerezzenek a dolgok folyására. Ismert József esete Egyiptomban, akit Potifár intézőjévé tett, és aki miatt ura úgy elkényelmesedett és gyanútlan lett, hogy így szól róla a krónika: "Hagyta, hogy Mindent József intézzen, és nem foglalkozott mással, csak evéssel és ivással." (Mózes 1., 39,6). Ez volt József számára az előszoba az Egyiptom hatalmas gazdasági intézőjének hivatalához, aminek során az országot és annak lakóit utolsó ingülig kifosztotta. (Lásd Mózes 1. 47, 13-20). Mert a hébernek nemcsak a nyereség a fontos: ki akar zsákmányolni, uralkodni és elnyomni akar. Hamarosan kényszerhelyzetbe hozza a benne megbízó vevőket és hüvelykujját szemükre nyomja. Nem ismeri az "élni és élni hagyni" elvet, nem enged addig, amíg minden nem az övé.

De mindegy, bármit is csinálnak a zsidók: Sombart mindig tetteikre tud vetni egy szépítő napsugarat. Dicsérő hangon említi, hogy ma az udvari zsidó nem működik és a hercegek és államoknak adott kölcsönt (uzsorának is nevezhetjük) ma már nem egyének adják, és a jómódú zsidóság egésze osztja föl ezt a kölcsönüzletet egymás között. És Sombart ezt is javukra írja. Ezt mondja: "És megint, nem utolsósorban a zsidók segítettek ennek a modern kölcsönrendszernek a kialakításánál. ők azok tehát, akik magukat fölöslegessé tették, mint monopolisztikus pénzdókat, így segítvén a nagy államok kialakulását." (59.o.)

Milyen nemeslelkűek! - szeretné az olvasó kiáltani. De nem lehet tudni, hogy ez szidalom-e vagy elismerés, ha Sombart a hébereknek tulajdonítja a gazdasági élet kommercializálását, és azalatt a gazdasági folyamatok és kereskedelmi üzletek megszüntetését érti. A kapitalizmus beteljesülését a "népgazdaság börszítésében" látja. Ezt mondja: "Először az a folyamat zajlik le, amely a hitelt tárgygyá teszi és annak megtestesítését az értékpapírokban látja. ezeknél lezáródik a folyamat, mely mobilizáció néven folyik, vagy ha magyar szóval akarunk élni, akkor ezeknek a követeléseknek a piacra vitele és azok tulajdonosa ismert." (60.oldal). Az újkorban megszoktuk, hogy a hitel alatt értékes és nagyon becses dolgot értsünk; a józan emberek ezt jó magyarsággal hitelgazdaságnak nevezik, és a követelési jogok objektívizálását (tárgyasítását) "minden érték papírrá tételének" is nevezhetnénk, azaz az értékek átváltoztatását könnyen szállítható adósságlevelekbe. Az értékek papíralakban (részvények, zálogjegyek, váltók, stb.) megkönnyítik ugyan a kereskedelmi forgalmat és segítik a piaci üzletek lefolytatását. De az értékeknek ebben a mobilizálásában nagy gazdasági veszély is rejlik. Képzeljük el, hogy egy milliárdosnak megvan arra a lehetősége, hogy egy halom ilyen értékpapírt vegyen, és ezzel hazánk jelentős részének tulajdonjogát zsebre vágja, és azzal külföldre menjen. Így minden dolog, beleértve a földet is könnyen spekuláció tárgya lesz. És

a héber itt is - lehet, hogy előre kiszámítva - faji ösztönét követi. A nomádnak, akiből hiányzik az állandóság és letelepedés iránti érzék, az a kívánsága, hogy mindent szállíthatóvá tegyen, hogy azt mindenhová könnyen magával vihesse, mint valaha az ezüst és aranyedényeket és készülékeket Egyiptomból.

Az értékpapírok elődje, az eladható adósságlevelek, ahogy Sombart bebizonyítja, már megtalálhatók a Bibliában és a Talmudban. A zsidó élet valójában lényegében a pénzkölcsönzés és a kereskedelmi üzletek körül forog, amelyek még a zsidó vallási iratokban is fontos helyen állnak. Schabbatai Cohen rabbi művéből egy helyen, ahogy Sombart írja, kiderül, hogy a rabbik szerepe az üzlet szervezésére is kiterjedt. Az említett hely olyan utasításokról beszél, amelyeket a rabbik a kereskedelem kibővítése céljából vezettek be. Az említett rabbi sajnálja, hogy az adósságlevelekkel folytatott kereskedelem annak körülményes átírási módja szerint nem lehet nagyobb mértékű, de dicséri, hogy korában (17. század) a tulajdonosi papírok forgalma sokkal nagyobb, mint az áruforgalom, ezért azt mondja, hogy a rabbik minden előírását fokozottan figyelembe kell venni a kereskedelem terjesztése érdekében. Ebből látjuk, hogy ellentétben a keresztény papokkal és lelkészekkel, a zsidóság rabbijai nemcsak lekipásztörök, hanem üzleti tanácsadók is / ez abban a tényben is kifejeződik, hogy a berlini tőzsdei árfolyamokat egyidejűleg a vidéki banki üzletekkel az illető hely rabbijával is rendszeresen közlik telefonon keresztül / - és, ahogy később látni fogjuk - egyházközségének politikai szervezője és vezetője is.

A gazdasági értékek papírrá válása a héber azon mániájának is megfelel, hogy állandóan új kereskedelmi objektumokat hozzon létre; mert neki a kereskedelem öncél, igazi életcél, és minden érzékét arra fordítja, hogy ezt kiterjessze. Nekünk csak szükséges teher, a termelés és a forgalom szolgálatában; a héber számára úgy tűnik, hogy a világnak az a rendeltetése, hogy egy hatalmas áruházat csinálhasson belőle. Miközben számunkra egy adósságlevél vagy egy értékpapír csak egy számla egy adott kölcsönről, a héber ezt kereskedelmi objektummá változtatta. Sombart ezt mondja: "Az értéklevél (effektus) belsejében arra szolgál, hogy forgalomba jöjjön - eltévesztette hivatását, ha nem kereskednek vele." (91.o.)

Ez sajátos zsidó vélemény, mely számunkra nem világos minden további nélkül; de rögtön halljuk az indoklást a nomád világnézet alapján: "Minden sajátosság, melyet gazdasági életünk az értékpapírok kialakulásával kap meg, végül is azok mozgathatóságán alapul, amely azokat gyors tulajdonosváltásra teszi alkalmassá." (92.oldal).

Megkérdezzük: A gyakori tulajdonosváltás föltétele-e a népgazdaság egészségességének? Tényleg követelmény ez egy letelepedett termelő nép számára? Mi pozitívum van abban, hogy értékek állandóan ide-oda tolódnak? Hiszen a szolid, gazdasági termelő munkát folytató körökben éppen ellenkezőleg, az állandóság, és a biztos állomány tűnik kívánatos célnak. De a héber összeköti az értékek könnyű eladhatóságát azzal a szándékkal, hogy az árfolyam eltolódásaival nyereséget vágjon ki belőlük.; később meg fogjuk ismerni, hogy hogyan történik ez a nyereségkivágódsi a becsületes, termelő társadalom költségén.

* * *

Az ilyen dolgokról alkotott fölfogás teszi nyilvánvalóvá az ellentétet két világnézet

között. A letelepedett helyén akar maradni, állandóságra vágyik, a nomád változásra és mozgathatóvá tételre. Sombart elismeri, hogy a könnyű tulajdonosváltás idegen alapelve idegen a német és a római jogtól is, és hogy nagy valószínűséggel zsidó eszme. /Lásd Rich. Schröder: "Deutsche Rechtsgeschichte." (német jogtörténet) / Ez érthető, mert a mozgathatóvá tételre való jog a változás és legyűrés joga is. Sombart a zsidó jogot "forgalomra nézve barátságosnak" nevezi, ami a mobilizálás és az értékek tologatásának más megnevezése. Míg mi azt szeretnénk, ha a kereskedelem a szükséges mértékre korlátozódjon, a zsidó a határtalan irányába szeretné azt eltolni és minden lehetséges területre kiterjeszteni. A héber állandó törekvése a kereskedelemnek lehetőleg nagy szabadságot és jogokat adni a héber állandó törekvése. A "piacvédelem" neve alatt azt követeli, hogy minden kereskedelmi szokást föltétlenül ismerjenek el. Odáig mennek, hogy azt követelik, hogy az olyan lopott tárgyakat, melyek zsidó orgazdák kezén mentek át, a jogos tulajdonos ne követelhesse vissza. Már a Talmud is kimondja ezt az alaptételt, és a középkorban a zsidók előjogai ezeket újra megerősítették. Zsidó fölfogás szerint a vétel joga a tulajdonjog fölött áll, és az említett törvénykezés az orgazdaságnak adott előjogot tekinti céljának.

IX. A tőzsde

Legnagyobb győzelmeit ünnepli a zsidó kereskedelmi és mobilizációs világ a börzén. A tőzsde valószínűleg - bár Sombart nem igényli ezt a zsidók számára - mai formájában tulajdonképpen zsidó találmány lehet. Eredetileg nagykereskedők gyülekezőhelye volt, akik ott áruikat minta alapján vették és adták el. A börzén minden kereskedelem "tényleges árura" vonatkozott, azaz olyan valóban létező árura, melyből mintát kellett fölmutatni. Ma is folynak ilyen üzletek a börzén, de a kereskedés azóta lényegesen szélesebb körű ott. Nemcsak árukat adnak el és vesznek ott, melyek valahol egy raktárban vannak, hanem olyan árukat is, melyeket ezután fognak előállítani, sőt, olyanokat is, melyek sehol nem léteznek, és sohasem fognak létezni. Bizonyos körülmények között megengedett, az áru szállítását egy későbbi időpontra előre biztosítani, és így érthető, hogy olyan vételek is vannak, melyek későbbi áruszállításban állapodnak meg. A gyáros, aki hónapokra előre kötelezi magát, hogy néhány átvevője számára bizonyos mennyiségű árut szállítson, érdekelve van abban, hogy előre biztosítsa az ehhez szükséges alapanyagot. Ezért "időpontra" (termin) vásárol, és azt mondja: ma fix áron köti le az árut, amely későbbi időpontban lesz "effektív", azaz akkor veszi át. Az ilyen kereskedelem nem kifogásolható, noha a régi szolid kereskedelmi piacon az ilyesmi tilos volt. De az ilyen üzleti gyakorlat természetesen megnyitja az utat a határtalan spekulációnak. Ilyen módon olyan árukat is adhatnak-vehetnek, melyeket soha nem fognak kiszállítani. A vevő és eladó itt bizonyos értelemben csak abban fogadnak, hogy egy bizonyos áru egy bizonyos időpontban alacsonyabb vagy magasabb áron fog eladható lenni, mint ma. Az elszámolás úgy folyik le, hogy az egyik szerződő fél kifizeti a másíknak a kialakult ár és a napi ár közti különbséget. Így válik az időre való kereskedés különbségi üzletté, amely nem magasabb értékű, mint a játék és a fogadás. Veszélye ott van, hogy az áruk áralakulását veszélyesen

befolyásolja. Mert ha több különbségi üzletet kötnek, mint tényleges üzletet, akkor a különbségi üzletetknél megállapított ár szükségszerűen befolyásolja a tényleges áru árát. Az ármegállapítás végül is az összes üzlet átlagából következik, és ezeken általában nem látszik, hogy tényleg árut akarnak-e venni vagy csak különbségi játékot játszanak. Az is előfordulhat, hogy valaki a tényleges áru szállítása előtt kifizeti az árkülönbséget, hogy elkerülje az áru átvételét. Ezek szerint nincs biztos különbségtételi lehetőség a valódi vásárlás és az árspekulációs üzletek között.

Az úgynevezett spekulációnak az a lényege, hogy a börzén álvásárlásokkal mesterségesen befolyásolják az árváltozásokat; eltekintve attól, hogy ez az árkülönbségi játék sokakat megfoszt vagyontól, egy stabil népgazdaságra is káros. Szigorúan véve minden vásárlás, amelynek célja nem kizárólag a pillanatnyi igény kielégítése, hanem a konjunktúrát akarja kihasználni, hogy később vehessen olcsó árut, spekulatív jellegű. Általában spekuláción a börzén látszólagos vételt értenek, a kereskedelmet képzelt értékekkel, ellentétben a kereskedelmet tényleges értékekkel.

A nem megbízható tőzsdei kereskedelem trükkjei, melyek mér a termékbörzén is föllépnek, az értékpapírbörzén élesebbek. Itt az állami papírok mellett a vasúti és az ipari vállalatok részvényei a fontos kereskedelmi objektumok. A részvények értékét általában az utóbbi év kamatai befolyásolják döntően, melyek azonban nem biztos mértékei a jövőbeni jutalékoknak. A tőzsdei üzlet vezető faktorainak az a művészete, hogy ügyesen keltenek hangulatot. Híreket jelentetnek meg az újságokban, melyek egy vállalatot többé vagy kevésbé előnyös fényben mutassák be és magasabb vagy alacsonyabb osztalékot helyeznek kilátásba. Ez arra ösztönzi az olvasókat, hogy vegyék vagy eladják a szóba hozott papírokat. A manőver sikeres keresztülvitelének előfeltétele, hogy a nyilvános sajtó önként bocsássa a tényeket a közönség rendelkezésére. És ez könnyen érik el. Részben az érdekelt tőzsdei matadorok maguk az újságok tulajdonosai is, vagy csendestársakként résztulajdonosai, másfelől a lapokat jelentős üzletekkel (például nagymértékű hirdetési megbízásokkal) állítják maguk mellé. Igaz az, hogy a világ minden országában a nyilvános újságok legnagyobb és legolvasottabb része a mértékadó tőzsdei hatalmasságok befolyása alatt áll, és Sombartnak igaza van abban, hogy a zsidóknak jelentős része van a modern részvénytőzsdék kialakulásában.

De a tőzsdei üzlet is csak akkor kínál biztos sikert, ha titkos egyetértésben, mondhatni bandákban űzik azt. Ha a tőzsdei üzletben az egyén állna szemben az egyénnel, akkor az árák képződése viszonylag becsületes módon folya és a nyereség vagy veszteség többé-kevésbé a véletlentől függene. Ekkor megtörténhetne, hogy az egyik rész egyszer visszanyerné, amit ma elveszített. Egész másképp néz ki a dolgok folyása, ha a tőzsdei emberek között egy titokzatos szervezet működik, és ha ennek minden résztvevője kölcsönös egyetértésben bizonyos irányban tevékeny. Ilyen esetben az árák alakulása ennek a szervezett klikknek a szeszélyétől függő játszólabda.

A piacon csak véges számú értékpapír van. Pl. pontosan ismert egy bizonyos cég részvényeinek a száma. Ha több bank és tőzsdei vállalat van kapcsolatban egymással, akkor ezek könnyen átlátják, hogy egy bizonyos fajta értékpapírból

hány van a vásárlóközönség kezében és mennyi van az azzal foglalkozó bankoknál. A titkos szövetség célja - mi egy zsidó szóval havrosznak nevezzük őket - érthető módon az, hogy olcsón vegyenek részvényeket és drágán adják el azokat. És ez a legegyszerűbb módon lesz lehetővé. Amikor egy bizonyos papír nagy része a vásárlóközönség kezében van, akkor szükséges az, hogy gyanakvást ébresszünk vele szemben. Egyes újságcikkkel azt a benyomást keltik, hogy a papírnak nincs jövője, csak kis osztalék várható. Egy bizonyos számú befektető rögtön megpróbálja eladni papírjait, és az ajánlat növekedésével csökken az árfolyam. A nagy tőzsdei vállalatok ügyesen segítenek úgy, hogy ügynökeik különféle helyein a börzének az illető papíroknak még kezükben levő példányait olcsó áron eladásra kínálják. Nem kell semmitől félniük, mivel senki sem veszi a rossz hírű papírokat. Az ilyen kitervelt akcióknál a papírok árfolyama napról napra csökken; csak amikor jelentős árfolyamcsökkenés történt, kezd a havrosz csendesen bevásárolni. Megveszi az olcsó papírokat és addig alacsonyán tartja az árfolyamot, ameddig a nagyobb rész nincs a kezében. Ekkor megfordul a kocka. Most hirtelen tudják a "jól informált" tőzsdei lapok, hogy a korábbi gyanúsítások a vállalt teljesen alaptalanok voltak, ez a papír egész magas osztalékot ígér. Rögtön "gyógyulni kezd" az illető részvény árfolyama (így fejezik ezt ki a börzén), - itt is mesterségesen segítik a folyamatot egy mesterséges kereslettel. De a havrosz egy ideig visszatartja a papírokat. az erős kereslet és a gyenge kínálat közti feszültség további árfolyamnövekedéseket eredményez, és csak akkor, amikor a nyereség elég nagyra ígérkezik a havrosz részére, kezdi el hetek vagy hónapok múlva páncélszekrényei kiürítését, és újra megfordítja a folyamatot. Részvényei maradékát hirtelen fölajánlja eladásra és a tőzsdei híreket a lapokban ennek megfelelően alakíttatja ki, és a régi játék újra kezdődik. Világos, hogy ennél az eljárásnál mindig a havrosz nyer és a kedves vevők a becsapottak. Nagyon sok naiv ember tiszteletteljes csodálkozással tekint a "zseniális elmékre", akik tőzsdei üzleteinket vezetik és "csodálatos biztonsággal" a tőzsde minden ingadozásából mindig hasznuk van. Úgy gondolják, hogy szinte emberfeletti képességek kellene ahhoz, hogy a piaci helyzetet és az élet viszonyait valaki áttekinthesse. A jó emberek! Ha tudnák, hogy hogy csinálják, akkor egy régi közmondást megváltoztatva ezt mondanák: "hihetetlen, hogy milyen kevés értelemmel vezetik a világ tőzsdéit." A siker előfeltétele az összjáték: a havrosz. Aki egyedül saját szakállára merészkedik be a tőzsdei harcokba, az ne csodálkozzon, ha onnan pokolian összeverve jön ki. Csak a bandákba szerveződés biztosítja a sikert. Ennél a játéknál ismert tény, hogy ketten vagy többen, akik titokban egymással egyetértenek, mindig előnyben vannak a többiekkel szemben és becsapják azokat. Titkos jelekkel figyelmeztetik egymást és egymás kezére játszanak. Ezért egyikük nyugodtan a vesztes párhoz csatlakozhat, mert biztos abban, hogy a nyereségből összeesküvő társaitól megkapja részét. Ez a tőzsde titka. És az összeesküvő havroszhoz csak Izrael kiválasztott népének a tagjai tartoznak. Ami ma a börzén folyik, az egyszerűen hamiskártyázás; az árfolyamokat mesterségesen alakítja a havrosz, keresletet és kínálatot alakít ki mesterségesen, és mindezt azzal a céllal, hogy az árfolyamok folytonos le és fölmenetelével a

gyanútlan produktív népeket kizsigerelje és Izrael gazdagságát szünet nélkül gyarapítsa.

Ennek az üzletágnak a helyes neve "tolás" (síbolás). és ez a titok, melyből Sombart sajnos semmit sem árult el nekünk / aki erről többet akar megtudni, néhány fölvilágosítást talál Kolk: "A tőzsdei árfolyamok rejtélye" c. műben, Herm. Beyer 1893 és a "Germanicus brossúrákban" (lásd 34. oldal). / - a héberek titkos egymással összedolgozásán alapul minden területen, ami mindig is a zsidók erőssége volt, és ami őket minden tisztességes, gyanútlan kereskedő fölébe helyezte. Ezért nem lepődünk meg, ha Sombartnál ezt olvassuk: "Már 1685-ben panaszkodtak a keresztény kereskedők, hogy a zsidók az egész váltóüzletet és az ügynöki tevékenységeket kisajátították"; és hogy 1733-ban a hamburgi kereskedők arról panaszkodtak, "hogy a zsidók a váltóüzlet mesterei és erősebbek a mieinknél". Hagyjuk meg a zsidóknak azt a nevet, melyet Sombart elismer nekik: Az terminusos üzletnek és a tőzsdei spekulációnak a föltalálói és atyjai. És ezt az aggasztó gyakorlatot mindenütt meghonosítják, ahol letelepednek. A 13. és 14. századból, mikor elsősorban Észak-Olaszországban laktak, /A lombardokról ismert értékpapírokkal folytatott kölcsönüzlet (lombardírozás) is ilyen eredetű / jelenti nekünk Sombart, hogy akkoriban Génúában a tőzsdei részvénytársaság virágzott és hogy Velencében a spekulációs üzletek terminus és árkülönbség üzletek formájában jelentős mértéket értek el - éspedig akkorát, hogy 1421-ben meg kellett tiltani a banki szelvényekkel való üzletelést.

A héberekkel a spekulációmánia is Hollandiába vándorolt, ahol a tizenhetedik században a keletindiai Társaság részvényei anyagot adtak egy hatalmas spekulációhoz. Sombart itt keresi a modern tőzsdei spekuláció eredetét. Itt is megtiltotta 1610-ben az államoknak egy plakátja azt, hogy valaki "több részvényt adjon el, mint ahányat birtokol". Ezt a tilalmat sok más követte, amihez Sombart hozzáfűzi: "természetesen anélkül, hogy a legcsekélyebb sikerük lett volna". Írónk azzal büszkélkedik, hogy a zsidók találták föl a részvényüzletet. Nagyon kétséges dicsőség, mert a francia küldött Den Haagi jelentéséből (1698-ban) világosan kiderül: "A tőzsdei kereskedelem szőröstül-bőröstül a zsidók kezében van, és tetszésük szerint alakítják azt"; és e szerint a jelentés szerint "a részvények árai állandóan ingadoznak, hogy naponta többször is kereskedelmi üzleteket okoznak, melyekre inkább a szerencsejáték vagy fogadás név illene, annál is inkább, hogy a zsidók, akik ennek a viselkedésnek a hajtóerejei, eközben úgy bűvészkednek, melyek az embereket mindig újra meg újra becsapják és saját maguk számára előnytelen cselekvésekre készítik".

A héberek Angliai működéséről III. Vilmos alatt (1689- 1702) Sombart azt jelenti, hogy az első angol államkölcsön fő alkuszai zsidók voltak; ők álltak az orániai uralkodó mellett trónra lépésekor tanácsadóként. A gazdag héber Medina volt az angol hadvezér és nemesúr, Marlborough (1650 - 1722) bankárja, és ennek évi 6000 font sterlinget fizettek (120 ezer márka), amiért ennek joga volt arra, hogy minden csapatmozgásról szóló hírt első kézből kapjon meg. "Az angol hadsereg győztes napjai neki éppolyan nyereséget hoztak, mint Angliának a győzelmes fegyverek. A hossz és a bessz (tőzsdei ármozgások) minden műfogását, a csatákról szóló hamis jelentéseket, az állítólag megérkezett küldöncöket, a titkos tőzsdei

fordulatokat, mammon egész titkos szerkezetét ismerték a tőzsde első atyjai és saját javukra ki is használták". (105. oldal).

Mannaseb Lopezről, Erzsébet angol királynő háziorvosáról megtudjuk, hogy úgy szerzett nagy vagyont, hogy pánikot váltott ki hamis hírével, hogy a királynő meghalt, és az olcsóvá lett állami pénzalapokat összevásárolta. / A bitófán végezte, mert elárulta az angol érdekeket II. Fülöp spanyol királynak. (Drumont: Zsidó Franciaország) /

A londoni Nathan Meyer Rothschild Brüsszelben kémkedő zsidóktól megtudta a Belle-Alliance-i csata eredményét, hogy gyorspostával egy bérelt hajóval Londonba siessen. Itt hamis hírt tetetett közzé a csata kimeneteléről, amely erős árfolyamesést okozott az angol és német papíroknál. Csendben és nagy mennyiségben fölvásárolta a leasett értékű papírokat, és amikor a londoni tőzsde 24 órával később megtudta a csata tényleges kimenetelét, és ezzel azt is megtudta, hogy Rothschild bolonddá tette őket, ez már sok millióval gazdagabb volt. A Franciaországi kereskedelmi társaság részvényeivel való hírhedt csalás okozójáról, John Lawról (1671 - 1721) Sombart elismeri, hogy valószínűleg héber volt és Lévi volt az eredeti neve.

Württemberg híres démona, Süß-Oppenheim (1734-ben végezték ki) rokon lélek volt ezekkel a zsidó "államférfiakkal". A héberek Hamburgba is bevezették a részvényekkel való kereskedést és olyan módon végezték azt, hogy a hamburgi városi tanács 1720-ban megtiltotta azt. Ma erről szívesen beszélnek úgy, mint "reakciós körök elmaradt" álláspontjáról, ha a tőzsdei kereskedelemről valaki nem tisztelettel beszél: de ahogy Sombart bevallja nekünk, a mai "kispolgár és földműves" ilyen álláspontja a 18. században a becsületes nagykereskedő megalapozott álláspontjával volt azonos. Az angol parlamentben John Bernhard aktáját 1733-ban minden szónok egyhangúlag, mint a "részvényüzérkedés veszélyes gyakorlatát" ítélte el. És időközben mi mindenre szoktattak rá hébereink! Már az akkor időről ezt mondja Sombart: "A nyilvános adósság az államok bűnének tekintették. a legjobb államférfiak a fokozódó eladósodást tekintették az egyik legnagyobb bajnak." (112. oldal). A részvénypiac kiterjedését 1800-1850 között Sombart egyenértékűnek tartja a Rotschild család terjeszkedésével. "A Rothschild név többet jelent, mint egyszerűen egy cég neve, amely mögött áll. Ez az egész zsidóságot jelenti, ha az a tőzsdén tevékenykedik. Mert csak az ő segítségükkel tudtak a Rothschildok azt a mindenek fölött álló hatalmi pozíciót, sőt mondhatjuk: egyeduralmat az értékpapírbörzén megszerezni." (115. oldal). Ez igazolja a zsidóknak azt az együtműködését, melyet megemlítettünk: A havroszok működését és azok titkát; a szervezett zsidóság teszi a börzét az országok piócájává. (lásd a IV. részt).

Sombart ezt mondja: "Ha ilyen módon a pénzádók körét helyileg kiszélesítették, akkor a Rothschildok más intézkedései érték el, hogy a nép zsebéből az utolsó fillért is kiszedték. Ezt a tőzsde ügyes használatával érték el emisszió (kibocsátás) céljaira." (117. oldal). A Rothschildok ilyen tevékenységének követői ma az emissziós bankok. Ezek elképzelhetetlen mennyiségű német megtakarított pénz viznek külföldre /A külföldön "dolgozó" német tőkét 1912-ben 35 milliárd márkára becsülték, a franciát 30-ra, az angolt - a gyarmatokat nem számolva - 33

milliárd márkára / és így elvonják a belföldtől a pénzt gazdasági célokra, lecsökkentik állampapírjaink értékét / A II. Vilmos császár kormányára való visszatekintéskor , amikor a német gazdaság "példátlan fejlődéséről" volt szó az utóbbi 25 évben, a napi körkép nyilvánosságra hozott néhány árfolyamot 1888 és 1913 között. Ezek szerint:

1888 1913

4% német birodalmi papír 107.6 98.1

3/12 % német birodalmi papír 102.8 84.9

4% porosz papír 106.8 98.1

3/12 % porosz papír 103.5 84.9

Ezek a számok egyszerűen és tömören bizonyítják "az utóbbi 25 év példátlan fejlődését" és bizonyos nagybankok "emissziós tevékenységének" áldásait, akik megnyitják a külföldet, de a Birodalomnak, városainknak és államainknak rendkívül nagy veszteségeket okoznak és áldozatokat kívánnak tőlük / amelyek tisztességes kamataira polgáraink rá vannak szorulva, és nemzetgazdaságunknak káros tevékenységük jutalmául még hatalmas nyereségeket is szednek be, melyeket az adó nem, vagy még csak megközelítőleg sem teljes mértékben vesz figyelembe. Csak a határozott törvénnyel való korlátozás, esetenként a külföldi tőzsdei papírok kiadásának teljes tilalma tudna segíteni ezen a káros folyamaton.

Sombart ezután így folytatja: "A tőzsdei forgalomban ezután az volt a jelszó, hogy hangulatot keltünk. Az állandó árfolyamváltozások, melyeket a Rothschildok kezdettől fogva kibocsátásaikkal (emissziójukkal) folytattak, azaz a részvények rendszeres fölvásárlásával és eladásával értek el, hangulatot keltettek. Azért, hogy ezeket a tőzsde és pénzpiaci manipulációkat folytathassák, minden rendelkezésükre álló eszközt megragadtak, minden utat megjártak, minden elképzelhető tőzsdei és másféle machinációt bevetettek, minden eszközt bevetettek, pénzt áldoztak nagy és kis mennyiségben. A Rothschild tehát "agiotázs"-t folytattak, olyan értelemben, ahogy azt a franciák nevezik. Addig ilyesmit nagyobb bankházak nyilvánvalóan nem csináltak. A Rothschildok tehát az amszterdami zsidók által bevezetett eszközt a mesterséges piacbefolyásolásra hangulatkeltéssel új célra használták: az értékpapírok lendületbe hozására." (117.o.) Ez ugyanaz, amit a gonosz antiszemita negyven éve mondanak. Egy nagy bankház tevékenységének az volt a célja, hogy az államok kormányait az eladósodás segítségével aranyláncra verje. A Rothschildok azt tekintették céljuknak, hogy az államokat a szükséges adósságokba verjék; erre a célra képesek voltak arra is, hogy mesterségesen szolgáltatassanak alkalmat adósságok csinálására.

A részvénygyártó urak közadósság gyártásához hamarosan hozzájött az alapító üzlet és a zálogkölcsön üzlet. Mint az államok nagy tételben, az ipari cégeket kis tételben a tőzsde "finanszírozta" és "levonta". Azért, hogy új értékeket termeljenek a részvény piac számára, a magánemberek becsületes vállalkozásait föl kellett vásárolni és részvénytársaságokká változtatni, azaz "megalapítani". Az 1870-1873-as berlini alapítási csalásról Otto Glagau írt értékes könyvet / A tőzsdei és alapítócsalás, Lipcse, 1876 /. Ez bemutatja, hogy itt is mindenütt a héberek voltak a csinálók, és hogy a dolgot kívülre jobban fedezzék, egy bizonyos számú többé-

kevésbé büntetlen németet toltak maguk előtt, lehetőleg arisztokratákat strómanként. Amit akkor a zsidók és elvtársaik műveltek, az a legpimaszabb politikai komédiák közé tartozik. Amikor a tömegeket az alapító időben eléggé kifosztották, és kártyavárukat az összeomlás szélén látták, akkor fajtársukat Laskert, aki akkor a nemzeti liberális párt csillaga és szóvivője volt, a Birodalmi Gyűlésen előreküldték, hogy játssza el az alapítók megölőjének a szerepét. Ez hatalmas zajjal "leplezte le" a konzervatív párt néhány tagját mint alapítótársat, de a fő csinálókat, fajtársait és liberális párttársait nem árulta be. Így kettős haszna volt a dologból: A rettentően megkárosított nép haragját a bűnösök helyett az övével ellentétben álló pártra irányította, és magát, mint a közerkölcs őrét mutatta be. A zsidóktól befolyásolt sajtó segített abban, hogy teljes erejével a konzervatív tábor fekete bárányai ellen szítsa a haragot. /Ernst Engels, a zsidó statisztikus az árfolyamvesztéséget az alapító évek alatt csak a berlini börzén 700 millió tallérra becsülte, Glagau ennek kétszeresére /

* * *

A főiskolákon oktató közgazdászok sajnos nem tanítanak ezekről a kellemetlen tényekről semmit, és arról az átokról sem, melyet a tőzsdei játék hoz közéletünkbe és gazdasági életünkbe; sőt, dicsőítő énekeket zengenek a tőzsdei élet áldásairól. Glagau meg is nevezi a tudós közgazdászokat, mert ezek nem tesznek eleget kötelességüknek, hogy fölvilágosítsák a népet., ezek az alapítók dő szövetségesei, és kétségtelen ténynek tartja, hogy ezeket a tőzsde megfizeti ezért.

Sombart az "ipar kommercializálásáról" beszél, ezt magyarul az ipar kereskedelmiesítésének és börzésítésének lehetne nevezni. Az ipar ezáltal a tőzsde spekulációjának tárgya lesz; a termelés másodrangúvá válik. "A spekulációs bankoknál" mondja Sombart "éri el a kapitalista fejlődés legmagasabb pontját. Segítségével éri el a gazdasági élet kommercializálása tetőpontját, a tőzsdei szervezés beteljesedik." Ezt mondja a spekulációs bankokról: "Nem kis mértékben vesznek részt a spekulációkon, vagy közvetlenül, vagy a riport-üzlet révén, ami ma, mint ismeretes, a spekuláció leghatalmasabb és legfontosabb hajtóereje. A spekulációs papírokra adott kölcsön segítségével a bankok számára lehetővé vált, hogy olcsó áron részesedést vegyenek, és azt a benyomást keltsék, hogy sok pénz van forgalomban, amely a vételi szándéknak sokszor velejárója. Tehát a hossz (árfolyamemelkedés) hajtóereje. Ahogyan pedig a papírkészlet értékesítése útján az árakat leszorítják, az is ismert dolog. Tehát a nagy bankoknál van a tőzsde gőzének a csapja." (129. oldal). Továbbá: "A bankok tőzsdei alkalmazottai lesznek egyre inkább a gazdasági élet urai." (130. oldal)

A párizsi hírhedt Credit mobilier-t Sombart egyszerűen spekulációsbanknak nevezi. Ezt a portugál zsidók, Isaak és Emil Pereire alapították; a nagyrésztvényesek közé tartozik Torlonia Rómában, Salomon Heine Hamburgban, Oppenheim Kölnben. A spekulációsbankokhoz sorolja Sombart még a berlini Diskonto-Gesellschaftot, melyet David Justus Ludwig Hansemann alapított és a Berliner Handels-Gesellschaftot, amellyel kapcsolatban áll a Darmstädter Bank és a Berliner Bankgeschäfte Mendelssohn, Bleichröder, Warschauer és a Schickler fivérek. Szerzőnk hozzáteszi: A német bankok alapítói között is túlsúlyban vannak a zsidók", (129.o.).

Ezzel bebizonyítottuk a spekulációsbankok nemzetközi jellegét, és az ennek megfelelő szerepet, melyet a viláfgorgalomban játszanak.

X. A zsidók elnyomják a szolid kereskedelmet

A kapitalista gazdasági szellemben Sombart is fölismeri a zsidó befolyást. Beismeri, hogy a "sajátságos zsidó szellemmel" valami idegenszerűt hoztak életünkbe, és érthető, ha a nemzsidó kereskedők és azok szóvivői érthetően bosszúsak ezek miatt az állapotok miatt. Ebben "egészen naiv reakciót" lát "az erősen másféle zsidó jellegre". Belelapoz a történelemkönyvbe, hogy megállapítsa, hogy hogyan őrződött meg a tisztességes kereskedőszellem a zsidó rossz szellemmel szemben a kereskedelemben. Mindig és mindenütt ugyanaz. Így a Mark Brandenburgi rendek 1672-ben amiatt panaszkodtak, "hogy a zsidók elveszik az ország többi lakosainak élelmét". Majdnem ugyanilyen hangon nyilatkozik a danzigi kereskedők testülete 1717-ben. 1740-ben egy beadvány a mainzi bíborshoz arról panaszodik, hogy "ismeretes, hogy a zsidók a közösségnek nagy károkat okoznak és annak romlására törnek". És ez így megy minden országban, ahova zsidók jönnek. Angliában is szinte ugyanazokkal a szavakkal védekezik a tisztességes kereskedők testülete a zsidó szellem benyomulása ellen.

Franciaországban a toulousei kereskedők e szavakkal vádolják őket 1745-ben: "Kérünk alázatosan benneteket, hogy tartsátok föl ennek a népnek a továbbnyomulását, mert ez kétségtelenül tönkretenné Languedoc teljes kereskedelmét. Svédországban, Lengyelországban, mindenütt ugyanez az ábra. Egy, az akkor idők erkölcsének ábrázolója ezt jelenti Berlin zsidóságáról: "rablásból és csalásból élnek, melyek elveik szerint nem bűnök". Általában a zsidók viselkedése a kereskedők jó erkölcsé elleni támadásnak tűnik. Sombart beismeri, hogy itt két idegen világnézet harcáról van szó.

Amikor a társadalmat rendek alkották, mint a régi időkben, akkor az ember állt az érdeklődés középpontjában, és minden rendelkezés és törvény célja az volt, hogy a becsületesen dolgozók egzisztenciáját biztosítsák. Az áruk előállításának célja a tényleges szükségletek kielégítése volt, és az tisztességes üzletek minden dolgozónak és kereskedőnek arányos részt juttattak. A mértéktelen törekedés a nyereség után nem megengedett és keresztényietlen volt, és senki sem próbált a másik kárára és ellenére meggazdagodni. Az egész rendszert a társadalmi összhang jellemezte, mindenki megtalálta útját és tisztességes módon jutott előbbre. Ebbe a társadalmi békébe lépett be a zsidó egészen másfajta lényével és attól különböző céljaival. Nem tudott semmit sem adni, sem termelő tehetséget, sem becsületes munkaerőt; tehát ravaszsággal kellett egzisztenciáját biztosítania. A kereskedelem számára - mint ahogy a keresztényi elvek szerint- nemcsak a termelés és fogyasztás hasznos társa, hanem annak útja és módja, hogy gazdaggá legyen és megerősöködjön a többieket. Mértékletes nyereség nem volt neki elég; nagy nyereséget akart, tőkét fölhalmozni, hogy ezekkel uralja a többieket és hatalma legyen.

Ez az új irányzat jelentős zavart hozott a régi társadalom szervezetébe. Addig az üzleti életben és a társadalmi együttműködésben minden a kölcsönös jóindulaton és

bizalmon alapult; most egy ellenséges elem lépett közbe, amely nem tartott igényt bizalomra; sőt, ki is gúnyolta őket emiatt és a bizalmat butaságnak nevezte. Ez az a lényeges különbség, amely máig is elválasztja a héber életszemléletét a mienktől és amely soha nem lesz áthidalva. Elejétől fogva egyenlőtlen volt a küzdelem a két fél között. A héber tudatos ellenségként jött és nem ismert bocsánatot a nemzsidóval szemben; a gyanútlan keresztény árja azon igyekezett, ahogy ezt vallásoktatóitól megtanulta, hogy a héberben embertársát lássa, akivel elsősorban bizalommal és szeretettel kell bánnia, mert annak a népnek a része, amelyből megváltónk származik. Így mindenki megnyitotta szívét és házát az idegen betolakodónak. Ezt ez rendesen kihasználta, és nem mulasztotta el, a vele szembeni bizalmat butaságként kigúnyolni. És valóban: Kigúnyolandó, ha az árja népek a mai napig nem látták át a dolgok összefüggéseit.

Természetesen évszázadok óta minden összeesküdött, az iskolától az egyházig, a nyilvános sajtótól a törvényhozásig, hogy a dolgok tényleges állását lefátyolozzák. Ösztönösen a józan emberi ész kora zsidóit annak fogta föl, amik voltak: érthetetlen, vértől és országtól idegen fickók, uzsorások, fusizók, kémek, csalók és kéjencek.

* * *

Az iparosok panaszai a régi időkből ugyanúgy szólnak, ahogyan az egyházfiak nem szívesen adott nyilatkozatai a keresztes lovagok kizsákmányolásáról a tizenharmadik században, akiknek a zsidók minden pénzét kiszedték, és fejében rossz felszerelést és fegyvereket adtak. Így szól - jellemző módon a közbeiktatott kereskedésre, melyet a zsidók uralnak! - az iparosok vádja a tizennyolcadik századbeli Hannoverből: Az ipari árukkal folytatott kereskedelem teljesen a zsidók kezébe került. Előszertettel tárol a zsidó üzletében külföldi kalapokat, cipőket, harisnyákat, bőrkesztyűt, bútorokat és mindenfajta készruhát, és megfordítva szívesen visznek ki minden fajta nyersanyagot az országból." Másol: "A zsidók elvonják a vevőket szomszédaitól." Ez a gyakorlat addig ellentétes volt a kereskedői becsülettel. A Frankfurt a.M.-i aranymunkások panaszkodtak (1685), hogy a zsidók az összes törtaranyat és - ezüstöt fölvásárolták előlük és számtalan kémen keresztül elhalászták azt az orruk elől. Ugyanígy panaszkodtak a prémföldolgozók Königsbergben (1703), hogy a zsidók Hirsch és Mózes társaikkal a prémek vételénél és eladásánál eléjük tolazkodtak, és nekik nagyobb károkat okoztak. (Sombart, 161 o.). "Ha hadsereg jön a városba, utána mennek a katonáknak és a tiszteknek, és megpróbálják őket üzletükbe vonzani, hogy ne a többieknél vásároljanak". A házalóknál is terhes módon terjed ki befolyásuk; így 1672-ben a Mark Brandenburgi rendek vádja szerint: "a zsidók házálnak a falvakban és városokban és rátukmálják az emberekre áruikat!" Frankfurt a. O.-ban arról panaszkodnak, hogy "a zsidók utánamennek a vevőknek, az utazókhoz a szállodába, a nemességhez kastélyaiba, a diákok szobáiba", mert nem elégednek meg azzal, hogy mint a többi kereskedő a piacon eladják áruikat, hanem a többi kereskedő nyereségét is magukhoz akarják húzni tolazkodásukkal. Vásárokon minden fogadóba bemennek, hogy magukhoz vonzzanak minden vevőt. Az ausztriai Nikolsburgból jelentették, hogy a teljes kereskedelmet, minden pénzt és anyagot magukhoz vettek. Már a város előtt várják a vevőt, az utazókhoz

tolakodnak és megpróbálják őket távoltartani a keresztény kereskedőktől. Kihallgatnak minden beszélgetést, megtudják az idegenek érkezését és még a szerencsétlenségekből is rögtön hasznot húznak, amikor a házakba mennek és ott teszik meg ajánlataikat. Tolakodásuk testi szintűig fokozódik; a vásárolni nem akaró vevőket üzletükbe húzzák, - ez a bevonzolás -, mely a múlt század hetvenes és nyolcvanas éveiben a berlini Mühlendammon még virágzott. A zsidók üzletük előtt állva minden arrajárót, aki a járdán kiterített áruik iránt a legkisebb érdeklődést is tanúsította, rögtön meg akarták állítani és az üzletbe csalni vagy erőszakkal bevonzolni. "Karszagató-üzleteknek" nevezték a zsidó üzleti szellemnek ezeket a megnyilvánulásait, ahogy ezt Sombart is írja. Igen, a zsidó utcai kereskedők addig mentek, hogy eladóasztalukat vagy talicskájukat közvetlenül a keresztény konkurens előtt nyitották ki, hogy elvegyék vevőit. A vevőnek minden eszközzel való magához vonzása a zsidó kereskedő célja, és ebben nem lehet sem a tisztességre és másra tekintettel levésre, sem szégyenérzetére való hivatkozással megakadályozni. Csak a héberen keresztül jutott ez az ellenséges alapelv üzleti életünkbe, amely a kereskedelem legfontosabb feladatának a vevők elcsalását tekinti, és minden eszközt megengedettnek tart, amely a konkurenciát hátraszorítja az üzlettől. /Bárcsak lehetőségünk lenne, hogy mindezeket a dolgokat népünk legszélesebb rétegeivel megismertessük! Akkor elvárhatnánk, hogy a becsületes emberek ellene szegüljenek ezeknek az állapotoknak, és a bomlasztó idegent végre kikapcsolnák népünk életéből. De a nyilvános sajtó itt teljesen fölmondja a szolgálatot; előszeretettel áll a zsidók szolgálatába. /

Az újságban megjelenő reklámot is olyan fokra fejlesztette a héber, amely nemcsak a jóízlésnek mond ellent, hanem a nyilvános tisztességet is kigúnyolja. Néhány évtizede még a "halál minden konkurensre!" volt a zsidó reklámkészítők kedvenc jelszava. Az újsághirdetések elterjedésének az volt a másik hátránya, hogy a nyilvános sajtó egyre inkább a zsidó hirdetőktől lett függő. Hogy ne veszítsék el azok hirdetéseit, minden módon a kedvükre tett. Ma sem mer egyetlen újság sem kellemetlen tényeket közölni a zsidóságról, ha nem akarja rögtön elveszteni a zsidó hirdetéseket, és az egész zsidóság ne bojkottálja - amely annak a szerencsétlen kombinációnak velejárója, hogy az eredetileg politikai újság a hirdetőlappal egyesült. A kereskedelem a zsidó befolyás alatt elvesztette eredeti becsületes célját, hogy a fogyasztás és a termelés között közvetítsen, és rafinált vevőfogássá változott. Ezért vádolják a becsületes kereskedők a zsidót emberemlékezet óta: a zsidó elrontja a kereskedelmet, mert nincs tekintettel a szabályokra és csak a pénzszerzést tartja egyetlen céljának.

*

1. Különleges zsidó kereskedelmi módszerek

A zsidó kereskedelmi taktikának egyik legaggasztóbb formája az, hogy az árutermelő szükséghelyzetét kihasználják. A zsidók arra használják a kézműves és gyáros szükséghelyzetét, hogy nagyon olcsó áron megkaphassák áruikat; sőt mindenféle manipulációkkal értik a módját, hogy kényszerhelyzetbe hozzák a termelőt. Ez a vád is régi: Az augsburgi nagykereskedők jelentése 1803-ból ezt

mondja: "A zsidók értenek ahhoz, hogy az általános szükséghelyzetből hasznot húzzanak; attól, akinek pénz kell, olyan alacsony áron veszik meg az árut, hogy azzal elrontják a rendezett újraeladást a normális kereskedelemben" (Sombart, 168.oldal).

Sajnos a hatóságok is rövidlátóak lettek a céhek megszűnése óta (18. század eleje), hogy támogassák ezt a zsidó taktikát. A héberek olcsó ajánlatai megvesztegették őket, és nem kérdezték, hogy milyen módon jut a héber az olcsó áruhoz. A bécsi udvari kancellár egyik beadványa 1762 május 12-éről még ezt is mondja:

"Tanácsos a zsidókkal kötni hadiszállítási szerződést, mert ezek árai kedvezőbbek. /Hogy milyen sikerrel követték ezt a tanácsot a későbbi mozgósítások idején, az ismeretes. Az európai hatalmak katonáinak százezrei fizettek életükkel vagy egészségükkel a zsidó szállítók nyereségvágyáért, akik ruhát, és hamis élelmiszert vagy orvosságot szállítottak. / - Érdekes módon mindennek ellenére a zsidó szállítók meggazdagodtak. Valakit be kellett hogy csapjanak, vagy az államot, vagy a boldogtalan termelőket.

Hogy a zsidó mellékesen hajlandó, minden becsstelen úton szerzett áruval is kereskedni, ez eléggé ismert. Összevásárol elzalogosított, elkobzott, és lopott árut, ahol csak lehetősége van rá. Előszeretettel keresi a csekély értékű elfekvő és selejtes árut, a "ramsot", vagyis kicsit hibás árut, amit emiatt a tisztességes kereskedők nem vesznek át. A héber számol a vevő felületességével és áruismereti hiányával, és az ilyen árut is tisztességes és hibátlan áruként adja el.

2. A termelés károsítása /rossz és olcsó/

A zsidó tevékenység befolyása alatt a minőségi áru fogalma többszörösen veszendőbe ment, míg az olcsó rossz minőségű áru termelését ezzel támogatták. A tisztességes kereskedők megpróbálnak a csaló ellen harcolni, aki a rossz minőségű árut a többivel egyenértékűnek állítja be. A kereskedelem és ipar védőszerkezetei gyakran folytattak sikeres pert az minőségi csalóval; sok esetben a szakértőknek be kellett vallani, hogy a minőségi különbségek az anyagban és a munkában akkor is nehezen mutathatók ki, ha a tisztességes áru értékét kb. 10-15 %-al csökkentik. És ezzel lehetősége lesz a hébernek az áru minőségét mind lejjebb vinni, mind a termelő, mind a vevő kárára.

Átlagos mai vásárlóközönségünk sajnos túl könnyelmű, hogy súlyt helyezne az áru minőségére. A héber arra nevelte, hogy mindennél a "modernséget" és a látszatot tartsa elsőrangúan fontosnak ahelyett, hogy első sorban a célszerűséget és tartósságot nézné, amely minden esetben összhangba hozható a szép kivitellel. A legtöbben olyasmire vágynak, ami e pillanatban csillog, függetlenül attól, hogy hamarosan értékét veszti és el kell dobni, hogy egy új csillogó, olcsó tárggyal pótoljuk. Ezáltal nemcsak a népgazdaság jár rossz úton, hanem a nép erkölcsé és életbeli tartása is szenved. Az áruházak vakító lámpái így nemcsak az üzletet, hanem a népet is elrontják.

Ahogy Sombart elismeri, a zsidók a pótanyagok kitalálói annak legszélesebb értelmében, azaz magyarán: a hamisítás fölfedezői a kereskedelemben. Néhány rossz minőségű árut, melyeket zsidó elvek alapján állítottak elő, "zsidóárunak" neveznek. Így beszélnek "zsidóvászonról", "zsidókartonról", és

"zsidótörölközőről". A zsidó üzletek egyik különös trükkje abból áll, hogy olyan áruknál, ahol a mennyiség és a nagyság nehezen ellenőrizhető, kisebb súlyt vagy kisebb mennyiséget adnak. / Különösen nőket csapnak be azzal, hogy pl. "angol fonalat" adnak el, melyet yardban és nem méterben mérnek. / Amikor az új súlyrendszert bevezették, de a vevők szokásból még mindig "negyedfontot" és hasonlót kértek, a héber ki tudta használni az alkalmat, hogy a negyedfont helyett csak ötödfontot adjon. Szintén ismeretes, hogy egy "zsidómérték" csak 100 darabból áll a 144 helyett. Amikor a régi időkben a zsidó kereskedelem igazolására azt állították, hogy a zsidó azért tud olcsóbban szállítani, mert igényei kisebbek, és szerény módon megtalálja számítását, ez a mai viszonyokra biztos, hogy nem igaz. Mint ismeretes, a mai héberek jó módban élnek, és különösen a zsidó nők keresik a luxust és csillogást, jobban mint minden más rendbeliek.

Egyvalamit meg kell adni: hogy a zsidók a lehetőleg nagymértékű készpénzeladással gyorsabbá teszik a forgalmat. A gyorsabb forgalom lehetőséget ad a kereskedőnek arra, hogy kisebb nyereséggel is megelégedjen, és mégis jó jövedelme legyen. De azok az eszközök, melyekkel a héber gyors forgalmat ér el, legtöbbször aggasztóak és hátrányuk a gazdasági életnek egy másik oldalán lesz látható. Mert a kereskedelem végül is nem öncél: az emberi élet feladata nem az, hogy lehetőleg sokat termeljen és sokat használjon föl; a nagyobb fogyasztás mind az egyén mind a közösség számára hátrányos lehet. Mint ahogy a túl sok evés és túl sok élvezet hátrányos az egyén számára, így a népgazdasági működés megnagyobbodása sem áldásos minden esetben.

A "gyors forgalom és csekély haszon" elve alapján a héber szívesen csinál magának reklámot. De ez többnyire csak arra jó, hogy elvakítsa az embereket.

3. Eltérő gondolkodásmód

A zsidó gondolkodás természetében rejlik az, hogy más utakat jár, mint a normális értelem. A héber a sarok másik oldalán gondolkodik; gondolatai a természetessel ellenkező irányba haladnak. Míg az árja gondolkodás a munkára és fölépítésre koncentrál, a zsidó állandóan összezavarni és kizsákmányolni, pusztítani és tönkretenni akar. Előnyét keresi a más kárában, előrehaladását nemzsidó embertársai tönkretevésében. A zsidó gondolkodás mindig negatív irányú; a héber a született bomlasztó-bacillus. Ezért esik nehezebbre az egészséges emberi gondolkodásnak, hogy kövesse a zsidó spekulációit; ezért érthetetlen a héber az emberek nagy többsége számára. A zsidó ismeri a módot, ahogyan mi gondolkozunk, de mi nem ismerjük az övét. A zsidó ismeri a mi egyenes következtetési módunkat, de mi nem tudunk lépést tartani az ő csavaros gondolataival. Ezért téved a zsidó ritkán némettel szemben, míg a német szinte mindig téved a zsidóval szemben. A héber egy irányba akarja irányítani gondolatainkat, ahonnan pontosan tudja, hogy milyen irányban megyünk tovább, mégpedig úgy, hogy biztosan beleessünk csapdájába. megtanulta, hogy mások gondolatait előre gondolja meg; de mi soha nem tanultuk meg azt, hogy hogyan kövessük az ő szellemi keresztutait. Így szerzett a héber látszólagos fölényt fölöttünk, amely csak a természetes gondolkodás és érzés megfordításában gyökerezik. Szándéka az, hogy mások szándékait és érzéseit félrevezesse azért,

hogy azokkal visszaéljen. A héber nem természetes lény közvetlen kedéllyel; benne minden levezetett és fordított. Egy perverz szellemű gúnygép. Akinek nem volt módja arra, hogy hosszantartó személyes érintkezés során a zsidó gondolkodás furcsaságát és alattomoságát megismerje - és erre viszonylag kevés embernek van lehetősége - az nem tudja a zsidó eszmefuttatásokat követni, kivéve, ha a rabbik írásaiból betekintést nyert a zsidók valódi szellemi világába. Ott - az értelem és erkölcs tagadásával - minden fejére van állítva és a természetes emberi lények ellen van irányítva.

A zsidó agy minden mozgató oka és tevékenysége az előnyökre és anyagi nyereségre irányul. Erkölcsi szempontok, eszmei hajtóerők számára érthetetlenek. És mégis szívesen állítja a héber, hogy ő különösen magas erkölcsi szinten áll. Senki sem beszél szívesebben az etikáról, mint a zsidók; de aki odanéz, hogy mit is értenek ezalatt, az észreveszi, hogy ők annak művészetére gondolnak, hogy az értelem útján jussanak előnyökhöz, de egy tisztességes szándék álruhájában. Ha a zsidó erkölcsöt röviden össze akarjuk foglalni, akkor az így hangzana: "Minden erkölcsös, ami előnyökkel jár." Nagyobb dolgot, mint az előnyt nem képes a zsidó értelmes életcélnak tekinteni.

Más módon a zsidó fölfogást így is le lehet írni: "Az etika annak a művészete, hogy másokat kihasználjunk, és eközben a tisztességes szellemiség látszatát öltjük magunkra, sőt, a mások elleni akciókat jótétként állítsuk be". A háború idején elég alkalmunk volt megcsodálni, hogy milyen mesteri módon tudják a talmudi iskolákból kikerült angol államférfiak ezt a tant gyakorolni. Sombart bemutat a "kereskedők általános kincseskamrájából" egy mondatot, amely a régi fajta kereskedők jó erkölcsét mutatja be szemben a zsidó elvvel: "Ha egyesül van egy árud, akkor becsületes nyereséged lesz, tehát keresztényi lelkiismereted nem csorbul és lelki bajaid sem lesznek." Egy ilyen követelést a zsidó nem ért, sőt, ez kifejezetten gúnyra ösztökéli. A régi idők minden keresztényi kereskedelménél az erkölcsi követelés elől állt; csak a zsidó hajtott ki minden erkölcsöt a gazdasági életből. Neki minden megengedhetőnek tűnik, ami nyereséget hoz; ő tette a mammoni fölfogást életünkben uralkodóvá, a hittétel szerint: Aki Mammont szolgálja, az Istennek tetsző dolgot művel - mert a zsidók tulajdonképpen Istene a pénz -, ez olyan tény, melyet Marx Károly, aki szintén zsidó, nyíltan bevallott.

XI. Zsidó kereskedelmi sajátosságok

1. Üzletszerű csődcsinálás

A becsületes kereskedő számára a csőd az egyik legszörnyűbb szerencsétlenség: számára ez nemcsak a gazdasági, hanem a társadalmi és erkölcsi halált is jelenti. A német kereskedő ezért minden erejével és tartalékával azon van, hogy elkerülje ezt a csapdát; és ahogy a tisztességes kapitány nem hagyja el élve a süllyedő hajót, így némely német kereskedő úgy gondolta, hogy nem élheti túl a csőd szegényét. Mindenesetre egy jó német kereskedő olyan szegény a csőd után, mint a templom egere, és elrejtőzik a nyilvános szegény elől.

Ebbe is változást hozott a másféle zsidó erkölcs és gondolkozásmód, amely sajnos a német kereskedők becsületi fogalmait rombolta. A csőd a héber szemében nem

becsületbe vágó dolog, legföljebb üzleti baleset, amely miatt a jóbarátok sajnálkoznak, de az üzleti tekintélyre a legcsekélyebb hatása sincs. Sőt, nemcsak a vicclapok ismerik a zsidóknak azt a véleményét, hogy a csődöt szerencseként is föl lehet fogni, amely gazdag nyereséget hoz. Ez nemcsak a furcsa zsidó erkölccsel függ össze, hanem a zsidó üzleté ténykedés egész taktikájával. / "A zsidó bátran föltekéri az eljárást olyan magasságokba, ahol a becsületes keresztény szédül" - írja egy 1816-ban írt írás. /

A héber képes rá, üzletét nagy részben idegen pénzzel elkezdni. Saját jelszava szerint - melyet keresztények meggondolás nélkül utánamondanak - : "A hitel készpénz", hitelt vesz föl más (elsősorban nemzsidó) cégektől és bankoktól, amelyben fajtársai úgy segítenek neki, hogy hangsúlyozzák üzleti képességeit és tisztességességét.

Ha bejön az üzlet és gyors és nagy nyereséget zsebel be, akkor pontosan fizeti a héber tartozását, és talán tisztességes kereskedő lesz belőle. De ha üzlete rossz környéken van és nincsenek vevői, akkor megváltoztatja taktikáját: Csődbe viszi üzletét, éspedig lehetőleg jövedelmező csődbe. Ez a következő manőverrel sikerül: Ahelyett, hogy a rossz üzletmenet miatt csökkentené vagy leállítaná megrendeléseit, megnöveli őket. Ameddig hitele van, ki akarja azt használni. A növekvő megrendelésekkel azt a látszatot akarja kelteni, hogy az üzlet jól megy. Az áruk egy részét pontosan fizeti, de mind nagyobb hitelt kér; és meg is kapja azt, mert a szállító nem akarja elveszteni a jó vevőt. A hitelre vett árukat olcsón továbbadja. Most a zsidó részben a beszerzési ár alatt, melyben mindig segítenek neki fajtársai úgy, hogy nagymennyiségű árut vesznek át tőle féláron és saját üzleteikben olcsón eladják, vagy mint "partiárut" más hittársaknak szállítanak. A csődvárományos a bevételek jó részét biztonságosan elrejt, a többi részből kifizeti a szállítókat, hogy ezek lehetőleg még hosszán szállítsanak neki, és a hitelt a legmagasabb szintre hozza föl. Ha mindez sikerült és a rablás jövedelmezőnek ígérkezik, akkor hirtelen leállítja a fizetést - a legmélyebb sajnálkozással, hogy a rossz idők és a véletlen veszteségek miatt a jólmenő üzlet mégsem nyereséges. A hitelezők félig üres raktárt és üres pénztárt találnak, és kárukat nem téríti meg senki; a könyvek látszólag rendben vannak; az olcsó partieladásokat azzal magyarázza meg, hogy az árut azért kellett gyorsan eladni, hogy divatban maradjon; a nagy magánkiadásokat a háztartás drágaságával és azzal magyarázza, hogy jól kellett kinéznie, hogy tartsa üzleti hírnevét és a nélkülözhetetlen üzleti kapcsolatait. - röviden, ebbe az emberbe nem lehet belekötni. / gyakran lehet újságokban olvasni arról, hogy olyan zsidó üzletemberek, akik már régen csődben voltak, még évekig nagy háztartást vezettek és a legjobb társaságban forogtak, míg végre megnyitották a csődeljárást ellenük több millió hiány miatt. Tipikus példa volt erre néhány évtizeddel ezelőtt a Bernstein fivérek Königsbergben. / Az ilyen élményektől megrémült hitelezők többnyire elkerülik a drága csőd miatti pert, mert félnek attól, hogy amiatt még öt százalékkal kevesebb marad nekik, és inkább megelégednek egy sovány kényszereljárással, ahol 25-30%-át kapják követeléseiknek. Ezelőtt gyakran vidám "csődkiárusítást" rendeznek, amely lehetőleg hosszán tart, és ahol nagymennyiségű árut még behoznak az üzletbe, hogy az olcsó kiárusítási lehetőség lehetőleg az összes üzleti barát hasznára váljon.

Új törvények valamennyire lecsökkentették ezt az értelmetlenséget, amely az utóbbi évtizedekben hihetetlenül elterjedt, de nem szüntették meg teljesen, mert - akármilyen keveset is talált ki különben a héber- a kerülőutak és a törvények megkerülésének mestere.

A boldog csődös a félretett pénzzel hamarosan - szükség esetén máshol - új, még nyereségesebb üzletbe fog, talán felesége nevében, talán egyik gyereke nevében, hogy a régi kötelezettségekkel ne zavarják. És ha ez sem válik be, akkor a ravasz ember második vagy harmadik csődjét is megszervezi. Az itt elvesztett pénz soha nem a sajátja, hanem mindig mások pénze, és pedig benne bízó gójoké.

A nagykereskedőket és gyárosokat így fosztogatták évekig zsidó üzleti csődspecialisták; és ez az eljárás lényegesen hozzájárult sok zsidó család meggazdagodásához, és sok becsületes német elszegényedéséhez. Mert ennél a rablásnál nemcsak a közvetlenül érintett szállítók a károsultak, hanem azok a tisztességes kereskedők, akiket az ilyen nem tiszta konkurencia tönkretesz. A héber, aki áruit rossz cselekkel szerzi és nem is akar fizetni, természetesen olcsóbb árat tud ajánlani, mint a tisztességes kereskedő. és így a csaló versenyt és az árcsökkentést lényegesen elősegítették az üzletszerű zsidó csődspecialisták.

Ha az utóbbi időben ritkultak a vádak az ilyen dolgok miatt, ez részben a keményebb törvényeknek köszönhető, részben az iparosok nagy szervezeteinek, akik határozottan védegyletekben egyesülve védekeznek ezek ellen a csalások ellen.

A mai zsidóknak nincs is annyira szükségük az ilyen idétlen csalási manőverekre; az utóbbi évtizedekben eleget összeszedtek, és az egyik héber szavai szerint: "megengedhetik maguknak azt a luxust, hogy reálisak legyenek" - természetesen kivételekkel!

Néhány zsidó kereskedőnek előnyére szolgált a fenti viselkedésben az a felelőtlen könnyelműség, amellyel nálunk a névváltoztatások lehetségesek. A hatósági kiírás, hogy pl. Hirsch Levi a jövőben Hermann Winter vagy Áron Jeiteles mostantól az Arnold Krause nevet használja, csak a német birodalmi és porosz hirdetőben jelent meg, amit nagyon kevesen olvasnak, és az érdeklődők csak akkor tudják meg a dolgot, amikor az nekik kellemetlenségeket okoz. Továbbá leegyszerűsítik a csalók dolgát azok a zsidó nevek, amelyek mind családi, mind keresztnév lehetnek. Így tudta egy Mózes Meier Áron az első csőd után a céget Áron Meier Mózes néven vitte tovább a következő után pedig Mózes Áron Meier néven, és így könnyebben szökött meg hitelezőitől. Ilyen alapelvekkel és az ezzel kapcsolatos becsületérzés hiánya miatt a héber sokkal könnyebben kezd üzleti vállalkozást, mint egy másfajú ember. Alig nyílik valahol üzleti lehetőség, még ha nagyon merésznek való is, máris egy héber kezében van. A drága üzlet egy sarokházban, egy kétes találmány, egy, a közönség butaságára és kíváncsiságára alapító spekuláció; mindezeket rögtön zsidók veszik szárnyuk alá, míg tisztességes üzletemberek még hosszasan gondolkoznának az ügyről.

A hébernek tényleg könnyebb, mint a többieknek, mert hiba esetén nemcsak lelkiismeretével boldogul könnyebben, hanem előre is ezt mondja magának: Nem a saját pénzedet viszed vásárra. Így a zsidóknak joggal van olyan hírük, hogy szívesen vállalkoznak - ezt úgy is lehetne mondani: Nagyobb az üzleti

merészségük. Nem vitatható, hogy ezáltal néha egy-egy jó dolgot is támogatnak, mert némelyik föltaláló hiába várt volna ötlete megvalósítására, ha zsidók nem szálltak volna be nála. És néha azt kívánnánk, hogy német üzletembereink és kapitalistáink kevésbé lennének tartózkodóak új ötletekkel és tervekkel szemben, és nem engednék át olyan könnyen a terepet a hébernek. Itt azonban azt is meg kell gondolnunk, hogy a német üzletember egy ilyen merészséggel nemcsak saját pénzét, hanem becsületes nevét is kockáztatja.

És még egy szempont: Nemcsak az üzleti világ, hanem az egész nyilvános élet ötven éve zsidó szellemmel van tele; zsidó arcéle van, zsidó irányzatokat képvisel, zsidó nézetek uralják a néptömegeket, legalábbis a városokban. Minden, amit zsidó agy szül, zsidó célokat követ, ezért az általános irányvonal szívesen követi azt; be fog jönni. Az igazi németnek idegen ez a világ; nem boldogul ebben a környezetben. Semmi, amit kitalál, nem illik ebbe a világba; az ár ellen úszik. Ez nemcsak az üzletre igaz, de a művészetre, színházra, irodalomra és a sajtóra is. A zsidó csinálmányok megtalálják a nap hangulatát, és a közélet faktorai, ugyanebben a szellemben segítik a zsidó vállalkozást. Így a zsidó üzletember, éppen úgy, mint a zsidó irodalmár és művész könnyebben boldogul, mint a lelkiismeretes és ezért körülményesebb német.

A környezet nagyon elidegenedett a német lényétől; ezért a németnek nehezebben sikerül valami, mint a sikamlós héber népnek, melyről Franz Dingelstedt (Egy kozmopolita éjjeliőr dala) már 1840-ben ezt dalolta:

"A földművest keményen űzi ki üléséből,
a kiskereskedőt elűzi a piacról,
és félig aranyért, félig a rabszolgák izzadságából
megveszi az idő jelszavát."

Ha nincs a németnek elég ereje ahhoz, hogy olyan környezetet alakítson ki, amely saját lényéhez illik, akkor el lesz veszve ebben az elzsidósodott világban, és Hebbel szavai valósággá lesznek: "A németnek ugyan minden tulajdonsága megvan ahhoz, hogy megszerezze magának az eget, de egyetlen sincs ahhoz, hogy a földön diadalmaskodjon, és ezért eljöhét az az idő, amikor ez a nép eltűnik a Földről."

2. Részletfizetéses üzlet

Majdnem minden nagyvárosban vannak cégek, melyek nagy reklámmal azzal ajánlják magukat, hogy áruikat kis előleg fizetése ellenében átengedik a vevőnek, és írásbeli szerződéssel kötelezik a vevőt rendszeres fizetésre (többnyire hetenként). Ennél az előnyös ajánlatnál ezeknek az üzleteknek nagy sikere van, különösen a munkásosztály szegényebb rétegeinél, az alacsonyabb tisztviselőknél, stb. A szegény emberek ezeket a vállalatokat jótévőknek és emberbarátoknak tartják, mert ezek pl. egy házasodni akaró párnak az egész berendezést odaadják heti 3-5 márka fizetéséért. És ilyen emberbarátoknak festik le magukat ezek a cégek reklámaikban. A valóságban az ilyen üzlet mögött hallatlan méretű uzsora van - természetesen olyan formában, amely a mai törvényes eszközökkel csak nehezen megakadályozható. Először is, a fölajánlott dolgok szinte mindig rossz minőségűek, gyors munkával készültek rossz anyagból, de áruk ennek ellenére nem alacsony. A venni szándékozó többnyire eltekint a magas ártól, mert nem kell rögtön kifizetnie; úgy

gondolja, hogy a kényelmes fizetési lehetőség meg fogja számára könnyíteni bármilyen ár nehézségek nélküli kifizetését. Ezért meggondolás nélkül aláírja az elé tett vásárlási szerződést, és nem is sejtí, hogy milyen veszélyes hurokba tette be a nyakát. A szerződésben ugyanis az áll, hogy az eladónak jogában áll a szállított árut visszavenni, ha a részletet nem fizetik pontosan. /Újabbán birodalmi törvény szabályozza ezeknek a szerződéseknek a hatását. / Ha tehát a vevőnek ugyan szándékában áll, rendszeres jövedelméből fizetni, de betegség vagy más közbejött dolgok miatt erre nem képes, akkor azt látja, hogy nemcsak berendezése nincs, de az addig fizetett részletek is örökre elvesztek. Pernek ritkán van eredménye, mert az írott szerződés úgy van fogalmazva, hogy csak a szállítónak vannak benne jogai. Évente sok kis ember, akinek nincs megtakarított pénze, veszít el ilyen módon jelentős összegeket.

Nem véletlen, hogy ezek a részletfizetéses üzletek szinte kizárólag zsidók kezében vannak; ezek a legkifogásolhatóbb találmány, mellyel a héber napjainkat gazdagítja. Ez az eljárás jól átgondolt terven alapszik: a tervszerű népkirablás nagy rendszerének része. A hébernek nem elég az, hogy elvegye az emberek pénzt, mely zsebükben van, hanem előre ráteszi a kezét jövődó keresetükre is. A jövőbeni kereset előre elvétele (anticipáció) kifejezetten zsidó típusú spekulatív üzlet, amely a gazdasági életben mindennek komolytalan jelleget ad és bizonyos értelemben a levegőre épít. Mert az ilyen jövőbeli értékekre alapított létnek hajótörést kell szenvednie, ha a dolgok nyugodt fejlődésbe a legkisebb zavar is belép. Már Goethe Faustja is megírja:

"A zsidó nem fog téged kímélni,
Elképzeléseket fog kialakítani,
Ezek minden évben előre esznek,
A disznók nem híznak,
Az ágyláb is zálogba van adva
És az asztalra előre megevett kenyér jön"

Megtudjuk, hogy a Németországban levő nagy részletfizetéses üzletből 27 egy kézben van, illetve egy társaság tulajdona, melynek élén egy bizonyos Leskowitz áll Drezdában. Ennek az embernek a jövedelmét évi 800 000 márkára becsülik. Amilyen óriásinak is tűnik ez, de nem valószínű, ha meggondoljuk, hogy ezekben az üzletekben nemcsak nagyon magas árat kérnek, hanem a kimaradt részlet miatt visszavett árut egy kis frissítés után rögtön eladják egy másik vevőnek. De hogy állunk a társadalommal és annak törvényeivel, amely a szegények ilyen olcsó uzsoratrükkökkel történő kirablását nem képes megakadályozni? Nem lenne jó, a számtalan törvény helyett, melyek végül is nem elegendőek erre, és melyeket rafinált csalók kijátszanak, a jól iskolázott, azaz a gyakorlati életben tapasztalt bírók egészséges jogi érzésére alapoznánk, ahogy ezt az angolok teszik régóta, és ezzel egészen jó tapasztalataik vannak?

3. Áruházak

Az áruház mintája a keleti bazár, amelyhez a falusi vegyeskereskedés már száz éve hasonló lett. Mindkettővel egy nyilvánvaló szükséglet elégült ki; az iparúzés szabadsága után ide lopakodott az eredetinek a zsidó alkotta hamis képe az 50, 25

és 10 pfenniges bazárok mintájára, mint egy idegen, alacsonyrendű forma a tisztességes kereskedelemben. Jellemző, hogy az első nagystílusú áruházak az összes városok legélvetegebbjében, Párizsban létesültek, hogy a könnyűéletű asszony népnek kényelmes vásárlási lehetőséget biztosítsanak sokféle igényük kielégítésére. Tevékenységük aztán kiterjedt az Egyesült Államokra, hogy az egymástól hatalmas távolságra lakó és a közlekedési vonalaktól távol lakó népességnek megkönnyítsék minden "időszerű" kívánság kielégítését. Nagyvárosainkba azok üzleteibe és vásárlási lehetőségeibe a héberek átvitték a bazár másolatát, melyre nem volt más okuk, mint a tömegek kényelmességére, a vakságára, az élvezetvágyára és a kritika nélkülségére való spekulálás, különösen a nőkére. Annak keleti, falusi vagy amerikai változatára áruház formájában egyetlen esetben sincs szükség, és figyelemre méltó, hogy néhány államban, mint pl. Brazíliában - a nép jólétére és a tisztességes kereskedelemre való hivatkozással - az áruházak létesítése tilos.

Így a vakító nagyvárosi bevásárlóközpontok, amelyekké az áruházak egyre inkább fölnőnek, létüket kizárólag egy másra tekintettel nem lévő, magának utat vágó kereskedői eljárásnak köszönhetik, mely össze van kötve egy kiterjedt tőkeszövetséggel illetve nagy bankhitele van. Ezek az alapítások amiatt a szervezet miatt, amire támaszkodnak, kétségtelenül korunk figyelemre méltó alkotásai közé tartoznak, és érthető, ha a vevőket nagyon vonzzák ezek tényleges vagy látszólagos előnyei. Ezekről az előnyökről mindenki beszél, mert maguk az áruházak gondoskodtak róla, hogy kellően ismertekké legyenek. Kevésbé ismeretes, hogy milyen manőverekre van ezeknek a nagy bazároknak szüksége ahhoz, hogy a közönséget magukhoz vonzzák, és annak ellenére, hogy áruik látszólag olcsók, jó nyereséget tegyenek zsebre. Ezekhez első sorban az a szándék tartozik, hogy a szemek vakításával, az érzékeket összezavaró berendezéssel, az ajánlott áruk sokaságával, az eladók begyakorolt rábeszélési művészetén keresztül oda hatni, hogy senki sem hagyja el a házat anélkül, hogy egy bizonyos mennyiséget megvevett volna függetlenül attól hogy szüksége van-e rá. Továbbá egészen különleges trükköket találtak ki, egyrészt hogy a vevőt megtévesszék, másrészt hogy a gyárosokat és a szállítókat ügyesen kihasználják. Itt csak néhányat sorolunk föl ezekből.

1. Trükkök a vevő becsapására

Húzó-cikk. - a legismertebb eszköze a vevők becsapásának az áruházak esetén, hogy néhány kísértékű árut egészen feltűnően olcsón fölajánlani, és olyan áron, hogy amilyeneken semmit nem keres rajta, vagy akár ráfizet. Néhány cikket tényleg a bevásárlási árnál olcsóbban adnak el - abban a tudatban, hogy ezáltal a leghatásosabb reklámot csinálják maguknak. Hiszen mit is jelent az, ha a céna, a hajtű, az aranyhal, a kesztyű, a gombok vagy üvegek eladásánál néhány pfenniggel ráfizetnek! Először bevonzzák az árat miatt a vevőket, és kísértésbe viszik őket, hogy más dolgokat is vegyenek, melyek értékét nehezen tudják megbecsülni. És így az áruház újra gazdagon behozza a veszteséget.

Továbbá azt az elképzelést akarják a vevőben fölébreszteni, hogy egy üzletben, ahol az egyes árucikkek ilyen olcsók, minden nagyon olcsó. És ez nem így van.

Ebben rejlik az egyik leghatásosabb csalás, amit az áruházak elkövetnek a vevők rovására. Mert a nagyobb árucikkek árát, melyeket ritkábban vesznek és melyek értékét a laikus nem tudja megítélni, a tapasztalat szerint magasabb árat fizettetnek, mint a megbízható szaküzletek. A húzó-cikkek egyébként mindig olyan dolgok, melyekből kevés elég egy háztartásban, és ezért a vevők csak kisebb mennyiségben veszik őket. Ha valaki nagyobb mennyiséget akar bevásárolni ebből a cikkből, akkor többnyire az a válasz, hogy nincs annyi a raktárban.

Kirakati darabok. - az áruházak kirakatában nagyobb tárgyak is vannak, melyek olcsó ára meglepő. Láthatóan jó anyagból vannak és jó a földolgozásuk. Ha bemegyünk az üzletbe, akkor hasonló árut mutatnak, de rosszabb minőségűt. Ha a vevő észreveszi a különbséget, akkor ezt mondják neki, hogy a másik áruból nincs már nekik. Ha a kiállított darabot akarja a vevő, akkor azt mondják neki, hogy ez már el van adva, de a vevő megengedte, hogy addig kint tarthassák, ameddig az új szállítás meg nem érkezik. Noha a csaló verseny ellenes törvény megtiltja az ilyen trükköket, de a vevő csak a legritkább esetben hivatkozik erre, és így a törvényt ritkán alkalmazzák. A szabály az, hogy azt a bizonyos árut az adott áron nem lehet megvenni.

Tömegcikkeknél az áruház azt a gyakorlatot követi, hogy nagy mennyiségű bővliáru közé pár értékeset is kever. Ezek természetesen fölül vannak, és a vevőnek ezt adják kezébe megtekintésre. a vásárlásánál azonban az eladó megpróbálja a rosszabb minőségű árut eladni, nagyobb mennyiség esetén néhány jobb darab közé rosszabbakat is kever.

Csaló és cserélő áru. - Egy másik gyakorlat a következő: Az áruházak vesznek egy készlet jó árut egy tisztességes gyárostól és ennek alapján egy másik gyárban rosszabb anyagból ugyanilyen árut csináltatnak, de rosszabb alapanyagból. Mivel hol az egyik, hol a másik gyártól vett árut adják el, de főleg a rosszabb minőségű gyártótól, nem lehet szemükre vetni, hogy mindig rossz minőséget adnak el. Minden vita esetén a jó minőségű áru egy példányát mutatják be, és azt mondják, hogy ez a szokásos minőség, a kifogásolt rosszminőségű példány csak véletlenül került a többiek közé.

Így egy áruházban a következő történt: az üzlet egy nagy tekercs jó csipkét vett, melynél egy méter ára 10 pfennig volt. Ennek a mintának alapján két rosszabb minőségűt szőttek 6 és 3 pfenniges gyári áron. A háromféle, és a felületes szemlélő számára azonosnak kinéző csipke tekercei egymás mellett voltak az üzletben és mindhárom méterenként 9 pfennigért kínálták eladásra. Az eladókat természetesen arra utasították, hogy elsősorban a 3 pfenniges csipkét adják el; csak ha a vevő különösen kritikusan nézte az árut, akkor nyúlta a jobb minőséghez. Egy hölgy, aki véletlenül a 10 pfenniges csipkét 9 pfennigért vásárolta, természetesen ismeretségi körében hangosan dicsőítette az áru nagyszerűségét és olcsóságát, és ezzel a reklámmal gazdagon visszafizette az áruháznak az egypfenniges veszteséget.

Vakító árak. - különleges árázással (mint 98 Pfg., 2,95 M. stb.) próbálják az áruházak azt a látszatot kelteni, hogy nagyon pontosan számolnak, és nagyon kis nyereséggel beérik. Természetesen ez is csalás, mert a 98 pf-el árazott tárgyak közt sok olyan van, melyeket a szaküzletben 75 vagy 80 pfennigért is meg lehet kapni. Egyébként egy vevőnek nem válik dízére, ha egy két pfenniges látszatprofittal

vásárlásra lehet ösztönözni; itt ugyanis világos, hogy spekulációról van szó, mégpedig a zsugoriságára, vagy a többnyire női takarékosági mániájára spekulálnak.

A "konfekciós", az áruházak szervezetének hivatalos melyet a vasárnapi mellékletében terjesztenek, ezt a jó tanácsot adta egyszer olvasóinak: "A kisebb cikketek önköltségi áron, vagy gyakran az alatt kell eladni, a nagyokon annál jobban lehet keresni. Ha egy hölgy kesztyűt vagy szappant vesz a szokásos árnál pár fillérrel olcsóbban, már meg van győződve arról, hogy ebben az üzletben minden olcsóbb, és nagy bizalommal fog ugyanebben az üzletben kabátot és selyemruhákat is venni." A Stein áruház ellen Berlinben egy per alkalmával a porosz törvényszék így változtatta meg az 1907 november 14-i ítéletet: Ismeretes a törvényszék előtt, hogy áruházak kisértékű tömegfogyasztási cikkek feltűnően olcsó áron való eladásával magához akarja vonzani a vevőket, de más áruk eladásánál sokkal magasabb árakat kérnek, mint a kis és közepes üzletek." Ha a berlini áruház képes volt egy ideig 5 pfennig árú birodalmi levelezőlapokat 4 pfennigért eladni, akkor átlátható volt szándéka, hogy vevőket vonzzon üzletébe, és azoknak más dolgokat is eladjon. Mert végül is csak azoknak adták a levelezőlapot olyan olcsón, aki meg tudta mutatni, hogy más árukat is vásárolt. A továbbiakban azt a zavaró elképzelést akarták ébreszteni az emberekben, hogy az áruház a lehetetlent is lehetővé teszi, és még a levélbélyeget is olcsóbban képes adni, mint maga a birodalmi posta. Ezen a szuggesszió, mintha az áruház képes lenne mindent olcsóbban adni, mint maga az előállító, alapul ezeknek az aggasztó üzleteknek a sikere. Természetesen csak azok, akik nem gondolkoznak kereskedő módon, esnek bele ilyen csapdába, és hisznek el ilyesmit; ezek csak spekulációk a butaságra.

2. A termelő károsítása

Az előbbieken vázolt gyakorlatból következik, hogy az áruházak rossz minőségű áruk előállítását segítik és így egész gyártmányosorokat rontanak el. Általában a következő forgatókönyv szerint járnak el: Az áruház bevásárlója megjelenik a gyár irodájában, megmutat egy árucikket és ezt mondja: "Évente nagy mennyiséget tudok rendelni ebből az áruból, ha ön 20-25%-al a mostani árnál olcsóbban termel. Az anyagár és munkaráfordítás lehet kevesebb, de külsőre ugyanúgy kell kinéznie, mint jelenleg." Ha egy tisztességes gyáros ebbe nem akar belemenni, akkor a bevásárló azzal fenyegetőzik, hogy a konkurenciához fog menni. Attól való aggodalmában, hogy kiszorítják a piacról, némely gyáros minden követelésnek enged és legyártja a kért árut. A fokozódó selejttermelés eredménye az, hogy a minőségi áru egyre kevésbé adható el.

A porcelángyártás egy szakembere jelenti: gyárunk évek óta veszteséggel dolgozik, mert olcsó és jó minőségű árut egyre kevésbé vesznek. Az áruházak csak "negyedrangú minőséget" és "repedt" árut vesznek, azaz selejtet. Néhány jó minőségű darabot kevernek közé, vagy raknak (pl. tányéroknál) fölülre, és a vevők válogatás nélkül veszik meg ezt a selejtet. A minőségi árut nem veszi meg senki. Nincs más hátra, mint "mesterséges selejtgyártásra" átállni. De mivel a munkabérek

növekednek, és így nem lehetséges nyereségesen termelni, az egész iparág egyre jobban lecsúszik.

Más iparágak számos gyára, akik áruházi selejtet termelnek, már csődbe mentek. Az áruházi megrendelő minden következő megrendelésnél a cikk árát még jobban lenyomta, amíg megszűnt minden lehetősége annak, hogy nyereségesen dolgozzanak, és ezzel minden termelés lehetősége is. A tisztességes áruk átvevői időközben eltűntek, és így nem maradt más hátra, mint az üzem fölszámolása.

Egy kolbászgyárost egyszer megkérdezték, hogy hogyan lehetséges az, hogy olyan olcsón szállítja a virslit az áruháznak, hogy azok 12 pfennigért tudják eladni, amíg ugyanaz máshol 15 pfennigbe kerül. Ő nevetve azt felelte: "Mérje csak meg a virslit! Ugyan egyötödnyivel olcsóbbak, de egynegyed résszel rövidebbek."

A vásárlóközönség természetesen nem gondol arra, hogy ez az aggasztó fejlődés az egész gazdasági életet alá fogja ásni. Mert nemcsak az ipar süllyed a selejtgyártói szintre, hanem a városi tisztességes szaküzletek is csődbe mennek, mert tőlük elvonják az áruházak a vevőket. Egy áruház környezetében egyik üzlet megy tönkre a másik után; csak Berlinben 1913-ban 18 ezer üzlet állott üresen. Egy ilyen fejlődés csak erős gazdasági összeomlással végződhet. és ezt az áruházak nagyszerűségének köszönhetjük, valamint a végtelenül rövidlátó közönségnek, amelyet minden csapda magához vonz.

A kereskedelmi sokrétűség csökkenése. - Mivel az áruház csak lehetőleg egyforma tömegcikkeket tud eladni, így megpróbálja a különféle minták és típusok számát lecsökkenteni. Emiatt elsősorban a művészeti ipar szenved, ahol eddig a fantáziának és személyes ízlésnek sok lehetősége volt. Az áruház egy lehetőleg tetszetős mintát állítat elő ezres vagy milliós nagyságrendben, és így a többi jó mintát kiszorítja a piacról. A művészeti ipar elveszti egyéniségét; minden tömegtermeléssé válik a tömegízlés számára. Mert ez a módszer általában a rosszabb minőségű áru használatával is összefonódik, így a művészeti ipar minden szempontból károsodik.

A francia közgazdász, Trepreau, így írja le ezt a folyamatot: "Emiatt a változás miatt lassan eltűnik az ízlés, mely a jót és szépet fölismerte, és valaha jó hírt szerzett a francia kereskedelemnek, és azt selejtgyártó tömegtermeléssel helyettesíti, amely iparunkat megalázza, és hamarosan a művészeti ipar különlegességeinek eltűnését fogja maga után vonni. "

A konzervgyártásban az állandó árharca miatt a gyárakra nyomás nehezedett, hogy áruházi konzerveket gyártsanak, amelyek nemcsak rosszabb minőségűek voltak, hanem csomagolások lazábbak voltak, és nagyobb volt a különbség a nettó és bruttó súly között. Néhány szövetnél nemcsak a fonal minősége és a csomók száma lett kisebb, hanem az eladandó szövet szélessége is. Így például a bársonyt 50 helyett 45 centiméter szélesre szőtték, amit a felületes szemlélő észre sem vesz. Hogy milyen hosszú a varró- és hímzőcérna, amikor angol adatokkal dolgoznak, azaz yarnt adnak meg méter helyett, ezt ritkán vizsgálják a sokszor felületes női vevők, pedig ez éppen ezeknél a cikkeknel fontos az ár megítélésére.

Összefoglalva, a termelőket arra kényszerítik, hogy segítsék az áruházakat saját iparáguk kárára abban, hogy becsapják a vevőközönséget.

3. Gazdasági erőszak és monopolizálás

Gazdasági és társadalmi viszonyainkat olyan veszély is fenyegeti, hogy az áruházak a kereskedelem előrehaladó koncentrációja miatt szinte monopolszerephez jutnak. Ez a jövőben mind a vevők, mind a gyártók számára kellemetlen lehet. Ha az áruházak konkurenciájuk legnagyobb részét legyőzték, akkor nem lesz arra szükségük, hogy a vevőket alacsony árakkal magukhoz vonzzák, mert tőlük kell megvenni, mivel a tisztességes szaküzletek tönkrementek. Akkor az áruházak tetszőlegesen fölemelhetik áraikat, és ez amiatt is könnyű lesz nekik, mert már ma kartellt alkotnak és szabályaikat egységesítik. És ekkor kétségtelenül a vevőközönség fogja a számlát kifizetni, azt a látszólagos kényelmet, melyet ma élvez. Az áruházak már ma monopol uralommal bírnak a gyárak fölött. Mindenféle árengedményt engednek meg maguknak (áruházi-rabat), amit a gyártók ellentmondás nélkül eltérnek, mert nagy megrendelőiknek ki vannak szolgáltatva. Amikor Poroszországban áruházi adót akartak bevezetni, az áruházak rögtön levontak szállítóiktól 2%-ot, pedig az adót még be sem vezették. Ez is mutatja az áruházak egyre jobban kiépülő monopol jellegét, amely a gyártót függővé teszi tőlük, és amely nemcsak a gazdasági, hanem a polgár szabadságára nézve is komoly veszélyt jelent - eltekintve a polgári megfontolásoktól. És ezek a károk nemcsak a munkaadót veszélyeztetik, hanem legalább annyira a munkavállalót is. Az áruházak a velük szövetséges nagybankokkal együtt a gazdasági élet előrehaladó koncentrációjának útján olyan hatalomhoz jutnak, mely jogos aggodalommal tölt el minket. Lehetőségük van arra, hogy minden kisebb üzlet elnyomjanak, és a termelőket maguktól tegyék függővé. Ez viszont gazdasági öklöljogot von maga után, olyan erőszakot, amely elúzi az erkölcsöt és a jogot. Minden olyan kényszer, amely a jogi érzéket és a társadalmi érzékenységet megsebesíti, az a közerkölcs aláásásához és anarchiához vezet, és azt egy rendezett államban nem szabad eltérni. Ma vádoljuk a közerkölcs süllyedését, a fiatalság elvadultságát, de nem tisztázzuk, hogy mennyiben járulnak ehhez hozzá az erkölcstelen gazdasági viszonyok. Mivel az áruházak nemzetközi trösztöt alkotnak, így képesek egy állam polgárait nemzetközi manipulációnak kitenni, és így belenyúlnak az állam hatalmi feladatkörébe, veszélyeztetik a gazdasági szabadságot és a polgárok függetlenségét.

Itt ellenvetéssel kell élnünk. Az állam nem adhatja át egyéneknek vagy magántársaságoknak a nép kizsákmányolásának monopóliumát. Ide irányulna az áruházak további kiépülése. De a legkisebb mértékben sem szabad egy olyan gazdasági uralmat helyeselni, amely kétséges eszközökkel éri el célját, amely csalással és ravaszsággal dolgozik és ezzel az erkölcsöt és a köz javát veszélyezteti.

4. Erkölcsi és egészségi károsítás

Ismeretes, hogy az áruházak megjelenésével egészen új és aggasztó jelenségek kaptak lábra a közönség erkölcsében. Egy újfajta bűnözés jött létre: A csábítás, hogy árut engedély nélkül magukhoz vegyenek, az áruházi tolvajlás beteges jelensége. A tapasztalat szerint nemcsak a szegényebb néprétegek vesznek ezen részt, hanem minden rendű emberek, különösen nők, még a legmódosabb

rétegekből is. Ezt a jelenséget az áruház működésének sajátos formája magyarázza meg. Ott minden úgy van elrendezve, hogy a vágyat fölszítsa, hogy elbódítson és elvakítson. Az élénk vásárlói üzem és a sokféle benyomás az érzékek izgatottságát azok teljes összezavarodásáig fokozza. A gyengébb jellemek olyan mértékben elvesznek ilyen befolyások közepette, hogy nem uruk saját akaratuknak. kísértésbe jönnek, hogy valamit észrevétlenül elvegyenek, sőt néha vásárlótársaikat is meglopják. Majdnem mindig elcsípi őket, mert az áruház tulajdonosa nagyon jól ismeri színháza kísértő varázsát, és embereket alkalmaz, hogy azok figyeljék a közönséget. Már nem egy jó társaságból való hölgyel történt meg, hogy egy kis irodába vezették és megmotozták. Hogy ez mennyire szégyenletes eljárásokhoz vezet, azt könnyű észrevenni.

De már csak azáltal is, hogy sokakat arra csábít, hogy szükségtelen dolgokra adják ki pénzüket, elrontja az áruház a közönség jellemét. Az egész üzemnek az a célja, hogy azt az elképzelést ébressze látogatóiban, hogy valamiről lemaradnak, ha ezt az olcsó vásárlási lehetőséget nem használják ki. A valóságnál jobbnak kinéző ócskaságok is arra csábítják az egyszerű embereket, hogy olyan dolgokat vegyenek, melyek nem felelnek meg társadalmi állásuknak. Egy áruház például ezzel hirdeti olcsó pezsgőjét: "A pezsgőnek népitallá kell válni!" - olyan jelszó, melyet egy szociáldemokrata Reichstag képviselő is használ.

Az erkölcsi kár, melyet az áruház működése maga után von, nemcsak a vásárlóközönségre vonatkozik, hanem szinte még inkább az eladókra, akik állandóan a laza áruházi erkölcs légkörében élnek és segíteniük kell a közönség becsapásában és félrevezetésében. Ezt már nemzetközileg is elismerték. Ennek bizonyítására néhány idézet. Az állandó fárasztó szolgálat nagyon megterheli a lelket és visszahat a jellemre. Dr. Paul Berthold ezt mondja erről: "Az alkalmazottak erkölcsileg veszélyes környezetben élnek, rosszul szellőztetett és emberekkel teli helységekből. A legtöbb áruházban a betegségek és halálesetek száma ijesztően magas, és akik éveikig ott vannak és nem kapnak tuberkulózist, azok a kivételek."

Még más okokból is jön ehhez az erkölcsi veszélyeztetés. A közmunkák minisztériumának igazgatója Brüsszelben, Dr. H. Lambrechts érdeme, hogy tudományosan megalapozott tényeket gyűjtött össze egy tanulmányban a "áruházak és vásárlóegyletek" területéről. Többek között ezt jegyzi meg a tárgyalt témáról: "Fiatal női személyzet összezsúfolása és teljes függésük egy hímnemű személytől, a területi vezetőtől, az ellenőrtől vagy az osztályvezetőtől már önmagában erkölcsi veszélyt jelent, amely annál figyelemre méltóbb, hogy az eladókisasszonyok minden társadalmi osztályból képviselve vannak, és könnyen áldozatai lesznek a luxus és a társasági élet csábításainak."

A továbbiakban azokról az aggasztó kapcsolatokról ír, melyekre az áruház a külön nembeli dolgozóknak lehetőséget ad, és nemcsak az eladóknak és eladónőknek, hanem a vevőknek is. Itt sajnos nem tudjuk ezt a kényes kérdést megtárgyalni. Lambrechts így folytatja: "Veszélyes még az alacsony fizetés, amely a rossz tanácsok és rossz példák hatását megerősíti a fiatal lányokra. Ezekben a nagyüzemekben, ahol több száz alkalmazott dolgozik, néhány idősebb alkalmazott

megtalálta a módját, hogy jobban öltözzenek és zárás után éttermekbe és színházba járjanak; a kis tanulólányt heti 20 márkás fizetésével hamar elszédíti ez a lehetőség. Az aggasztó erkölcsi viszonyok vázolója után, melyek az áruházak következtében alakultak ki, ezt írja J. Henningsen Hamburgból: "Meg vagyok győződve arról, hogy ha minden dolog közismertté válna, akkor egy német nő, aki felelősséget érez nőtársai iránt, sem tenné be újra a lábát egy áruházba." És Brincard bárónő ezt jegyzi meg az állapotok vázolója után: "A nők általában együttérző lények, akik szívét minden szenvedés megindítja. Ezért nem akarattal cselekszenek, amikor más nők nyomorát kizsákmányolják, de sajnos éppen a jómódú osztályok asszonyai nem tudnak és nem látnak semmit ebből, és nem gondolkoznak el ilyesmiről..." Hogy az áruházak egy új idegbetegség okozói, ezt már Emile Zola is megírta a "Hölgyek öröme (Au Bonheur des Dames)" című regényében. A francia orvos, Dr. Dubuisson könyvet írt az áruházak káros hatásáról idegileg gyengébb személyekre (Les Voleus des grands magasins), ezt írja könyvében: még jó idegállapotban levő személyeknek is lehetetlen úgy tartózkodni ezekben az intézményekben, hogy ne szenvedjenek idegességtől. lelki kifáradástól és el ne kábuljanak ott. Idegileg gyöngye személyeknél ez az állapot az érzékek teljes összezavarodásáig fokozódik, bizonyos mértékben elvesztik beszámíthatóságukat, és nemcsak szellemileg, de erkölcsileg káros behatása van rájuk."

Dr. Laquer "Áruházi lopás ("Der Warenhaus-Diebstahl") c. művében ezt mondja: Az áruházi lopás rendkívül gyakori vétek és a nyilvánosság figyelmét követeli, különösen azért, mert gyerekek is gyakran elkövetik. A váruk nyilvános kirakása anélkül, hogy venni kellene belőlük, nagy veszélyt jelent az akaratgyenge természetűeknek; ezért ezt a gyakorlatot le kellene csökkenteni. Hogy az akaratgyengék (mint pl a másállapotos asszonyok) áruházi lopása beteges-e, azt a törvénytörés előtt orvosi szakértőnek kell eldönteni..."

Minden esetre az áruházak rendkívül nagyban járultak hozzá, hogy a mai emberek amúgy is legyöngített erkölcsi tudata tovább gyöngüljön, és a társadalmi gondokat erősen tovább gyarapítsa. Az állam kormányzatának mérlegelni kell, hogy a kényelmes bevásárlás csekély előnye olyan értékű-e, hogy emiatt a nép gazdasági és erkölcsi jólétét tényleg kockáztatni érdemes. Elsősorban azonban azt, hogy az állam irányítóinak és a jog és közösség érdekeit védelmezőinek kötelességeivel összhangban van-e, hogy a pénz brutális túlerejét a határtalan önzést a nép kiszípolozására szabadon engedi-e. Társadalompolitikusaink kibúvója, hogy az ilyen folyamatok a modern élet elválaszthatatlan velejárói és a problémákat át kell hidalni olyan, mintha egy úszni nem tudót azzal vigasztalnának, hogy a megfulladás elkerülését meg kell tanulni.

* * *

5. Prémiumok az alkalmazottaknak és az üzem fenntartási költségei

Hogy milyen aggasztó az áruházak üzleti alapelveinek komolysága, arról Dr. Josef Lux egy mondása tanúskodik, aki azt állítja, hogy sok áruház a nap bizonyos óráiban bizonyos vevőrétegnek különféle árakat vezetett be.

Egy eladó, aki egy áruházban dolgozott, arról számolt be, hogy az alkalmazottakat arra utasították, hogy kihasználják a közönség gyengéit és figyelmetlenségét. Az

egyik alapelv az, hogy senki se távozzon vásárlás nélkül. Ha egy vevő egy árucikket drágáll, akkor néhány elterelő hadművelet és álcázás után ugyanazt az árucikket olcsóbban kínálják föl azzal az indoklással, hogy ez másfajta minőség. Az eladókat egyébként arra utasítják, hogy lehetőleg a kiírt árnál drágábban adjanak el. Ilyen esetben ezek külön jutalmat kapnak a többletnyereség arányában. Hogy az alkalmazottak milyen gyakran kísértésbe esnek, hogy lopjanak az áruból, közismert. A törvényszékek folyamatosan tárgyalnak ilyen eseteket. /A "Hammer" kiadó kiadott ilyen perekről jelentést a 182. számban "34 vádeset egy áruházból" és a 239 számban "Erkölc az áruházban". / Néhány éve egy berlini törvényszék 54 eladót és egy osztályvezetőt ítelt el egyetlen perben.

Az az elképzelés téves, hogy áruházak olcsóbban tudnak dolgozni, mint más üzletek. A nagyüzemek különleges körülményei megkövetelnek sokféle olyan felszerelést, amelyek a kisebb üzemekben nem szükségesek; mindenek előtt nagy veszteségeknek vannak kitéve.

Hogy védjék magukat az alkalmazottak és a vevők tolvajlása ellen, a legtöbb áruház pár detektívet alkalmaz, titkos ügynököket, vizsgálókat és figyelőket, akik állandóan figyelik és ellenőrzik a közönséget és az alkalmazottakat; naponta állítanak meg alkalmazottakat és vevőket a kijáratnál, és egy vizsgáló szobába vezetik őket, ahol ezeknek le kell vetkőzni. Ezeknek a testi motozásoknak az erkölcsi hatásaira csak mellékesen utalunk. Nincs kizárva, hogy egy ártatlan vevőt célzatosan gyanúsítanak, hogy így megvizsgálhassák.

Az áruháznak mindenesetre olyan személyzetet kell fönntartania, akiknek csak az a föladata, hogy kiegyenlítsék azokat az erkölcsi károkat, amelyek ennek az újfajta üzleti módszernek a következményeként jelennek meg és melyek az áruház fönntartási költségeit jelentősen megnövelik. Ha ehhez hozzászámoljuk az állandó reklám költségeit, mely szükséges a fönntmaradáshoz, akkor világos, hogy ezek az új vállalatok nem jelenthetnek gazdasági haladást, és hogy semmiképpen sem képesek arra, hogy jóminőségű árut olcsóbb áron adjanak, mint más üzletek. Csak a közönség becsapásával és rosszabb minőséggel jutnak nyereséghez.

Trepeau kapcsolatba hozza a házasságok számának ijesztő csökkenését Franciaországban a kétnemű személyek ijesztő számával, akik az áruházaknak nevezett kereskedelmi kaszárnyákban dolgoznak. Éppen a nők és lányoknak lenne fontos meggondolni, hogy az áruházak támogatásával saját nemük ellen vétenek. Ha meggondoljuk, hogy a nagykapitalista áruházak túlsúlyával a középosztálybeli férfinak kisebb lesz a lehetősége az üzleti önállóságra és így a házasságra, és emiatt mind több lány arra kényszerül, hogy önállóan munkát vállaljon, akkor be kell vallani, hogy a nőkérdés az áruházakkal lényegesen kiéleződött.

* * *

Lambrechts így foglalja össze vizsgálatait: A kiskereskedelem koncentrációja nem hoz olyan társadalmi előnyöket, melyekhez ne járulnának nagy hátrányok. Így veszélyes társadalmi állapot felé vezetnek, melyet a kisebb szaküzletek sokoldalúságával és megbízhatóságával összemérve csökkentett értékűnek kell nevezni. Szociális szempontból tekintve az erkölcsi erőket előnyben kell részesíteni a gazdaságiakkal szemben. Már a régi kultúr államok is azért mentek tönkre, mert nem ismerték föl ez, és hagyták, hogy a gazdagság kevés kézben gyűljön össze,

míg a tömegek elszegényednek. Ami bomláshoz vezet, azt nem szabad haladásnak nevezni. Nem szabad megengedni, hogy az anyagi meggazdagodás az erkölcs rovására történjen, a személyes meggazdagodás pedig a közösség kárára. Az erkölcsös állam föladata: a gazdaságilag gyengék megbecsülése és kímélése, aki emellett lehet, hogy lelkiileg és erkölcsileg erős. A középosztály társadalmilag értékes vonása a mértéktartás minden igényében, és törekvése becsület és gyarapodás felé; mert csak így lehet elérni, hogy a jólét jól osztódjon meg és az egész nép együtt legyen jobbmódú. A korlátozatlan nyereségmániát hajhászó kereseti mód nem növelte meg az egyének egészségét, gazdagságát és biztonságát. Ennek a fejlődésnek a társadalmi következményei: egysíkúság, degenerálódás és a szépség iránti érzék és az ízlés apránkénti eltűnése; a személyiség és egyén lealacsonyodása, mert nincs megfelelő tevékenységi tere; a művészeti ipar elnyomása. Mindezek a következmények az előzményei egy nép és a nép kultúrájának a leromlásának.

Fölösleges megemlíteni, hogy a nagy áruházak a világon mindenütt szinte teljesen héberek kezében vannak és a zsidó üzleti szellem ünnepli bennük aggasztó győzelmeit.

* * *

Az áruházak szolgálatában álló nyilvános sajtó minden pártból, mely nem szeretne lemondani az áruházak hirdetéséből származó jövedelmekről, segített eddig abban, hogy ezeket a modern selejtbazárokat előnyös fényben mutassa be és sok szépet írjon róluk, de egy szóval sem említették meg azokat a hatalmas gazdasági, erkölcsi és társadalmi károkat, melyekkel az áruházak működése össze van kapcsolódva. Így súlyosan bűnöznek népünk kárára a pénz kedvéért.

Ha különösen nők hozzák föl önmaguk igazolására, hogy nekik olyan kényelmes az áruházban vásárolni, akkor emlékeztetnünk kell arra, hogy a kényelem teherré válik, ha az aggasztó dolgoknak lesz segítőtje. Emellett szinte kiszámíthatatlan időt vesz igénybe sok más hátrány mellett, tehát valóságban kétszer annyi kényelmetlenséggel kapcsolódik össze, mint a szaküzletekben való bevásárlás. Az áruházi séta a modern ember, elsősorban nők rossz szokása, melyet a héber kitűnően kiaknáz.

Ha a fenti tények eléggé ismertek lennének, akkor az áruházak hamar elvesztenék vonzó csillogásukat a gondolkozó emberek szemében. Különösen reméljük, hogy asszonyaink lelkiismerete fölébred, és fölvetődik a kérdés, hogy összeegyeztethető-e a tisztességgel és jó illemmel, hogy azáltal, hogy ezekben a selejtboltokban vásárolnak, segítenek abban, hogy népünk nagy rétegei gazdaságilag és erkölcsileg tönkremenjenek. legfőbb ideje, hogy a vevők tudatára ébredjenek társadalmi felelősségüknek. Ha valaki csekély, gyakran látszólagos előnyök miatt aggasztó alapelvű üzleteket támogat, nem csodálkozhat, ha meggondolatlan cselekvésének következményei végül sajátmaga ellen fordulnak, amikor is ez a rossz alapelv mind jobban elterjedve a társadalmi rendet és az erkölcsi jólétet veszélyezteti, és segít olyan állapotok kialakulásában, melyek a társadalom és az állam életét veszélyeztetik. Jó erkölcsű asszonyainknak elég lehetősége van arra, hogy megfigyeljék a közerkölcsök romlását és emiatt panaszkodjanak; de arról nem számolnak be, hogy ők maguk segítenek kétes divatvállalatok támogatásával abban,

hogy az erkölcsöt és a rendet aláássák. Különösen a gazdag és képzett osztályoknak kell tudatában lenniük társadalmi kötelességeikkel, és nem szabad - sem takarékoságból, sem pazarlásból - kétséges üzleteket támogatniuk és így járni rossz példával elől az alacsonyabb rétegek előtt. Az áruházak elve gazdaságtalan, társadalomellenes és erkölcstelen; szellemük szinte minden társadalmi réteg megmérgezésével fenyeget: az alacsonyakét a minden áron való nyereség iránti vággyal, a hiúét a dicsekvéssel és az élvezetből való fogyasztás túlzásba vitelével, a szellemet a könnyelműséggel, és a testet az erkölcsi kísértéssel és a nagyzási hóborttal.

Akinek népünk és annak jövője kedves, aki még nem szokott hozzá a pillanatnyi öröm és a pillanatnyi előny miatt erkölcsi tudatának letagadásához, annak tisztába kéne jönnie azzal, hogy merre megyünk, ha támogatjuk a laza erkölcsöt az üzleti életben és minden élethelyzetben, mert minden bűn, melyet az értelem és a jó erkölcs ellen vétünk, és ezzel az államot és a társadalmat rázzuk meg, végül is sajátmagunk és utódaink ellen fordulnak.

XII. Erkölcsi alapelvek a kereskedelemben

Némelyek okosnak hiszik magukat, amikor az üzletembernek, aki arról panaszkodik, hogy nem tud fennmaradni a zsidóval szemben, azt a tanácsot adják: tagadj le minden erkölcsi elvet; szállj le az alacsony pénzkereső és élvezeti ember színvonalára. A valóságban a zsidó-elv azzal fenyeget, hogy minden magasabb élet-alapelveket letapos. De ez nem felsőbbrendűségét bizonyítja hanem ellenkezőleg, erkölcsi kisebbségét. Mert az a föltételezés nem igaz, hogy az erők szabad és korlátlan csatájában a jobb győz. Sokkal inkább áll Goethe szava örök időkre:

Senki se panaszkodjon

az aljasról,

mert az a hatalmas

és ezt mondják is neked -

A mindennapi életben a gátlástalan és közönséges győz, ha szabad teret kap, éppen úgy, ahogy a négy lábú modora győz az illemtudó emberével szemben, ha kettőjüket arra kényszerítik, hogy egy teremben lakjanak és ugyanabból a tálból étkezzenek. A komoly kultúra föladatainak az kell lennie tehát, hogy elnyomja a közönségest, vagy kiválogassa a többiek közül, hogy ne gátolja a nemeset fejlődésében, ne lépjen rá. Aki kertjében nemesített növényeket gondoz, annak állandó harcot kell vívnia a gaz és a kártevők ellen. Ezt a magas kultúrerkölcset sajnos korunkban elfelejtették és elhanyagolták. Amikor már senki sem mert nemes módon gondolkodni és cselekedni, minden csürheszerű és neveletlen lett, és a héber az előtáncos a csőcselék kánkánjában. "Haladásnak" nevezi a lesüllyedést a közönségességbe és minden nemest és emberit "elavultnak" és "reakciónak" nevez.

A régi társadalomnak szerves hierarchiája volt; rendekből állt, akik jogai és kötelességei lelkiismeretesen el voltak határolva és be voltak osztva. Így egy tényleg társadalmi rend és erkölcs jött létre, ahol mindenki boldogult és kivette részét a jogokból és a kötelességekből. Ezt a régi erkölcsi rendet rázta szét a héber.

Nincs érzéke egy ilyen szerves hierarchia iránt; mindenütt csak részeket és darabokat lát. Ezek rendszeres összjátékát nem képes megérteni. Minden kapcsolat láncnak tűnik szemében, a szabadság korlátjának. Nyereség iránti vágya mellett a héberben erős a szándék, minden összeforrott kapcsolat, minden társadalmi szervezeti forma megdöntésére. "Szabadságot" és "egyenlőséget" követel, és bizonyos abban, hogy a társadalmi kötelek felbomlásakor kialakult káoszban összeesküvő társaival együtt felül fog kerekedni. Ezért követeli "minden erő szabad játékát", amely a valóságban előjog a gátlástalanságra és a titokban összeesküdöttek uralma.

Kétségkívül a hébernek, aki a haladás és szabadság jól hangzó jelszavait különösen kisajátította, nem a többiek szabadsága érdekében lép föl, hanem csak a sajátjáért, és azért, hogy a többieket elszakítsa azok megszokott tagozódása által nyújtott támaszuktól, hogy az így egyedül maradtakat annál biztosabban le tudja igazni. Nem kevésbé büszkélkedik azzal, hogy a korlátokat megszüntetve megváltóként és szabadítóként hatott a gazdasági életre; és külsőre ilyennek tűnik hatása. De a valóságban csak egy kíméletlen harcot szabadított föl mindenki ellen, éspedig először is minden erőt rendkívüli módon kihívott és a gazdasági életet aggasztó mértékben fölhevítette, amely azonban a nép legjobb erőinek kimerülésével és a legdurvább és legbecstelenebb győzelmével kell hogy végződjön.

Régen a termékek minőségéért harc voltak az előállítók; aki a legjobb árut termelte, azt ismerték el a legjobban. A héber az ár alulkínálattal a versenyt annak ellenkezőjére fordította: ma az áruk értéktelenségükkel harcolnak egymás ellen. Aki olcsón tud árukat vételre ajánlani - a minőség figyelembevétel nélkül, vagy maximum a minőség látszatával ellátva - annak van esélye a sikerre. És még aki a család segítségét is igénybe veszi, az nyer. A tisztességes verseny helyére a "csaló verseny" lépett.

A régi ipari rendnek, amit a héber maradinak szid, szintén megvoltak a jó oldalai. Nem kívánta meg, hogy minden iparos szorgalmas legyen, de a munka minőségét vizsgálta. Minden mesternek felelnie kellett cikkei jóságáért, és a céh pecsétje a munkának a tisztességét bizonyította. Akkoriban még volt üzleti erkölcs, aminek ma csak maradványai vannak. A vevők egymástól való elvadászása, amit régebben becstelenségnek tartottak, adja a héber büszkeségét. Akkoriban ez volt az alapelv: "Senki se nyomuljon be más üzletébe, vagy vezesse a sajátját olyan erővel, hogy emiatt más polgárok tönkremenjenek." A mai üzleti élet már nem ismer ennyi erkölcsöt, ennyi mással való törődést, ennyi társadalmi érzéket.

Annak kihirdetése, hogy valaki árai a konkurenciáénál alacsonyabbak, régen a kereskedelmi tisztességtelenség legmagasabb fokával volt egyenértékű. A hébernek a maga egészen másféle érzékeivel nincs érzéke az ilyen becsületesség és tisztesség iránt. Ezek neki terhes akadályoknak tűnnek, melyek megnehezítik a pénzkeresést; ezért nem fogadja el őket. Új üzleti alapelveivel és szemléletével azonban minden erkölcs és társadalmi kötöttség meglazulása vonult be a társadalomba. Tekintsünk körül, és kérdezzük meg, hogy az emberiség azóta erkölcsileg és társadalmilag előre jutott-e.

Csak nagyfokú öncsalással képzelhetjük be magunknak, hogy ez a kölcsönös egymástól elvadászó üzlet valami gazdasági előnyt is jelent. A valóságban ez a

túlzott cselekvési mánia értelmetlen erőpazarlással van összekapcsolva. Régen is hozzájutott a vásárló árujához, minden kereskedő vevőjéhez; csak mindez békésen és finoman zajlott. A kereskedő várt, hogy a vevő jöjjön; és az biztosan jött, mert senki sem akarta elcsalni. Így minden üzleti folyamat nyugodtan és izgalom nélkül folyt le, és emellett az ember gazdaságilag, testben és lélekben egészséges maradt. Ma az üzletemberek egymást kölcsönösen halálra hajszolják, mert mindenki úgy érzi, hogy a bokor mögött ellensége vár rá, aki vevőit elcsábítja és pénzét elveszi, ha nem igyekszik.

Ez az üzleti sietség és idegesség csak a zsidó kereskedők megjelenésével jött létre. Sombart ezt mondja: " A megállapodott világot (a tisztességet) rohamozták meg a zsidók. Ez ellen a gazdasági rend és gazdasági fölfogás ellen gyakran vétettek. " (151 o.). Valóban, a héberek tülekedése árja világunk ellen nemcsak a gazdasági rend, hanem a társadalmi erkölcsszemlélet ellen is van. Sombart természetesen úgy véli, hogy a jog és erkölcsi szabályok elleni vétkezés az általános emberi természetből következik. Szeretnénk ellentmondani ennek a fölfogásnak. Természetesen mindig akadtak egyesek, akik nem tartották be a jogi és erkölcsi szabályokat; ezeket fuserálóként és zavaróként megvetették és elítélték. A törvény határainak és az erkölcsnek a tisztelete az árja ember alapvető tulajdonságának nevezhető, és ha ma nem tartjuk annyira tiszteletben ezt, akkor tudjuk: rossz példa és a szükség voltak azok a kényszerítő okok, melyek lecsökkentették ezt a régi erényt. Aki a héberrel akar konkurálni, annak kényszerű módon le kell szállnia annak erkölcsi szintjére.

A német kereskedőnek hamarabb észre kellett venni ezt a kemény kényszert, mint másoknak, mert Németország politikai szétszaggatottsága miatt jobban szenvedett a zsidóktól, mint más régi kultúrország. És már kétszáz éve is rajta volt a németeken az a szerencsétlenség, hogy a zsidók takarói. Amikor a zsidó kereskedők elkezdtek föltörni, egy angol író azon háborodott föl 1745-ben, hogy bizonyos emberek nyíltan hirdetik, hogy áruik olcsóbbak, mint a többi kereskedőéi. Az aláajánlás szokását pimasznak nevezte. Akik ezt csinálták, azokat "Dutschmen"-nek nevezte, tehát szó szerint: A németek. De ezzel a hollandokat írja le, akik 1648-ig a német birodalomhoz tartoztak és akiket akkor (mint ma is) "Dutschmen"-nek neveznek. A hollandiai héberek, akik Angliába jöttek, ott lettek a selejtgtyártás és áraláajánlás föltalálói. Számunkra, németek számára is balsorsot hoztak a Spanyolországból kitiltott és többnyire Hollandiába menekült zsidók. Röviddel 1700 után az újra erőre kapott Németországban rablógazdálkodásba kezdtek, többek között könyvkereskedés terén, ahol a Hollandiában bevezetett könyvárverések tömeges eladásait vezették be, mert a szokásos módon való az könyveladással való pénzkeresés számukra túl lassú volt.

Az újkorban sajnos a német kereskedő is fölvett bizonyos rossz szokásokat, melyek eredetileg a zsidók jellemzői voltak. Sombart is beismer annyit, hogy a zsidó erkölcs más, mint az általános emberi, és hogy a zsidók kihágásai a közerkölcs ellen nem az egyén bűneinek terhére megy, hanem az általános zsidó életszemléleten és üzleti erkölcsön alapuló dolgok. Megkérdezi (153. o.): "MI volt tehát speciálisan zsidó? És szabad-e egyáltalán egy különös zsidó sajátságot föltételezni a meglévő renddel szembeni viselkedésnél? Azt hiszem: igen, és azt

hiszem, ez a speciális zsidó törvénysértés elsősorban abban nyilvánul meg, hogy a zsidók által elkövetett törvénysértéseknél a jog és erkölcs ellen nem egyéni bűnösök erkölcstelensége nyilvánul meg, hanem ezek a jogsértések a zsidók általános üzleti erkölcséből következtek, tehát ezek a zsidó üzletemberek nagy többsége által elfogadott üzleti gyakorlatából származnak. Bizonyos eljárások általános és folyamatos kivitelezéséből arra kell következtetnünk, hogy a zsidók ezeket a szabálytalan tetteket nem tekintették erkölcstelennek és ezért tilosnak, hanem mikor ezt tették, úgy gondolkodtak, hogy ők a valódi erkölcsöt, a 'valódi jogot' képviselik egy értelmetlen jog és erkölcsi rendszerrel szemben."

A mi erkölcsi nézetünk valóban "értelmetlen" a hébernek, túl magas neki. Ha a héberséget valami megjelöli, ami által az emberiség többi részétől különbözik, akkor az erkölcsi érzék hiánya. Ahogy egy tiszta lény a mocsár mellett elmegy, és a malac örömmel belehempergőzik, úgy nincs kedve a tiszta gondolatokhoz szokott embernek ahhoz, hogy kövesse a hébert annak erkölcsi alagútjába. Ha megpróbálja, akkor vagy jobb emberi tulajdonságai, vagy sajátmaga is veszendőbe megy emiatt. És korunk különös kényszere, hogy a héber malac lényre arra kényszerített, hogy erkölcsünket feledve vele harcoljunk a mocsárban és sárban mindennapi kenyerünkért. Reménytelen dolog arra várni, hogy a héber valaha is a nemesebb emberiség szintjére fog emelkedni; három évezred alatt eléggé bebizonyította azt, hogy erre képtelen, és ez nem fog változni. Hamis az az állítás, hogy a zsidó ezt az erkölcsihiányt a gettóban vette föl, ahova környezete kényszerítette, és le fogja ezt vetközni, ha szabadon mozoghat az erkölcsös társadalomban. Ennek a várakozásnak a tények keserűen ellentmondanak: A héber a maga érzéketlenségével a magasabb erkölcs iránt mindenütt, ahol erre lehetősége van, a társadalmat húzza le saját szintjére. Javulásuk olyan országokban sem következett be, ahol már évszázadok óta szabadon mozoghatnak: Angliában, Hollandiában, az Egyesült Államokban. A zsidók ott sem, mint pl. Franciaországban, ahol a 18. század vége óta korlátlan polgári jogokat élveznek, és az ország urai /Marin mellett Levy a francia üzleti életben a leggyakoribb név, ahogy az ismert Dr. Bertillon ezt a címjegyzékekből megállapította, napi hírek 291. sz. 1913 /, lettek egy hajszálnival sem jobbak.

Egy zsidónőről, a "hammeli szerencsésről", aki 1645 - 1724 élt, és memoárjait hátrahagyta, Sombart sok híres dolgot jelent. Mégis ezt mondja róla: "Ennek az asszonynak minden költészete és törekvése, minden gondolata és érzése a pénz körül forog. memoárjai 313 oldalán másról sincs szó, mint arról, hogy hogyan lehet pénzhez jutni és meggazdagodni." (156. oldal). És éppen ez a tulajdonság az, mely a hébernek alsóbbrendűségét igazolja; mert bizvást állíthatjuk: Az ember szellemileg és erkölcsileg annál magasabban áll, minél kevésbé töltik ki az anyagi érdekek gondolkozását. Minden idők nagy gondolkodói ritkán voltak jó gazdasági szakemberek. A pénz iránti érdeklődés kevés helyet foglalt el agyukban, és mellékes helyre süllyedt. A nemes Názáreti is ezt mondta: "Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak". Minél több az idealizmus, a lelki tisztaság és szellemi magasság, annál kevesebb a pénz iránti érzék.

A héber az idealizmus hiányát alattomosással próbálja elrejtetni, a mély ösztönök és erkölcsi érzék hiányát megértési ravaszsággal próbálja kiegyenlíteni. A

megértés, a józan számolás nem tartozik az ember magasrendű szellemi tevékenységei közé.; ez mindig csak szegényes pótléka a mély szellemi erő hiányának, a dolgok és összefüggések érző és tudatos áthatolásának. Ahogyan a héber a gazdasági életben hiányos munka és alkotóerejét a pénz tulajdonával próbálja pótolni, így a mélyebb szellemi képességek hiányát látszatokkal próbálja takargatni. Ezért kétélű dicséret az, amikor Sombart a zsidók "kiemelkedő szellemiségét" emeli ki, a valóságban azonban az értelemnek megfelelő ravaszságot és az agyafúrt számító voltukat dicséri, amely tulajdonságok az alacsony szellemek sajátjai.

* * *

Különleges zsidó életirányzat

Hogy még egy kicsit megmaradjunk a gazdaságnál: a héber gazdag akar lenni, hogy másokat ezzel uraljon és elnyomjon; itt van a lényeges különbség a zsidó és más pénzkeresés között. Az árjak és keresztények között is elég olyan üzletember van, akit elsősorban a pénzkeresés érdekel, elég olyan ember, aki az erkölcsöt nem veszi olyan komolyan, sőt minden eszközt elfogad arra, hogy gazdagabbá legyen. De egy pontban gátat állítanak sajátmaguk elé: Elég nekik az, hogy meggazdagodnak és gazdagságukat élvezik; de maguk mellett másokat is eltérnek, akik szintén jómódban és gazdagon élnek. Másként van ezzel a héber! Olyan, mintha őt tehetetlen gyűlölet hajtana minden nemzsidó ellen, akiknek van valamije, mintha csak neki lenne arra joga, hogy a világ minden anyagi javát sajátmaga tulajdonának nevezze, mintha addig nem nyughatna, amíg nemzsidóknak is van pénzük és vagyonuk. Ez a fölfogás a talmudi- rabbinikai írásokban nyíltan olvasható. Ott így írnak: Isten a világot a zsidók miatt teremtett, és a világon minden tulajdon tulajdonképpen a zsidóké. Ezért mondja a Talmud: "A nemzsidó tulajdona olyan, mintha senkié nem lenne, és aki először ráteszi a kezét, annak van hozzá joga."

Ez nem pusztán elméleti fölépítmény; a zsidó véresen komolyan veszi ezt. Feladatuknak a világon azt tekintik, hogy a Földön azért mozogjanak, hogy a gójok tulajdonát magukévá tegyék. Úgy gondolják, hogy istenüknek, Jehovának akkor szolgálnak jól, ha minden vagyon kezükben van, hogy ezt tegyék bálványuk lábai elé. Az igazi zsidó ezért lázasan nyugtalan, hogy elűzze a gójt tulajdonából. Olyan, mintha lelki szükségállapotban lenne, ha közelében még valami elérhető van, ami nem az övé. Ez az, ami a zsidó üzleti és uzsoragyakorlatot olyan alaposan megkülönbözteti a "keresztény"-től. A héber nemcsak nyerni akar, hanem másokat rabszolgává tenni és tönkretenni. 1847-ben a fiatal Bismarck képviselőként az országgyűlésen erről a következőt mondta: "Példát akarok bemutatni, amelyben a zsidók és keresztények viszonyának egész története látható. Ismerek egy területet, ahol nagyszámú zsidó él, ahol olyan parasztok vannak, kiknek semmi tulajdona nincs, földjük és házuk, az ágytól a szeneslapáig a zsidó tulajdona, és a paraszt mindenért bért fizet; a mező gabonája, a csűr a zsidóé, és a zsidó adja el a parasztnak a kenyeret és a vetőmagot kilószámra. Ehhez hasonló keresztény uzsoráról sohasem hallottam még." Aki a zsidók tevékenységét a bajor frank

területen, Hessenben, az északi Württembergben ismeri, elég adatot tud ehhez szolgáltatni.

A zsidót mindig kettős cél hajtja üzleteiben: nemcsak haszonra törekszik, hanem másoknak ezzel egy időben kárt akar okozni. Ezért nem utasít el olyan üzletet sem, mely neki nem jövedelmez ugyan, de másokat gyöngít. Minden konkurenst föl akar számolni. "Nem kérdezi" mondja Sombart, "hogya egyáltalán profit áll-e elő, vagy hogy egy ideig nyereség nélkül kell-e dolgozni, csak azért, hogy később annál nagyobb legyen a nyereség." Ez a "nagy", meglepő újítás, melyet a zsidó az üzleti életbe hozott, ez az áruházakban ünnepli gazdasági győzelmeit. A zsidó harci taktika mögött mindig a monopólium gondolata lapít, az egyedüli uralom- az összes vele egyidőben működő üzleti tevékenység megsemmisítéséé.

Míg a régi idők kereskedője szívesen korlátozta tevékenységét egy külön területre, egy különlegességre, a héber szívesen kereskedik mindennel. A régi beosztásnak különleges területekre az volt az előnye, hogy a kereskedő alaposan ismerte áruát, hogy területén a legnagyobb választékot kínálja. A héber, akinek eredeti üzlete emberemlékezet óta a vegyeskereskedés volt, ahol mindenféle régi árut lehetett venni, azóta is kedveli a tarka vegyeskereskedést; annak jellegét megtartja üzleteiben, az áruházakban, még iparalapításainál is. Sombart is észreveszi ebben "a zsidó lénynek megfelelő jelenséget" és bevallja, hogy a nagy áruházak szinte teljesen zsidó kézben vannak.

Sombart dicsérőleg említi meg, hogy a héberek a részletfizetéses üzlet apái; és ez valószínűleg így igaz. De ne higgyük, hogy, mint reklámai ezt sugallják, ezeket az üzleteit a kis emberrel való szolidaritásból alapította. Ezek alapja sokkal inkább egy másik irányzat. Ahogy a héber a szűkséget szenvedő paraszt termését már gabona állagában megveszi fillérekért, még mielőtt megérett, így a részletüzlettel magának biztosítja a szegény ember fizetésének egy részét hetekre és hónapokra előre. A zsidó úgy kerüli el, hogy az emberek pénzüket máshova vigyék, hogy szerződésekkel arra kényszeríti őket, hogy munkájuk eredményét hosszú időre neki adják. A részletüzlet megelőzi azt, hogy vagyon halmozódjon föl nemzsidók kezében, és a legkisebb patak visszaáramlását is fölgyorsítja Júda gyűjtőmedencéjébe.

Tény, hogy a zsidó gyakorlat a modern üzleti életnek új, sajátos lökést adott, de ez nem egészséges és nem áldásos. Az ilyen működés utolsó gazdasági kárai pillanatnyilag nem tűnnek föl, mert a gazdasági élet határtalan fölkorlácsolása vakító tarkaságot és mozgást eredményezett. De ez a zsidó irányzat a gazdaságban a közérkölcöt mind lejjebb nyomta és a társadalomból minden közösségi érzést kiölt. Kíméletlen önzés uralkodik, az egyén joga ahhoz, hogy minden eszközzel meggazdagodjon, akkor is, ha a közösség emiatt károsodik, és az állam és az erkölcs tönkremegy emiatt. A társadalmi harmónia helyére a kölcsönös ellenségeskedés lépett, harc mindenki ellen, amely csak valamilyen tönkremenetelben végződhet. Már nem csodálkozunk azon, ha szorgalmas üzletemberek legjobb éveikben idegösszeomlást kapnak, ha különféle alattomos betegségek és társadalmi bomlási jelenségek származnak ebből az örült gazdasági formából, ha az emberiség testi és lelki ereje lesüllyed - a teljes bomlásig.

Ezzel a megsemmisítési módszerrel egy bölcs, értelmes rendet kell szembeállítani, amely biztosítja, hogy minden anyagi szükségletet ki tudunk elégíteni anélkül, hogy az ember alkotó ereje tönkremenjen. Alapvének annak kell lenni, hogy az emberek megtartása és fölemelkedése fontosabb, mint az üzletek szaporodása és mérhetetlen vagyonok fölhalmozódása.

XIII A héber mint a kapitalizmus hordozója

Sombart fölteszi a kérdést, hogy a zsidónak különleges képessége van-e a kapitalizmushoz. Ez a kérdésvöltevé nekünk furcsának tűnik. Hiszen a kapitalizmus nem egyfajta tevékenység, amely képességeket követel, hanem legföjebb egy állapot, melynek fönttartása különleges képességeket kíván. A kapitalizmus a héber számára sem öncél, legföjebb annak eszköze, hogy megnövelje saját hatalmát és szolgáljává tegye a nemzsidókat. A kérdés mögött tehát ez áll: Van-e a hébernek különös tehetsége ahhoz, hogy tőkét halmozzon föl, és a gazdaság kapitalista alakításához? Senki soha sem kételkedett ebben. Sombart a zsidó számára azt az érdemet tartja fönt, hogy ő a modern világkereskedelem alapítója és támogatója, a modern pénzügyé, a tőzsdéé, egyáltalán, a gazdasági élet minden kommerzializásáé: a szabadkereskedelem apja, a szabad konkurenciáé, a modern szellem elterjesztője az üzleti életben. Ezt gond nélkül elismerjük, de azt is, hogy ez a modern szellem nem jó szellem, mert ez a népgazdaság leépítésének szelleme, a termelő népek kihasználásáé. Csodálkozunk a kapitalizmus fogalmának magyarázatán, mely Sombartnál így hangzik: "Kapitalizmusnak nevezzük azt a gazdasági szervezetet, ahol két különböző népességi csoport - a termelőeszközök birtokosai között, akik a vezető tevékenységet végzik, és a tulajdon nélküli munkások - együttműködik, és pedig úgy, hogy a tőke képviselői (a szükséges javakéi) a gazdaság tárgyai, azaz ők határoznak a gazdálkodás módjáról és irányításáról és ők felelősek annak sikeréért." (186. o.)

Ezek szerint tehát a kapitalizmus a proletár állam gazdasága, amelyet néhány pénzes ember ellenállás nélkül vezet és ural, tehát ez a rabszolgaság egyik határozott új formája. Valóban ez a héber ideálja, melyet neki a talmud megígér, hogy eljön az az idő, amikor minden zsidónak 2800 rabja lesz. Csak az a kérdés, hogy más népek ezt az állapotot kívánatosnak tartják-e és segíteni akarnak-e annak megvalósításában? Kissé általánosabban azt mondhatjuk: A kapitalista gazdasági rend a tőke képzését tekinti fő céljának, a gazdasági tevékenységet. A legfontosabb neki nem az ember, hanem a tőke. Money making - pénzcsinálás a legföbbs életelve. És a tőkeképzés célja? - Az emberek leigázása és uralása a kamatrabszolgasággal. A pénzkeresés régen a gazdasági élet egyik mellékes célja volt. A másik, és fontosabb cél az emberek igényeinek kielégítése volt a szükséges áruk termelésével, és másfelöl a termelők és kereskedők létezési lehetőségeinek biztosítása. A héberség kapitalista rendszerében ez másképpen van. Sombart így véli: "A rendszeresen nyereségre irányuló gazdasági vezetésből, amely az üzemek folyamatos növekedését teszi lehetővé, minden további nélkül következik a kereskedelem tudatos kialakítása a legésszerűbb gazdasági viselkedésre." (186. oldal)

A gazdasági élet biztosan nagyon határozottan kialakított irányt kap, ha minden pillanatban először a profitról érdeklődik, de ezt a módszert nem ismerhetjük el, "nagyon ésszerűnek"; inkább nagyon oktalan, mert az örült tőkegyarapítás mellett a kultúra célját elfelejt: az emberi nem megtartását és annak szintjének emelését. A régi időkben a gazdaság a szervezeti növekedés alapelvein nyugodott, az új zsidó gazdasági módszer a kíméletlen kizsigerelés felé, a rablógazdálkodás felé mutat. Az emberi jólét kárára halmoz gazdagságot, olyan cikket gyárt, melyeknek nincs értelmes céljuk, kevés gazdagot hoz létre a széles néptömegek elszegényedése és eladósodása mellett. Mindenek előtt az emberi erőt használja ki olyan mértékben, hogy a nép erejének általános csökkenését és kimerülését kell hogy eredményezze. Ennek a kapitalista rendszernek jellemzője, hogy nem képes arra, hogy működésének következményeit belássa, hogy levágja az aranytojást tojó tyúkot. A rövidlátó pénzhalmozó mohóságtól vezetve tönkreteszi népi életünk szervezeti alapjait. Talán szándékosan teszi ezt? Ez a zsidó-kapitalista gazdaság talán eszköze a célnak, hogy a régi parancsokat kivitelezze: "zabálj föl minden népet" ?

Ha Sombart megkérdezi: "mit jelent a jó üzletvezetés kapitalista értelemben? Valószínű azt, hogy ez a szerződő tevékenység sikeres volt. De mivel mérhető ez a siker? Az eredmény minőségén biztosan nem, éppoly kevésbé annak természetes mennyiségén. Sokkal inkább kizárólag azon, ..." itt az olvasó ezt várja: hogy ennek az áldásos kapitalista rendszernek az égisze alatt a kultúra és az emberiség magasabb fokra hág, vagy a társadalom rendje és az erkölcsi erények örömteli módon fejlődnek? - Ó nem, hibás gondolat! Sombart szerint ennek a gazdálkodásnak az áldásai azon ismerhetők föl: "hogyan egy gazdasági időszak végén az előlegezett pénz újra ott van-e és ezen kívül nyereséget hozott-e, amit mi profitnak nevezünk." (188. oldal).

Találóbban nem lehetne ennek a fennkölt gazdaságnak az áldásait bemutatni, és föl kell tennünk, hogy Sombartnak finom, gúnyos humora van, és annak a látszata mögött, hogy elismeri annak erényeit, a kapitalizmus szegényes voltát akarja leleplezni. Ennél a gazdasági szervezetenél nem kérdezik, hogy a javak előállítását megjavították-e, nem: mindig arról van szó, hogy végül a kapitalista vállalkozó kezében a javak megszorodtak-e. Nos, emberiség, megnyugodhatsz: a kapitalista zsidóság nagyszerű célok felé vezet: "Ha a főkönyv tartozik és követel oldala a kapitalista vállalkozó javára zárul le, ebben van a kapitalista szervezet minden sikere és tartalma, beleértve annak minden tevékenységét." (188. oldal).

Mi tehát a vállalkozó kapitalista értelemben? "Ez olyan ember" mondja Sombart "Akinek egy feladatot kell elvégeznie, és ennek elvégzésére áldozza életét. /Sajátos fogalmazás! Mintha a tisztviselőnek, a katonatisztnek, az orvosnak, a munkásnak nem lenne szintén feladata, és szükség esetén nem áldoznák életüket is azért! / Igen, van ilyen vállalkozó is, de ezek legtöbbször nem zsidó eredetűek. Tényleg vannak emberek, akik egész testi és lelki erejük föláldozásával nagy művet hajtanak végre és tényleg életüket áldozzák ezért a célért. Nagy iparosok, mint Krupp, Borsig, Schichau, Hartmann és sok más ilyenek, de héberek nincsenek köztük. A Rothschildok, Bleichröderok, Guttmannok, Hirschek néhány évtized alatt százmilliókat hoztak össze, de hiába keresünk köztük a nagy, meglepő műveket, melyeket alkottak; legföljebb azt látjuk, hogy más, termelő embereket ravaszul

kihasználtak, hogy hatalmas gazdagságot gyűjtsenek össze; nem látjuk azt sem, hogy életüket kockára tették volna. Ők voltak a pénzkölcsönzők és spekulánsok, akik végül mások munkájának hasznát zsebre tették, anélkül, hogy maguk említésre méltót produkáltak volna.

Ha Sombart úgy véli, hogy a valódi vállalatnál a termelőnek egyesülnie kell a kereskedővel, akkor rosszul áll a héber kapitalistával, mint vállalkozóval, mert a termelőből semmit sem veszünk észre rajta, csak a kereskedőből. És ezt Sombart így definiálja: "A kereskedő olyan ember, aki jól jövedelmező üzleteket akar csinálni, akinek egész képzelőereje az állapotok és cselekedetek pénzbeli kifejezésére irányul, ezért állandóan minden jelenséget pénzbe számol át, aki számára a világ egy nagy piac ajánlattal és kereslettel, fölíveléssel, nyereséggel és veszteséggel, aki mindig ezt kérdezi: mibe kerül ez, mit hoz ez? és akinek folyamatos kérdései ebben az értelemben ebben a tartalmas utolsó kérdésbe torkollanak: Mibe kerül a világ?" (189. o.)

Finom iróniával "felfedezőnek" nevezi Sombart a hébert - új eladási lehetőségek fölfedezőjének, aki árukat ott is el tudja adni, ahol azokra nincs szükség, aki eszkimóknak fürdőnadrágot és négereknek gyapjúzoknit szállít, csak hogy új igényeket ébresszen. És a zsidó szívós tolokodását is ecseteli Sombart, amikor a tipikus zsidó kereskedői tehetséget jellemzi, mint annak művészetét, hogy "egy régi nadrágot megvegyen egy gavallértól, akinek pénzre van szüksége, akinek lakását ötször fölöslegesen kereste föl, és ezt aztán egy parasztra sózza rá rábeszélőképességének teljes bevetésével." (193 o.)

Sombart véleménye szerint a kereskedő tevékenységéhez hozzátartozik az, hogy "ezer szemmel lásson és ezer füllel halljon". A német üzletember csak saját két szemévé lát, és csak kivételesen állnak más szemek is a rendelkezésére, akik neki látni segítenek. A zsidóság ezerfejű hidraként van megszervezve, melyek mind ugyanazon a testen vannak és mind ugyanannak az ösztönnek engedelmesskedik. Ezzel az ezer érzékkel kémkednek a zsidó kereskedők a gyanútlan népeknél, egy lehetőséget sem hagy ki egy "rebbahra", és így a nyereséget mindig saját zsebébe irányítja.

A régi becsületes elvek szerint a kereskedelem becsületes csere volt, amelynél árut adtak áruért, vagy árut pénzért. Mert ez kölcsönösen előnyös volt, mindegyik fél megtalálta számítását. A tisztességes kereskedelem mindkét félnek előnyére válik és nyereséges lehet, mert a megvett dolog a vevő számára értékesebb lehet, mint a vételár, melyet ezért fizetett, és emellett az eladónak is lehet nyeresége. A zsidó fogalmak erről mások. Sombart véleménye szerint az alku "birkózás szellemi fegyverekkel"; és valóban, a zsidó kereskedelemben és alkunál minden a rábeszélésre, becsapásra, megtévesztésre, és jogtalan előny szerzésére irányul. Nem csak az igényt akarja kielégíteni, hanem magas nyereségre törekszik és a másikat lehetőleg károsítani akarja. Valójában a héber nép évezredek óta mást sem csinál, mint uzsorázik, vagyont halmoz és becsap, a rábeszélést művészetévé alakította. Milyen gyakran halljuk egyszerű emberektől, akiknek a zsidó házaló árukat adott el, ezt a mentetőzést: "Valamit kellett tőle vennem, mert másképp nem szabadultam meg tőle." Igen, nem lehet nem észrevenni, hogy sok zsidó - legalábbis naiv és egyszerű emberekkel szemben - szinte démoni erővel,

szuggesztív hatással van, és az egyszerű embereket szinte megbabonázza, és a csábító céljai felé mozgatja őket.

"Az egyik leghatásosabb belső kényszer, melyet a héber alkalmaz, hogy azt az elképzelést ébreszti föl, hogy az üzlet rögtöni megkötése különleges előnyökkel jár." (197 o.) Sombart ezt mondja, és a héber ezt állandóan alkalmazza. Tény, hogy a zsidó házaló sokszor utal rá, hogy áruja csődből vagy betörésből származik és ezért sürgősen minden áron túl kell adnia rajta.

A körülmények közül, melyek a hébernek különleges előnyöket nyújtanak a többi nép között, Sombart joggal emeli ki különleges helyzetüket, melyet a népek között elfoglalnak. Ahogyan hangsúlyozza, a héber előnye a következő körülményekben gyökereznek:

1. Területi szétterjedésükben
2. Idegenségükben
3. Félpolgári mivoltukban
4. Gazdaságukban

Sombart sajnos kihagyta a legfontosabbakat:

5. Nyílt és titkos szövetkezésük
6. A kereskedelemre és csalásra különösen alkalmas zsidó erkölcs

F. Roderich-Stoltheim: A zsidó siker rejtélye 2. rész

1. Területi kiterjedés

Az országok fölötti területi kiterjedés lehetővé teszi a hébernek az által a bensőséges kapcsolat által, melyet állandóan ápolnak, hogy sok területen pontos áttekintése legyen a gazdasági dolgokról. Így ismerik a terméskilátásokat, az árutermelést és az áruk eladását, a raktárkészletet, az áruszállítást vízen vagy földön át, a pénzforgalmat, a helyi pénzhiányt, mégpedig pontosan. Az is biztos, hogy egymásnak - nemcsak a piaci és tőzsdei jelentésekkel azokban az újságokban, melyeket szinte kizárólag ők szerkesztenek -, hanem levelekben és rejtjelezett jelentésekben egymásnak kölcsönösen értékes híreket küldenek. Akinek fogalma van ezekről a tényekről, azt nem lepi meg a zsidó siker. Mindig voltak éleslátású emberek, akik átlátták ezt a tevékenységet; csak a régi bölcsesség sajnos elveszett a mai nemzedék számára - vagy eldugták azt előle.

Már a haagi francia követ egyik jelentése 1698-ból foglalkozik a hollandiai zsidók tevékenységével és manipulációikkal az amszterdami börzén. / Revue historique 44 kötet (1890)./ Ebben többek között a titkos testvériségekről (kongregációkról) van szó, melyeket a zsidók tartanak fenn és amelyek bensőséges viszonyban állnak egymással. Így például a "szalonikai testvériséggel", amely "nemzetét mindkét világtájon kormányozza és felelős azért", és a "Velencei, amely az amszterdamival együtt az északi részek fölött uralkodik". Arról is szó van, hogy ezeket a testvériségeket Angliában csak megtűrik és Franciaországban titkosak. Ezeknek a testvériségeknek az a hatása, hogy a zsidók minden kereskedelmi újdonságról elsőként és legjobban vannak informálva, amire aztán spekulációs rendszerüket

fölépítik, minden héten gyűlésükön, mégpedig vasárnaponként, amikor a keresztyének vallási kötelességeiknek tesznek eleget.

A követ így folytatja: "Ezek a rendszereket, melyek a héten történtek legfinomabb és legagyafúrta hírreiből állnak, melyet a rabbik és írástudók kiválogattak és magyarázatokkal látták el, már vasárnap megkapják a zsidó tőzsdei és más ügynökök, akik a lehető legrafináltabbak. Miután ezeket egymás között megbeszélik, egyenként adják őket tovább még aznap a saját céljaikat szolgáló híreket. Másnak rögtön akcióba lépnek, adnak és eladnak, váltókat és részvényeket. Mivel mindig nagy összegeket és árumennyiségeket tartanak raktáron, mindig képesek arra, hogy pontosan kiszámolják, hogy mikor a legalkalmasabb a pillanat arra, hogy á la hausse, á la baisse, vagy rögtön mindkét irányba véghezvigyék akcióikat." (S 202, Sombart)

Ez valóban a zsidó tőzsdei ügynökök titka évszázadok óta., és meglepő, hogy sem kereskedőink sem gazdasági tudósaink, sem politikusaink, se államférfiaink nem látják át ezt a titokzatos tevékenységet, és még mindig abban a naiv hitben vannak, hogy ajánlat és kereslet alakítják ki az árat. A valóságban a héberek, nemzetközileg szerveződve klikket képeznek minden lehetőség kinyomozására és a piaci viszonyok tervszerű befolyásolására. A rabbi között ma is vannak segítők és vezetők ezekhez a sötét manipulációkhoz, és nyugodtan föltételezhetjük, hogy néha a zsinagógában is olyan dolgok folynak, melyeknek semmi köze az istentisztelethez, de melyek a kereskedelemmel és a tőzsdével a legszorosabb kapcsolatban állnak.

Ez a zsidó kémrendszer és a titkos cselekvések a zsinagógában és a tőzsdén a hébereknek lehetővé tették, hogy sok mindenről többet tudtak, mint bárki az államban, a kormányokat sem kivéve ebből. És ezért van az, hogy az utóbbi naivitásában és gyanútlanágában nagyon gyakran azt hiszi, hogy a héberek segítségére van szüksége, nemcsak ahhoz, hogy fontos híreket szerezzen külföldről, hanem hogy diplomáciai befolyást fejtsen ki. Elfelejtik, hogy a kecskére bízzák a káposztát, és hogy a politika és a tőzsdei változásokból elsősorban a héber nyeréskedik.

Ha valaki képet akar magának alkotni a zsidó beavatkozásról a magas politikába, akkor olvassa el azt, amit a régebbi német követségi tanácsos az Egyesült Államokban v. Holleben nagykövetsége alatt, Emil Witte írt fölfedésekkel teli könyvében: Egy német követségből, a német-amerikai diplomácia tíz éve a Reuter (London) és Wolff (Berlin) hírügynökségek természetéről és szerepéről közöl, melyek köztudottan főszerepet játszanak a fontos hírek eljuttatásánál a sajtóhoz. Kivonatként a következő, amely egyidejűleg egy zsidó kalandor pályáját is bemutatja. A Reuter iroda alapítója Kasselből származik egész szegény zsidó szülőktől, és eredeti neve Josaphat. Elég sötét és úgy tűnik eseményekkel teli fiatalság után Reuter társtulajdonosa lett egy berlini könyvkiadónak; ezt az állását bizonyos "szabálytalanságok" miatt hagyta ott, és hamarosan ezután egy fajtársával, Dr. Engländerrel együtt, aki egyike azoknak a becsületes embereknek, akik német nevük miatt a németiséget külföldön megvetés tárgyává teszik, egy kifejezett anarchistával Londonban a Reuter irodát. A welfi politikai ügynök és író, Oscar Meding (Gregor Samarow) segítségével sikerült neki a vak V. hannoveri

György királyt rávenni arra, hogy koncessziót kapjon egy kábelvonal építésére Lowestoft és Norderney között, melyet 1869-ben több mint 200 000 font sterling nyereséggel (több mint 4 millió márka) adott el az angol kormánynak. A Koburg-Gothai Ernő herceg őt is hercegi rangra emelte, és ezután sok pénzt keresett mint a perzsa sah, Nasr-ed-Din impresszáriója, akit saját költségén utaztatott Európában. Ennek fejében a sah neki adott sokféle Perzsiái koncessziót.

Hogy megszűnjön a konkurencia a szintén zsidó Dr. Wolff az 1865-ben alapított berlini irodájával, Reuter részesedést vett ebből, úgyhogy azóta a két irodát egy szellem vezeti. Hogy milyen fajta ez a szellem, azt helyben is el lehet olvasni. Itt csak ennyit: A Reuter iroda tulajdonosát, "Reuter bárót" démonian becsúgyó embernek mondják, aki állását és hihetetlen gazdagságát arra használja, hogy a politikai színtéren romboló tevékenységet végezzen a kulisszák mögött. Olyan ember továbbá, aki nem válogat eszközeiben arra, hogy gazdagabb legyen, és akit kifejezetten németellenes híradásai miatt annak idején Bismarck kiutasított. Ezért úgy állt bosszút a német báró, hogy meghatározó befolyást vásárolt magának a Wolff féle irodára, melyet Poroszország és Németország támogatott, és azóta minkét birodalom politikájában részt vett a maga módján. Hogy melyik irányban - arról senki sem világosítja fel a közönséget, pedig minden újságirodában ismeretes, hogy a külföld minden németellenes megmozdulásának a Reuter iroda a lelke. /Aki a világháború kitörésének előmozdítóit keresi, az ne menjen el csak úgy Reuter mellett. /

Tehát- ez a fél világot hírekkel ellátó, azaz befolyásoló intézet "a legszorosabban" össze van kötve a Berlinben levő Wolff-i intézettel. Hogy ez mit jelent, azt Witte (118. oldal) mondja el, amikor egy korábbi Times levelező (Charles Lowe a "Black and White"-ban) a Reuter és Wolff közötti kapcsolatról és a Wolff-i szervezet belső szervezéséről idézi: "Wolff részvénytársaság, amely Berlin első zsidó bankáiraiból áll, ennek a társaságnak a tagjai igényt támasztanak arra a jogra, hogy elsőként olvassanak el minden fontos táviratot, és ennek az előjognak nyilvánvalóan hatalmas jelentősége van a nemzetközi politika és a nemzetközi gazdaság ikervilágára.

A WTB félhivatalos intézet, a német és porosz kormány elismert szerve. 'Do ut des' (=adok, hogy adjál) vagy 'quid pro quo' (= semmiből nem jön semmi) az alapelvei, melyek kapcsolatát szabályozzák a kormányokhoz, melyeknek ez eladó szolgája (Henchman), és egyszersmind szóvivőjük is. A hüllő irodáról Berlinben nagyon sokat mondtak és énekeltek már és nagyon megvető hangon, amely valójában nem, vagy legföljebb a fent említett hírügynökség alakjában létezik. Nem arról van szó, hogy Wolff segítséget kapna a kormány hüllő alapítványából. Egy újságnak vagy hasonló intézetnek a hírekben való fizetés legalább annyit ér, ha nem többet, mint a pénzben való fizetés. Miben fizetnek tehát Wolffnak? Először is azzal az előjoggal, melyet a kormány minden kimenő vagy bejövő Wolff-i hírnek ad, és az irodának ha csak lehet, előnyt ad hírei megjelentetésénél, ez a tekintetbe vétel természetesen nagyon jelentős egy távirati iroda esetén. Továbbá a kormány a WTB-t használja szócsövének, ha valamit cáfol, a közvéleményt akarja befolyásolni vagy a világgal - különösen a nem német világgal - egy hírt akar közölni egy bizonyos formában, melyet Wolff nemzetközi kapcsolatai révén kényelmesen meg tud tenni."

A Wtb egyike azoknak az alapításoknak, melyeket Bleichröder támogatott, melyhez I. Vilmos császár fölolvastóját, egykori altisztet, későbbi udvari tanácsost, Louis Schneider is megnyerte, aki meg tudta nyerni ehhez szolgálati urának hozzájárulását. Dr. Wolffnak írt levelében, melyben annak szándékát dicséri, a király 1865-ben annak az elvárásának adott hangot, hogy "hazafias gazdasági emberek, mint Oppenfeld, Magnus és Bleichröder" támogatni fogják Wolff vállalkozását. Hogy hogyan néz ki a "hazafiasság" a Wolffi vállalat részvényeseinél, azt ennek az intézetnek a tevékenysége bizonyítja, melyet Bismarck híres mondása "hazudott ahogy táviratozott" világosan jelzett. Fő részvényesei Witte szerint a Bleichröderi bankház főnöke, Dr. Paul von Schwabach, angol főkonzul, és Herbert v. Reuter, az angol iroda vezetője, akinek németellenessége kétségtelen. A többi részvényes a bankok Mendelssohn, Warschauer, és más hasonló.

Hasonló szerződések, mint a Wolffi és Reuteri hírügynökségek között léteznek még e között és a többi európai ország hivatalos vagy félhivatalos hírügynökségei között, melyek közül a francia Agence Havas és az olasz Agencia Stefani a legismertebbek. minden ügynökség zsidók kezében van. Most gondoljuk meg, hogy mit jelent az, hogy szerződések, melyekben magas kötbérben állapodtak meg, arra köteleznek minden nevezett irodát, hogy egy bizonyos távirati gyűri vagy kartellhez csatlakozott ügynökség híreit változatlan formában (azaz annak valóság tartalmától függetlenül) a sajtónak ki kell szolgáltatniuk! A két konkuráló amerikai ügynökség: az Associated Press és a Laffan-Bureau közül az első képviselője ügyessége révén ellenszolgáltatás nélkül azt a hivatalos előjogot élvezi, hogy híreit gyorsabban továbbítják Berlinből - mert itt azt hiszik, hogy ilyen előnyökkel jobb sajtót kapnak odaát. - Hogy ez eddig milyen meglepően sikeres volt, azt Witténél utána lehet olvasni, és a világháború tényein is föl lehet ismerni. Witte így folytatja: "akiket az ügynökség érdekel, azoknak nincs hazája és nemzetközi érzelmük - a háború illetve annak veszélye nekik arra kínál alkalmat, hogy a zavarosban halásszanak. Még a tárgyalásokon is ismételten kiderült, és jegyzőkönyvbe foglalták, hogy a Wolffi iroda részvényesei érdekében fontos híreket visszatart, hogy "hazafias üzletembereit" (akikhez I. Vilmos fordult föl hívása idején) abba a helyzetbe hozza, hogy az így szerzett információkkal nyereséges tőzsdei üzleteket csináljanak. Megállapították továbbá, hogy a külügyi hivatal a császár beszédét a birodalmi gyűlés megnyitásakor és zárásakor több órával hamarabb kiadja, mint ahogy az a sajtónak és a birodalmi gyűlésnek ismert lesz. (121-122 o.)

Ez a "nemzeti" ügynökség magánelőfizetéseket vett föl, hogy II. Vilmos császár haláláról táviratban értesítse előfizetőit annak uralkodása alatt. Már évekkel ezelőtt (Witte 1907-ben írta könyvét) 500 ilyen előfizető volt. Megkérdezzük: Ez ellen a "hazafias" ügynökség és annak sötét tevékenysége ellen a Német Birodalom képviselete nem találhatna segítséget úgy, hogy egy független, nem befolyásolt hírügynökséget alapít, és ezzel azt a rendkívüli veszélyt elfordítaná a Birodalomtól, hogy a zsidó pénzérdekek érdekében híret bemocskolják? /A világháború idején is a WTB-re hírmonopóliumot ruháztak! Csoda-e ezek után a háború kimenetele? /

Sombart is beszámol a zsidók hasonló kerülőútjairól. Ezt mondja: " Útjuk a gazdaság vezetéséhez gyakran ez volt: Először tolmácsként tették magukat hasznossá a hercegnél, azután közvetítőként és alvállalkozóként idegen udvarokba küldték őket, aztán a herceg rájuk bízta vagyona kezelését [amit ezek mellékesen ügyesen arra használtak, hogy a herceget adósságok fölvételére beszéljék rá, és ők voltak a hitelezők- R. St.] és így lettek a gazdasági élet és később a tőzsde urai." (203.o.)

A zsidók mindig ugyanaz a recept alapján jártak el. Ez már József történetében is világosan előre van rajzolva, viselkedésében Potifárral és a fáraóval szemben; és így a hébernek egyáltalán nincs szüksége arra, hogy különösen intelligens legyen, hogy ezt a régi trükköt naponta megismételje - különösen, mert a keresztény népeket ezeknek az alattomoságoknak a teljes mellőzésével nevelték, és jóhiszeműen utánamondják a hazugságot, hogy az egyiptomi zsidó jámbor és erényes ember volt és jótévő amellet.

Már a legrégebbi időkben is szerepük volt a zsidóknak a német hercegi udvarokban - így nagy Károlynál Izsák, II. Ottónál Kalonymos. Barbarossa Frigyes zsidók hada vette körül, ugyanígy I. Rudolfot is. I. Miksa erősen el volt adósodva a zsidóknál, mert rendetlenül gazdálkodott. A 17 és 18 század nagy német háborúiban a zsidók kémkedése mindkét oldalon nagyon nagymérvű volt; még a porosz-német felszabadítási harcokban 1813-ban és később is azoknak a kémeknek, akik országárulóként franciáknak kémkedtek , több mint a fele zsidó volt. /Ez tény; ezzel szemben a zsidó öndicséretéről már az 1819-es felszabadítási harcokat illetően is kiderült, hogy hazugság. Hogy ma még erősebben virágzik, mint régen, hogy egy zsidó újságíró Eleonóra Prohászkat, a potsdami hősnőt zsidónak nevezi, az a szokásos rosszindulatú zsidó történelemhamisítás. /

Az udvaroknál a hercegek bukásáig csak úgy nyüzsgöttek a zsidók. A hercegek elég vakok voltak ahhoz, hogy a királyság legveszélyesebb ellenségeit keblükön melengessék és megbízzanak bennük. A királyok bukása nem véletlen; magas beosztásban a butaság bűn. Sokan óvták őket időben.

A zsidó rosszban sántikálásnak a politikai kulisszák mögött jó példája a hírhedt Bernhard Maimon. A párizsi külügyminisztériumban történt nagyméretű iratlopások miatt (1911-ban) néhány tolvajt elfogtak, és Maimon is közöttük volt. Őt egy kiterjedt kémhálózat vezetőjeként azonosították. Erről a tehetséges zsidó szélhámosról egy zsidó folyóirat így ír: "Bernhard Maimon, aki kb. 60 éves, egyike korunk egyik legérdekesebb kalandorainak, egy igazi modern Casanova, aki híres (zsidó) elődje mintájára világpolitikát csinál és egyszerre minden párt megbízásából minden párt ellen dolgozik, a legnagyobb gazdasági vállalkozásokat és a legnehezebb államkölcsonöket is megvalósítja és amellett ideje és kedve van a legbátrabb szerelmi kalandokra."

Bernhard - vagy tulajdonképpen Baruch - Maimon galíciai zsidó, ami nem hátráltatta őt abban, hogy hol mohamedánt, hol keresztény játsszon. Nemcsak a Talmudot ismerte, hanem a Bibliát és a Koránt is és kitűnően értett ahhoz, hogy felvágjon ezekkel az ismeretekkel. Dicsőítve meséli a héber lap tovább: "Sok ismert és még több titkos kapcsolatával az angol követséghez versenyeztek titokzatos kapcsolatai a többi követséggel, különösen Abdul Hamid szerájával. A

Yildis Kioszk első titkára, Tachsin akarat nélküli szerszám volt Maimon kezei között, és ha maimon a palotán kívül szállodájában volt, állandó levél és hírváltás volt Yildis és Maimon között, éjjel-nappal.

Maimon nyilvánvalóan elsősorban Anglia érdekeit szolgálta, de biztosan nemcsak egyedül ezeket. Az egész világnak kémkedett, és hiúságát legyezte, ha az fő diplomatákkal macska-egér játékot játszott, és uralkodókkal dolgozószobájukban olyan dolgokról beszélgetett, melyekről a miniszterek csak később kaptak hírt. A névai Téli palota kapui nyitva álltak előtte, és Abdul Hamidnál nagy tekintélye volt és vakon bíztak benne, noha, vagy éppen azért, mert jóban volt az ifjútörökökkel. Ha Maimon Konstantinápolyban volt, Abdul Hamid nála szerzett tanácsot minden nemzetközi kérdést illetően, és ha messze volt a Boszporusztól, akkor gyakran táviratilag kértek tőle és szállított ilyen tanácsokat. Ezzel egy időben Bernhard Maimon tanácsadója sőt barátja volt a görög királynak, Györgynek, és tanácsadója volt a görög-török háború idején. Krétán egész csapat elsőrangú angol és francia hadijelentővel jelent meg, és még a híres amerikai fényképész, Unterwood sem hiányzott, mert képeket kellett csinálni az emlékezetes pillanatokról az egész Föld képeslapjai számára - Bernhard Maimon természetesen mindig a képek középpontjában állt." A politikai szélhámos csak különvonatban utazott és csak elsőosztályú szállodákban szállt meg. - Így állt a dolog a régi kormányok bölcsességével és diplomáciájukkal! Ki csodálkozik azon, hogy mindannyian hajótörést szenvedtek!

* * *

Hírszerző rendszerük számára előnyös a héberek szétszórása az országokban, és föltehető, hogy ez az eloszlás kiszámolt hálózatot képez, úgy hogy minden fontos helyen van hírszerzőjük. Ha a kormányok olyan sokáig előnyben részesítették a zsidókat a háborús szállításoknál, ezt azzal igazolták, hogy a zsidók elterjedt ügynökhálózatuk révén könnyebben tudnak élelmiszert és más tömegszükségleti cikket gyorsan összeszedni, - kapcsolataik révén, melyeket minden városban fönntartanak. Egy könyvben "Zsidóságról és zsidókról" (1795) ezt mondja von Kortum: "A zsidó vállalkozónak nem kell félnie a nehézségektől. Csak a zsidóságot kell az adott helyen aktiválnia, és pillanatok alatt annyi cinkosa lesz, amennyire csak szüksége van." Mert, ahogy még kiemeli: "A régi idők zsidója sohasem cselekedett különálló egyénként, hanem mint egy kiterjedt kereskedő-csoport tagja a világban." vagy, ahogy a párizsid kereskedők egy beadványa írja a tizennyolcadik század második feléből " ezek higanycseppek, melyek mozognak és a legkisebb ütésnél is egy főtömbbé egyesülnek." és a kormány még támogatja a zsidókat gazdasági kémkedésükben, amikor konzuláris kapcsolatok létesítésével bízza meg őket!

Hogy ez a zsidó pókháló milyen hihetetlen szerepet játszott a világháború alatt és utána, hogy milyen hihetetlenül pimasz módszerekkel igázták le és zsákmányolták ki az országokat, azt elolvashatjuk "A nagy gazdaság bűnei" c. műben Th. Fritschtől (Hammer kiadó, Lipcse). Bizonyítékok is vannak benne, melyeket ha nem vizsgálták volna meg utólag bírósági úton, akkor hihetetlennek tünnének.

2. A héberek idegensége

A zsidó soha nem foglalkozik belsejében mélyebben annak az országnak az érdekeivel, melyben él. Hiszen neki megvan a saját nemzetisége, amelynek érdeke teszi ki vallási tanának tartalmát. Hogyan hagyhatna el egy olyan közösséget, melyet nemcsak a vér és a közös hit köt össze, hanem afölött egy egyetlen üzleti közösséget alkot, amely csak szilárd összetartásával tud létezni és az egyedi zsidónak is a létezését garantálni! Egy ilyen idegen vallási társaság saját érdekeit mindig élesen el fogja választani más népek érdekeitől, tehát idegenként és ellenségesen áll ezekkel szemben. Ezt a héber nemzet tanítói már évezredekkel ezelőtt fölismerték; ezért írják tanaikban: "maradj idegen az országban, ahova mész, hogy meghódítsd azt." A zsidók még ma is, Adolf Wahrmund szavai szerint útjukat a Földön annak elfoglalásának tekintik - nem személyes bátorságukkal és karddal, hanem a nemzetek gazdasági és szellemi leigázásával, uzsorás kizsákmányolásával és erkölcsi bomlasztásával. Mint Jakab, a zsidóság ősapja, aki a becsületes parasztot, Ézsaiást elsőszülött jogainak elvételével akarta becsapni, úgy a zsidóság is mind a mai napig a nemzetek hivatásos örökösödési családja. A talmudi erkölcsi tanítás ezt nyilatkozza: "A nemzsidó tulajdona olyan, mint a senki tulajdona, aki először elveszi, annak van rá joga."

Biztosan el lehet ismerni, hogy a hébernek nagyfokú a szellemi mozgékonyága, az üzleti áttekintése és éleslátása a viszonyok és személyek megítélésére. Ezek a képességek egy faj öröksége, amely évezredek óta mással sem foglalkozik, mint kereskedelemmel, uzsorával, kémkedéssel és a becsületesek becsapásával. A héber nem külső körülmények hatására vált uzsorássá és csalóvá; elejétől fogva sem volt soha más. Ez világosan kiderül régi tanaiból és törvényeiből, amelyek, jelentéktelen elbeszélésektől és kultúrformáktól eltekintve - szinte semmi mással nem foglalkoznak, mint a nemzsidó emberiség kihasználásával és elbolondításával. Ehhez hozzájön, hogy a nagyon mozgékony és mindig vándorlásra kész zsidóság, mely valójában korunk nomádjait alkotja, környezetének és viszonyainak állandó változtatásával jobban kiélesíti látását, mint a rögén ülő letelepedett ember. A hébernek mindenütt betolakodók, akik ravaszsággal kell, hogy helyüket elfoglalják, és ezért az ehhez szükséges tulajdonságokat mindig is mesteri módon használták. "Az új betelepülőknél", ahogyan Sombart őket nem egészen helyesen nevezi, "nyitva kell tartani szemüket, hogy gyorsan fölatalálják magukat az új helyzetben, ügyelniük kell arra, hogy hogyan haladnak, hogy az új körülmények között is megkeressék kenyerüket. Ha a régen ott levők már meleg ágyukban fekszenek, ők kint állnak a hűvös reggeli levegőben, és azon gondolkodni, hogy hogyan rakjanak maguknak fészket! Kinn állnak - a régen megtelepültekkel szemben, mint betolakodók." (205. oldal)

És Júda népének idegensége, ahogy Sombart is beismeri, nemcsak külső, hanem belső idegenség is. Ezt mondja: "Izrael idegen volt az évszázadok során egy másik, azt lehet mondani, hogy pszichológiai - társadalmi értelemben is, egy belső ellentét miatt a környező népekhez, egy szinte kasztszerű bezárkózással a gazdanépekkel szemben. A zsidók magukat valami különlegesnek tartották, és a gazdanépek annak is tartották őket." (206 o.)

Ez alapján véve a héberség jellegzetes titka: ez az idegenség, az ellenségesség, melyet mint vendégek az idegen államokban éreznek vendéglátóikkal szemben., és

a mi nevelésünknek ez a fő hiányossága, hogy minket erről nemcsak hogy nem világosítanak föl, hanem éppenséggel be is csapnak ezt illetően! Míg a zsidó egy pillanatig sem felejt el, hogy bennünk idegent és ellenséget lásson, akiket ki kell használnia és becsapnia, minket abban a téves elképzelésben nevelnek föl, hogy a héber az emberi társadalom ártalmatlan tagja, mint minden más nép tagja. Sőt, mi több: Kifejezetten előnyben részesítjük gazdaságunk és nemzetünk legveszélyesebb ellenségét amiatt a szerencsétlen összefüggés miatt, melyet az egyházi tanítás hibás módon a zsidóságba beleépített. Ez a zsidóságnak olyan erkölcsi és vallási jelentőséget tulajdonít, amely ebből teljesen hiányzik. Ebből a tévedésünkből szívja a héberség legnagyobb erejét. Míg ő - az ártalmatlan emberi testvér arcával - minden lehetőségre lecsap, ahol előnyököt szerezhet tőlünk, mi nyitott karokkal, nyílt szívvel, és nyitott zsebekkel jövünk vele szembe és megkönnyítjük dolgát, hogy saját javára nekünk károkat okozzon. A vázolt körülmények között valóban különleges intelligenciára és üzleti felsőbbrendűsége van szüksége a zsidónak ahhoz, hogy gazdasági előnyt szerezzen velünk szemben, akkor, amikor fajtársai titokzatos manipulációi és a mi határtalan bizalmunk játékát ennyire megkönnyítik? Gondoljuk csak meg, hogy az erkölcsös emberiség kultúrája a kölcsönös bizalmon alapszik. A héber nem ismeri a hűséget és bizalmat - legalábbis "idegenekkel" szemben nem. Csak saját törzsének összeesküvésszerű összetartását ismeri, ami viszont családi terveihez elengedhetetlen. Az idegenekkel szemben viszont úgy tartja, hogy nincs lelkiismereti kötelezettsége. Sombart ezt mondja: "A pusztá tény, hogy "idegennel" van dolgom, mindig is, amikor emberességi megfontolások nem bódítottak, elegendő volt a lelkiismeret megkönnyebbüléséhez, és az erkölcsi kötelezettségek lazításához." (206.o)

A héber ma is erre az álláspontra helyezkedik; mi mind idegenek vagyunk szemében, akiket kihasználhat, akiknek károkat kell okoznia Izrael, és istene Jehova nagyobb dicsőségére. A hébernek ez a viszonya az "idegenhez" pontosan az ellentéte a németének. Túlzásba vitt humanitás arra visz bennünket, hogy a nem németekkel szemben különösen elnézőek és megbocsátók legyünk. Emiatt a népünk elleni elnézés miatt már régóta bűnhődünk, mégpedig különösen a zsidókkal szemben.

3. A zsidók félpolgári volta

Idegenségükön alapul a zsidók félpolgári volta, amennyiben csak külsőre és látszólag államunk polgárai, titokban azonban megtartják zsidóságukat és nemzetiségüket. Emiatt kettős állampolgárok, mert a jog szerint egyszerre két nemzet és állam tagjai; ők nálunk egyszersmind németek és héberek, két jog és kettős védelem alatt állnak, mert tetszés szerint és ahogy saját javuk diktálja, hol a német, hol a zsidó jogra hivatkoznak. Ezáltal előnyben vannak a többi állampolgárral szemben. Ezt már Fichte hangsúlyozta: "Majdnem minden európai országban egy hatalmas, ellenséges állam terjed el, mely az összes többivel állandó harcban áll, és amely némely polgárra nagyon ránehezedik, és az a zsidóság. Nem hiszem, ... hogy ez azért olyan szörnyű, mert különálló és egymással összekapcsolt államokat alkot, hanem azért, mert ez az állam az egész emberiség ellen fejlesztett ki erős gyűlöletet.

Így történhet, mondja, hogy "egy államban, ahol a hatalmas király nem veheti el kunyhómat, és ahol igazam lehet a hatalmas miniszterrel szemben, az első zsidó, akinek ehhez kedve van, büntetlenül kirabolhat." és így folytatja: "mindezt látjátok, nem tagadhatjátok le, és édes szavakat mondtok toleranciáról és emberi jogokról, polgárságról, miközben ők a mi alapvető emberi jogainkat sértik meg... Nem emlékeztet itt titeket valami az államra az államban? Nem jut eszetekbe az érthető gondolat, hogy a zsidók, akik nélkületek is egy állam polgárai, szilárdabbak és erőszakosabbak, mint ti mindannyian, ha ezeknek még polgárjogokat is adtok államaitokban, akkor saját polgáraitokat fogjátok letiporni?"

Azt az állítást, hogy a régi időkben nem engedték meg a zsidóknak, hogy becsületes ipart üzzenek, és ezért szükségből lettek uzsorások, Sombart a leghatározottabban cáfolja. Többek között arról számol be, hogy egy határozat 1790-ben megengedte a Bresloui védett zsidóknak, hogy sokfajta mechanikai munka végzését, és hogy ezek között a zsidók között az eltértek között még előjogok és általános előjogok is voltak, akik a keresztényekkel azonos jogokat élveztek a kereskedelemben és pénzügyekben. Tény, hogy zsidóknak részben külön előjogaik voltak, melyeket a családban örökölték. "Egymás között éltek a zsidók" (a 10-12 században és később) "a mózesi-talmudi jogok szerint, amelyből később néhány jogi gondolat az általános polgári jogba is átment. A zsidók minden városban külön közösséget képeztek" - ez a gettó - "és őket egy a király által választott zsidó érsek vezette, aki vitáik esetén bírói joggal döntött az ügyben" (Schröder bírósági: Német jogtörténet I., 91. oldal) /

Sombart azt is kiemeli, hogy ha a zsidók céhekbe és ipartestületekbe nem akartak belépni, és nem léphettek be, ez azért volt, mert ezek a szervezetek keresztény jellegűek voltak; a kereszt tartotta őket vissza. Egyébként a zsidók már a tizenkettedik és tizenharmadik században nemcsak egyenlő jogot élveztek a piaci jogot illetően a nagykereskedőkkel, a kiskereskedőkkel és az utazó kereskedőkkel, hanem még előjogaik is voltak velük szemben, mert a viszályjog védte őket éppen úgy, ahogy a papokat, nőket és zarándokokat védte. (Freitag: képek a német múltból, II.) A múltban a keresztények vallása és a héberek idegensége hasonlóképpen védte őket, mint ma a németek gyávasága és "képzésük".

Idegenségük miatt a zsidóknak még az a külön előnyük is származott, hogy nem kellett részt venniük a népek csatározásaiban, de annál könnyebben húztak hasznot a politikai zavarokból - mindkét vitatkozó rész hátrányára. Sombart ezt mondja: "Nemzeti viszályok lettek a zsidó pénzügyvédelem egyik fő forrásává".

Ezenkívül gondoljunk a pénzverés jogának bérlésére, melyet a német császárok a tizenharmadik évszázad óta az országos uraknak és a városoknak engedtek át, ezek pedig a maguk részéről a saját bérlőiknek - közöttük sok zsidónak. A tizenharmadik század közepéig ezek hatalmas nyereséget csináltak egyedül a pénzrontásból "kívül szép, belül rossz, kívül Frigyes, belül Efraim" - gúnyolódott a brandenburgi polgár a rosszul ezüstözött érméken a hétéves háború idején /Efrém, a zsidó (Itzig & Co.) volt a fő pénzérmebérlő, akit Nagy Frigyes a legnehezebb időben bízott meg ezzel /

4. Zsidó gazdagság

A régi sopánkodásnak a zsidók elnyomásáról ellentmondanak pompaszeretetük és luxuslakásaik. Nemcsak Hollandiában és Londonban, de Párizsban és Hamburgban is övék voltak a legpompásabb paloták, és hameleni utazók meséltek a hercegi luxusról, mely egy amszterdami zsidóházasságot kísért. Sombart gazdag zsidók listáját hozza Angliából, Hamburgból és Frankfurt a. M.-ből a tizenhetedik és tizennyolcadik századból, amikor a fölsorolt jövedelmi adatok a régi szólásnak a "szegény elnyomott zsidókról" nyomatékosan ellentmondanak. Ezt mondja: "Ez a sajátos és érdekes tény, hogy a zsidók mindig a leggazdagabb emberek voltak, a századok során változatlan maradt és ma is áll, mint 2-300 évvel ezelőtt. Csak ma talán általánosabb és kifejezettebb mint a régi időkben," (217. o.) /Különösen ajánljuk Sombart könyvét gondolkozó szociáldemokratáknak, hogy megtudják, ki is a szülőapja az általuk állítólag annyira gyűlölt kapitalista rendszernek és a nép igazi elnyomói. Talán akkor megfontolják, hogy helyes-e az, hogy legtöbb vezetőjüket éppen ezekből a körökből választják. /

Mindig újra kell harcolni az ellen a hamis elképzelés ellen, hogy a nálunk élő zsidók vagyona a nép jövedelmének szaporodását jelenti. Ellenkezőleg, a zsidó gazdagság annak az összege, amit mi elvesztettünk a jólétből. Ma egy idegen, ellenséges nép kezébe került, mely arra használja azt, hogy minket elnyomjon. A héberek minden erőszakos bankalapítása és tőzsdei spekulációja elsősorban a mi pénzünkkel történik. A zsidó tevékenységek nem termelnek népgazdasági javakat, hanem csak ravasz tulajdonosváltást. Ezt még egy becsületes héber, Konrad Alberti (Sittenfeld) is bevallotta, amikor ezt írta a "Társadalom (Gesellschaft)" c. lapban 1899, Nr. 12: "Senki sem vitathatja, hogy a zsidóság kitűnően kiveszi részét a viszonyok elmocsarasodásában és a korrupcióban. A zsidók egyik jellemvonása a következetes törekvés, hogy értékeket állítsanak elő munka nélkül, és mivel ez lehetetlen: csalással, korrupcióval, tőzsdei manőverekkel, hamis hírekkel, a sajtó segítségével, és hasonló módokon mesterséges értékeket állítanak elő, ezeket tulajdonukba veszik, és később kicserélik valódi, munkával szerzett értékekre, az állétekek pedig szétfolynak a cserepartner kezében, mint Heléna Faust karjaiban. A tőzsdei, a sajtóbeli és színházi korrupció képviselői regényemben 'Öregek és fiatalok'-ban, annak az osztálynak a képviselői, mely munka nélkül akar meggazdagodni, ezért zsidók. "

Ha Sombart azt mondja: "A kapitalizmus a pénzkölcsönzésből született", akkor ehhez hozzá szeretném tenni: A kapitalizmus elsősorban csak pénzkölcsönzésből áll, mert a tőke alatt szorosabb értelemben csak kölcsöntőkét értek, azaz azt a tőkét, amely produktív termelés nélkül csak kamatnyereségből jön és kamatszaporodással nő. Vitán felül áll, hogy a mai veszélyes kapitalizmus csak a pénzkölcsönzésből származik, mert nagyiparosaink produktív vagyont nem lehet összehasonlítani Rotschild és társai uzsorával szerzett vagyonával. Az ipar produktív tőkéje éppen úgy mint a nagybirtokosoké elsősorban ingatlanokból, gépekből, és felszerelésből áll, és csak akkor hoz nyereséget, ha föltalálói intelligencia, szervező és munkaerő csatlakozik ezekhez.

A tisztán kölcsöntőke, a "spekulatív tőke" jellemzője viszont az, hogy akkor is nyereséget hoz, ha munka nem járul hozzá. A termelő tőke ezzel szemben százaknak és ezreknek ad munkalehetőséget és keresetet, a kölcsöntőke viszont

állandóan elveszi a más munkájának nyereségét, gyakran annak oroszlánrészét, mert az mindig biztosítja magának a százalékot, akkor is, ha a rossz konjunktúra vagy a rossz termés miatt nincs nyereség.

Ha naiv néptömegeinknek elmagyarázzák, hogy a paraszt és a nagybirtokos, a gyűlölt "agráremberek" a nép kizsákmányolói és kifosztói, akkor lehallgatják, hogy ezek az agráremberek gyakran maguk is elnyomottak, és gyakran évekig azért kell dolgozniuk, hogy pénzkölcsönzőjüknek ki tudják fizetni a kamatokat. Az iparban és kézműiparban alkalmazott ember mindig szabad, aki tisztességes munkáért tisztességes bért kap, és akkor mondhat föl, amikor kedve van rá. De aki a kölcsöntőke rabságában van, az nehezen tudja ezt a béklyót valaha is lerázni. A földadóssággal terhelt tulajdonos sokkal kevésbé szabad és sokkal kevésbé a maga ura, mint a legutolsó gyári proletár. Egész élete során, és gyakran még gyerekei és unokái is a röghöz vannak kötve, és a földet kell művelniük, hogy a kamatokat ki tudják fizetni a kölcsöntőkére. Új szolgai viszony állt elő titokban, a tömeg számára ez láthatatlan, a rabszolgát az úr színeiben tünteti föl, és az az "úr" valójában mégis egyfajta jobbágy.

Et a jobbágyi viszony végül is a mi hibás kamatrendszerünkben gyökerezik. Értelmetlen az, hogy egy egyszeri kölcsön miatt a kölcsön fölvevője gyerekeivel és unokáival örök időkre kamatfizetésre lesz kötelezve. Ez az "örökös kamat" egy oldalon átok a produktív osztályoknak, másrészt a népek elnyomójának, Júdának a hatalom és dicsőség alapja. A kamatok hatalmat adnak a pénzkölcsönző kezébe, mely valójában nyomasztóbb, mint a régi idők despotizmusa vagy urainak elnyomása. A régi idők ura mindig részt vállalt jobbágyai gondjában és védte őket a külső veszélyek ellen, mert azok megmaradásával saját gazdasági érdekei kötődtek össze.

A pénzkölcsönző nem ismeri ezt a személyes érdeket kölcsönvevői épsége iránt; kemény szívvel zavarja el őket házukból és udvarukból, ha nem tudják fizetni kamataikat. Emellett megvan az az előnye, hogy az idegen tulajdon nem eladósodott része is tulajdonává válik. Kényszerárverezést írat ki adósa tulajdonára gyakran követelés magasságában és azzal a tulajdonnal azt a részét is megkapja, ami nem volt eladósodva. Egy új kamatrabslaszt helyez ebbe a tulajdonba és ezzel, aki esetleg munkaerejével megemeli a tulajdon értékét, ugyanígy jár el, saját igénye szerint. A kölcsönadó és kölcsönvevő között nincs semmi emberi kapcsolat; viszonyuk tisztán mechanikus, embertelen és lélektelen. A tőke felhalmozódása is lélektelen folyamat lett. A kamat és a tőke a tömeg vonzásának tiszta mechanikus törvénye alapján szaporodik, mely teljesen ostoba folyamat, semmi szervi értelme nincs.

Sombart ezt mondja: "A pénzkölcsönzésben a gazdasági tevékenység mint olyan elvesztette értelmét; a pénzkölcsönzéssel való foglalkozás sem a testnek, sem az elmének nem értelmes foglalkozása." (233.o.) Itt csak egy cél van: az anyagi siker, az új tőke nyerése és ezzel a pénzkölcsönző hatalmának növelése. Így lesz a kölcsöntőkének hatalma más emberek fölött és uralkodói állást kap, amely sem testi, sem szellemi, sem erkölcsi kiválóságokon nem nyugszik. A tőke fogalmának a teljesen emberen kívül levő, teljesen képzeletbeli hatalmára alapul. Az "örök kamaton" keresztül beláthatatlan időnkig idegen munkáét tesz saját szolgájává, és

elnyomja a szellemi és erkölcsi erőket. A kamattal való tőkeképzés automatikus és szellemtelen dolog, mert egy idióta is el tudja végezni, és egy erkölcsileg lecsúszott személy is - egyszerűen egy elképzelés, egy hibás gazdasági szemlélet miatt.

"A pénzkölcsönzésben mutatkozik meg először világosan az a lehetőség, hogy saját izzadság nélkül egy gazdasági tevékenységgel pénzt lehessen keresni. Teljesen érthetően megjelenik annak a lehetősége, hogy erőszakmentesen idegenek dolgozzanak a kölcsönző számára." - így ír Sombart a 233. oldalon.; nekünk úgy tűnik, hogy a kölcsön bezsebelése nem érdemli meg a "gazdasági tevékenység" nevet.

Ilyen szemlélet megismerése után furcsának tűnik, hogy éppen a pénzkapitalista zsidó sajtó állandóan gyűlöletet prédikál a régi idők urai iránt, és minden iránt, ami valahogy is emlékeztet azokra az időkre. A feudális urak, a lovagok, a nemesség középkori fogalmak, és mint ilyenek állandó támadási pontjai az úgynevezett "liberális" sajtónak, hogy az elbolondított, történelmet nem ismerő nép ne érezze, hogy hogyan senyved a kamat új urainak uralma alatt, akik sokkal önzőbb módon és brutálisabban dolgoznak, mint ahogy a legfigyelmetlenebb középkori feudális úr azt valaha is tette.

XIV. Üzlet és vallás

Sombart gúnyosan beszél a "rémes mondásokról", melyeket Pfefferkorn, Eisenmenger, Rohling, Dr. Justus és társaik olvastak ki a zsidó vallási könyvekből. Jó lett volna, ha olvasóinak mintát is adott volna ezekből a "rémségekből", mert akárhányszor vizsgálták ezeket más lelkiismeretes tudósok: mindig ugyanolyanok maradtak. Ugyanaz a Sombart, aki nemrég arról számolt be, hogy a Talmud miatt az egész zsidó szellemi élet megmerevedett, és hogy minden pont, minden betű és minden szó jelentése fontos, képes arra, hogy pár oldallal később könnyedén ezt mondja: "természetesen ezek az egyes tanítások a hosszú évszázadok során másképpen hangzottak." Ez nem igaz. Csak annyi az igazság, hogy a Talmud kommentárjaiban a rabbik legkülönfélébb véleményei szólalnak meg, és hogy az ott kinyilatkoztatott tanítások és magyarázatok gyakran ellentmondanak egymásnak; ennek csak ennyi a jelentősége: Minden hívő zsidónak szabad azt az érvényes tant és magyarázatot magáévá tenni, amelyik neki különösen tetszik, mint érvényeset. Ha valahol ez áll: "Nem szabad a gójnak hazudnom, őt becsapni és meglopni", és egy másik rabbi azt mondja: "bizonyos körülmények között mégis megteheted", akkor a hívő talmudzsidó lelkiismeretének még további tere van. Így is és úgy is eljárhat, és mindig a törvényes keretek között marad, mindig talmudi jámbor zsidó marad.

A rabbik írásainak ezekből az ellentmondásaiból következik az ismert rejtvényjáték, amit a rabbik időtlen idők óta folytatnak nemzsidókkal. Ha valaki egy talmudi helyre hivatkozik, ahol ez áll: Te tehetsz rosszat a gójjal, akkor a zsidó rögtön föllapoz egy másikat, ahol ez áll: nem szabad ezt tenned. Ezért szemtelen Sombart, ha az első keresztény Talmudról írt tanulmányokra hivatkozva, arról a "tényleg kicsinyes játékról" ír, amit az antiszemita és keresztény vagy zsidó ellenfeleik emberemlékezet óta űznek. Azt kérdezzük csak, hogy melyik oldalról

nézve kicsinyes ez a játék. Képrejtvényt maga Sombart játszik, amikor ezt mondja ezeket a dolgokat illetően: "Ha maguk a laikusok olvassák a vallásos írásokat, nekem az tűnik lényegesnek, hogy abban egyáltalán véleményt nyilvánítanak bármilyen kérdésről. Mert a jámbornak, aki tanul azokból az írásokból, elég az egyik nézet ahhoz, hogy ezzel védje meg érdekeit, ha azok ugyanabba az irányba haladnak". (240.o.)

Ezután a logika után azt gondoljuk, hogy Sombart is a talmudiskolába járt, mert ez igazi rabbinikai képrejtvény: Elég egy nézet is, ha éppen ez tetszik az olvasónak! - igen. De ha két, egymásnak ellentmondó nézet áll ott, akkor a jámbor olvasónak lehetősége van arra, hogy azt válassza ki, amelyik neki jobban tetszik. Sombart hozzáteszi: "Ez mind isteni kinyilatkoztatás, és az egyik hely ugyanolyan értékes, mint a másik." Helyes! Akkor itt a kettős erkölcs - melyet egy magát nemzsidónak tartó tudós nyilvánvalóan megvédelmez!

A rabbi írásai valóban bebizonyítják, melyeket biztosan a zsidó nép legkitűnőbb elméi írtak, hogy a zsidókból teljesen hiányzik az érzék a valódi erkölcs, az erkölcsi tudat. Számukra nincs jó és rossz: mindent csak a pillanatnyi előnyön mérnek. Friedrich Nietzsche, a naiv gondolkodó ebben csodálattal fedez föl egy "magasabb erkölcsi stílust" és arra érez kísértést, hogy "a jótól és rossztól való eltávolodottságának" tulajdonítsa ezt. Nem tudta, hogy ezzel az erkölcstelen zsidóságnak épített utat. Az építő és alkotó népek számára, az igazi kultúrnépek számára nincs "a jótól és rossztól való eltávolodottság"; nekik szigorú mértékek és mércék kellene, hogy meg tudják különböztetni az építőt és pusztítót, a megtartót és a bomlasztót. Csak a héber, aki semmit sem akar fölépíteni, engedheti meg magának, hogy "a jótól és rossztól való eltávolodottságban" éljen.

Tisztességesebb, amikor Sombart bevallja: "A zsidó vallást ugyanazok az eszmék vezetik, mint amelyek a kapitalizmust jellemzik; az egyiket ugyanolyan szellem vezérli, mint a másikat." (242. o.). Valóban, az a lelkiismeretlen rablószellem, mely a modern kapitalizmus jellemzője annak legrosszabb formájában, melyet a Mammon szelleme jellemez, tölti ki a talmudi rabbinisztikai tant. Azt mondja, ez a vallás "Nem ellenállhatatlan kényszerből, nem a meggyötört lelkek szívének vágyából, nem a megváltásra vágyó lelkek boldogítására állt elő, hanem egy előre kigondolt terv eredménye, mint egy kiagyalt fejlődés terve, hasonlóképpen, mint egy diplomáciai föladat." (242. oldal). Az értelem művének nevezi azt, amely arra irányul, hogy a természetes világot letiporja és szolgájává tegye. - Milyen csodálatos összhangban van itt a kigúnyolt antiszemita álláspontjával, akik évek óta ugyanezt mondják!

A zsidó tank kétségkívül hiúvá lett értelem, mely elvesztette minden kapcsolatát a természetes létezés és élet törvényeivel, mely elszakadt az értelemtől és a lélektől, és számtanpéldává szeretné alakítani környezetét. A racionalizmus szó, melyet szeretnek az ilyen lelki alapállás és életszemlélet leírására használni, itt nem a helyes kifejezés. A ráció értelmet jelent, tehát a természetes törvényekkel egybehangzó gondolkodást; az értelem nemcsak megértés, hanem ösztönökkel párosodott értelem, mely finoman érezve áthatja a dolgok lényét. Pusztán a megértés csak számolás ösztön és érzések nélkül. A zsidó gondolkodás ilyen. Ha Sombart azt mondja: "Racionalizmus alapja a júdaizmusnak és a kapitalizmusnak

is", akkor ő hiú értelmi műről beszél, tisztán számítási példáról, és ha később ezt mondja: "A zsidó vallás nem ismert misztériumot", akkor inkább ezt kéne mondania: nem ismer idealizmust és igazi erkölcsöt, nincs étosza. Ha továbbá azt állítja a régi vallásokról, hogy ezek mindig hajlandóak voltak arra, hogy egy olyan tettet, mely miatt az ember szégyellte magát vagy amelyet megbánt, az Istenre tolja, akkor ez nagyszerűen illik csak a zsidó vallásra. Már az Ótestamentumban azt mondják, hogy Júda minden gonosz tettet, melyeket más nemzetek ellen követett el, Jehova parancsára követte el; A Talmud folytatja ugyanezt a játékot. Jehova nemcsak helyesel minden gonosztettet, de ő maga, mint a zsidó lény megszemélyesítője, hazudok és csal. Már a filozófus, Ludwig Feuerbach is a zsidó vallást mint üzleti szerződést jellemezte Júda és Istene között. Semmi olyan nincs ezekben a törvényekben, ami nem Izrael gyermekeinek anyagi hasznát tartaná szemé előtt. Jehova engedelmességet követel népétől, és azért készpénzt kínál jutalmul: "A haszonelvűség a zsidóság legfelső alapelve", írja Feuerbach. "A zsidók megtartották sajátosságaikat mind a mai napig; Istenük a világ gyakorlati alapelve: Önzés, mégpedig önzés vallási formában." Ugyanezt mondja Ernest Renan "Histoire des langues sémitiques" c. művében.

Nem különbözik ettől Sombart írása a zsidó tanról: "Nincs semmi olyan közösség Isten és ember között, amely nem olyan formában zajlana le, hogy az ember valami tórának megfelelő dolgot teljesít és Istentől ezért valami ennek megfelelő dolgot kap." (245.o.) De Jehova is csak készpénzfizetés ellenében tesz valamit népéért. Nem az önfeláldozó szeretet Istene, hanem olyan igazi üzletember, mint maga a zsidó; és így az egész zsidó vallásból hiányzik minden magasabb erkölcsi vezérfonal. Nincs benne semmi, ami fölemelné az embert egy magasabb szintre, nincs önzetlen önfeláldozás, nincs az ideálok tisztelete. Mindig csak "állandó méricskélése az előnynek vagy kárnak, melyet egy tett vagy annak nem kivitelezése maga után von, és egy nagyon bonyolult könyvelés, hogy az egyén tartozik és követel oldalát egyensúlyban tartsa." (245.o.)

Ilyen Sombart szerint a zsidó jámborság; és ahogy a zsidó gondolkodásban minden a szolgáltatás és ellenszolgáltatás, a készpénzben való fizetés és szerzés körül forog, így az úgynevezett zsidó vallásban is a pénzszerzés lesz az egyetlen és legmagasabb életcél. Az uzsorás szellem az istentiszteletbe is beleivódik a zsidóknál, amelyről Sombart azt jelenti, hogy néha szabályos árverés jelleget vesz föl. Így például a Tóra-hivatalokat a zsinagógában a legtöbbet ajánló kapja meg. (Sombart, 249.o.) Azt is igazolja, hogy maguk a rabbik nagy üzletemberek voltak; és így igazat kell adnunk neki, amikor arra utal, hogy a zsidó vallási rendszer segítette elő a zsidóság kapitalista pályáját. Más szavakkal: Az úgynevezett zsidó vallás nem más, mint bölcs üzleti szokások vallási formába öltözése.

Egy népnek biztosan nem válik becsületére, ha olyan erkölcsi tant talált ki és követ mind a mai napig, amely valóságban mentes minden erkölctől. De hogy ne függene a héber makacsul ezen az örökölt művön: hiszen ennek segítségével van a siker az ő oldalán! Hogy ne tisztelné Jehováját, aki neki olyan kitűnő tanácsokat ad üzleteinél? A többi nép végzetes gyengéje, hogy viszonyukat a zsidókkal eddig nem látták át tisztán, és nem fedték fel a zsidók útját és módját a meggazdagodásra.

Így a zsidóban az az örült gondolat alakult ki, hogy az ő intelligenciája nemcsak magasabb, mint a többi emberé, hanem vallása is a jobbik.

* * *

A valóságban nem lehet mélyebb ellentét, mint Krisztus nem földi, magas idealizmusa, amely az anyagi világot megveti, és a rabbinizmusnak a csak az anyagi jólétre és földi élvezetekre alapuló lelkülete. Sombart ezt mondja: "A zsidók a legnagyobb ellentétben állnak a keresztényekkel, akik vallása megpróbálja a földi élet örömeit csökkenteni. Ugyanolyan gyakran, ahogy az Ótestamentum írásaiban a gazdagságot dicsőítik, éppolyan gyakran átkozzák azt az Újtestamentumban, és a szegénységet dicsérik." (259. oldal).

Érthető tehát, hogy a jámbor zsidó és a jámbor keresztény a kereső életben egyenlőtlen szerepeket játszanak. A keresztény azért akar keresni, hogy fönttartsa életét, a zsidó pedig gazdag akar lenni, hogy élvezzen és uralkodjon, és itt fölvetődik a kérdés: A keresztény világtól elszakadt vallás talán tudat alatt talán annak volt a segédeszköze, hogy az árja népeket a zsidóság aranybéklyóiba vonja? De míg az árja népek életszemlélete és erkölcsi kötelességei az idők folyamán mind szabadabbak és emberibbek lettek, a zsidóság 300 év óta egy lépést sem haladt előre erkölcsi tekintetben. Törvénye merev és változtathatatlan mind a mai napig. Ami írva van, az írva van, és ma is éppen úgy érvényes, mint az első napon, amikor a legenda szerint azt Jehova diktálta Mózesnek a Szinai hegyen. A zsidó törvény merev betű szerinti törvény, mely minden saját értelmet kikapcsol és minden szabad ítélkezést. A hívőt hangtalan szolgává teszi. Ha mindig újra arról van szó, hogy a zsidók voltak tanítóink az erkölcsi-vallási dolgokban, és vallást kaptunk volna tőlük, akkor ebből teljes tudatlanság szól, vagy a tények tudatos elferdítése. Júda népe sohasem volt erkölcsös és jámbor a mi fogalmaink szerint, és ezeken a területeken hiányában van minden érzésnek. Aki a héber vak betűkövetésében a legnagyobb fokú jámborságot látja, az teljesen félreérti az igazi ember lelki, erkölcsi természetét. Lagarde ezt mondja helyesen: "Egy vallás csak akkor élő, ha rajta változtatnak." Tényleg, csak az erkölcsi tökéletesség állandó keresése, és az állandó keresés és elmélyülés teszik a vallást igazi vallássá. Ha semmi ilyesmi nem lelhető föl, akkor nincs vallásról szó! Ebből az álláspontból is nézve, a zsidó vallás nem támaszthat igényt arra, hogy valódi vallásnak nevezzük.

Sombart ezt írja Izrael Tórájáról: Az abban levő isteni parancsokat és tilalmakat a jámbornak szigorúan be kell tartania; kicsit és nagyot; értelmesnek és értelmetlennek tűnőt; ezeket teljesíteni kell, a legszigorúbban, úgy, ahogy ott állnak, azon egyszerű okból, mert ezek Isten parancsai," (262 o.) Tehát: Értelmet és önálló gondolkozást, saját erkölcsi érzéket és lelkiismeretet ki kell szükségyszerűen kapcsolni, hogy a zsidóságot alkalmassá tegyék sajátos feladatára, melyet világi misszióként bíztak rá: a népek anyagi és erkölcsi tönkretévése és azok tulajdonának elvétele saját javukra. A zsidó nép akarat nélküli eszköze egy elvont eszmének, melyet "isten" fogalmazott meg, és amely végső célja a becsületes emberiség kirablása és megsemmisítése. Ennek a harcnak a hajtóereje az embergyűlölet, az életellenes akarat és a rossz szellem.

Felületesen szemlélve, tehát mindazok számára, akiknek a valódi vallásosság ismeretlen fogalom, a zsidó tan természetesen vallásnak látszhat, mert ez a

legapróbb életjelenségekkel is foglalkozik (például a WC-ben való viselkedésre) és minden előírást közvetlenül Isten parancsolatának nevez. Emellett a zsidók nyelvének különleges pátosza van, ahogy ezt már Goethe hangsúlyozta, és szereti a túlzó kifejezéseket. De a jóhangzású szavakat nem szabad, hogy félrevezessenek. A mindennapi életben is gyakran az viseli legkevésbé szívén az ügyet, akinek a leggazdagabb a szóáradata és a legcsillámlobb kifejezéseket használja, másfelől az, akinek lelkét a túláradó érzelem feszíti, gyakran nem képes érzéseit szavakkal kifejezni. A zsidók írása és beszéde gyakran olyan dolgokat említ fennkölt neveken, melyek valójában alacsonyak sőt erkölcstelenek, és ezáltal ott is vallásos benyomást keltenek, ahol ilyesmiről nincs szó.

Másfelől a vak engedelmesség, mely szolgálja a törvény szavait, megnöveli ennek a "vallásnak" az üzleti felügyelőjének hatalmát, a rabbiét. És így lehet elmagyarázni, hogy az uralkodni kívánó papoknak a zsidók alázatos jámborsága példásnak tűnik. A valóságban a héber sok szent szót kölcsönöztek más, mély hitre képes népek vallásaitól, hogy azok mögött rejtse el világi, önző szándékaikat. Ha egy viszonylag becsületes héber, mint Dr. Jakob Fromer azt állítja, hogy a zsidóságban minden etika /Lásd Dr. Jakob Fromer: "A zsidóság lénye" c. művét. Az író hittársai néhány nyílt kritika miatt csúnyán ledorongolták. / , akkor ő ezzel csak azt akarja mondani: minden abban a gyakorlati használhatóság szerint van kiszámolva, mert az erkölcs fogalma idegen ennek az embernek. Úgy gondolom, hogy a héber etika alatt annak a művészetét érti, hogy minden cselekedetre, a legaljasabbra is jámbor köntöst húzzon, akár csak azzal, hogy azt Isten akaratának mondja. Például egy héber, aki valakit meg akar lopni, képes arra, hogy szándékát ezekben a szavakba öltöztesse: "Istenem uram, erőt adtál nekem az idegen java fölött, és lásd, én igyekszem eleget tenni isteni akaratodnak."

Ilyen módon vitte be a héber az emberi életbe a valótlan és álszentség alap gondolatát, amely mentes minden természetességtől és erkölcstől, és az emberiség többi részét is el akarja szakítani a természettől és az értelemtől.

Meglepően sikeres és éppen azon van, hogy az emberiséget a zsidók elkorcsosultsági fokára nyomja le. Azt mondhatjuk: a zsidóság kísérlet arra, hogy az emberi életet elválassa a természettől és tiszta értelmi számolási példává tegye. Ebben áll a héberség híres "intellektualitása". Élet egyedül, függetlenül a természettől nem lehetséges hosszabban; és ahogy a héber bomlasztó értelmével sehol sem volt képes arra, hogy megtartsa államát, hogy saját önálló társadalmat és kultúrát hozzon létre, bomlasztását behordja a kultúrnépek közé. A héber mindenben a paraziták jellemzőit mutatja. Létezésének alapját nem a természetből, a földből, hanem egy másik élőlényből szerzi, akinek tagjait kiszívja. De a parazita, ha nem tudja áldozata nedvét és erejét kiszívni, és ha nem tud más hordozóra áttelepülni, akkor maga is elpusztul áldozataival együtt. A parazita természetben kevés ésszerű van, inkább vak és mohó ostobaság, amely végül saját létének alapjait is tönkreteszi. A zsidók tehát nem "racionalisták", ahogy Sombart nevezi őket, hanem okatlan, rövidlátó értelmű emberek, röviden paraziták.

Elfordulásában minden természetestől a héber nem ismeri a természetben való örömet. Egy bimbózó virág, egy énekesmadár számára nem léteznek, alig veszi őket észre. / Ahogy Heinrich Heine a növényeket olyanokra osztja föl melyek

ehetőek és nem ehetőek, csupán igazi zsidó szemléletmód. / Olyan emberi érzelmek, melyek józan előnykeresésének útjában állhatnának, szeretet és együttérzés más lényekkel számára ostobának tűnik. A talmudi tanokban nincs ilyesmire hely. A rabbinizmus viszont keményen iskolázza a zsidók elméjét, melyhez fogható csak a jezsuiták iskoláztatásában található. Itt mindent arra képeznek ki, hogy az iskolázott kemény szerszám legyen az idegen akarat alakításában. Szívjóság, lágyság és érzelmi puhaság nem tűrhető, mert ezek befolyásolhatják az üzlet célszerűségét. Sombart a zsidó tant "célszerűségi mechanizmusnak" nevezi. Némely dolog a rabbinikai írásokban tényleg erkölcsösnek és ésszerűnek tűnik; így mindenképp a folyamatos igyekezet az erkölcstelenség ellen, sőt, a nő e és minden természetes életöröm elutasítása. "ne kéjelegjenek szemeid nőknél, ne hallgass hangjukat, ne nézd alakjukat. Még a ruháját se nézd tetszéssel!" Ezt halljuk folyamatosan; de hogy néz ki ez a gyakorlatban? Ősapáink óta úgy ismerjük a hébert, mint a legszégyentelenebb nőcsábászt. Ha a Talmud rabbi ilyen szorgalmasan óvna az erkölcstelenségtől, ennek fő oka valószínűleg félelmük saját gyöngeségüktől. Még Sombart is beismeri, hogy a zsidók rendkívül érdeklődő nép a nemi dolgok iránt, akiket Tacitus "projectissima ad libidinem gens"-nek hívott. Ahogy mindenben, a héber ebben is természetellenes; vágya és kéjszótársága itt is túlmennek az értelmes mértéken.

A zsidók elkülönülése

Menjünk vissza a zsidó vallás és a kapitalizmus viszonyára. Sombart is bevallja, hogy a zsidó tan célja: a természet elleni vagy azzal szembeni élet folytatása, hogy egy olyan gazdasági rendszert, mint a kapitalista, amely szintén a természettel szemben és az ellen működik, építsen föl. A zsidók vallása szolgál ehhez eszközként. "Hogy a kapitalizmus kibontakozhasson, először a természetes, ösztöneitől irányított embernek először minden csontját el kellett törni, először egy különleges ésszerűen kialakított lelki mechanizmust kellett az eredeti természetes élet helyére tenni, és az élettől való elvárásokat és életátgondolásokat visszajára kellett fordítani. A homo capitalisticus mesterséges és mesterségesen kialakított lény, amelyből kiindult ez a visszajára fordítás." (281 o).

Miből következnek ezek a sajátos célok? Melyik természetes embernek lehet az a kívánsága, hogy minden természetes ösztönét letagadja és megfordítsa? Itt nem áll az, amit Sombart gondol és amit néha általánosan gondolnak, hogy a héber egy ravaszul kidolgozott életről vallott tan eredménye, hanem inkább: a furcsa tan a héber eredetével és viszonyával a tisztességes társadalomhoz függ össze. Van egy olyan elképzelés, hogy a héber a régi nyugati kultúrnépek kitalált elemeiből tevődik össze /Lásd Fritsch: A zsidókérdés kézikönyve, 29. kiadás, 246 oldal: "A hamis isten", "A zsidóság eredete és lényege" c. fejezete, 9 kiadás, 150-163) /, gondoljunk az indiaiak csandalájára, amely a becsületes kasztokból kitalált degeneráltakat és bűnözőket foglalja magában, hogy magyarázatot kapjunk a zsidó szellem sajátos voltára. A kitaláltak, akiket a többi kaszt megvetett, úgy bosszulták meg magukat, hogy minden erkölcsi fogalmat kigúnyoltak és fejetejére állították. Ami a többieknek szent volt, azt megvetették; ezzel szemben olyan elveket tartottak nagyra, amelyeket mások megvetettek. "Ott semmi sem

szent, ami nálunk szent; másfelől megtehetik azt, amitől mi undorodunk" így jellemzi Tacitus a zsidókat. Valóban, a zsidóság lényege az erkölcsös emberiség minden álláspontjának kifordítása. Lehet, hogy tudatosan, lehet hogy tudat alatt: A héberek a névadásnál is megfordították a dolgokat: A kitaszítottakat "kiválasztottaknak" nevezték. A kényszerű kizárásból - a csandalák nem lakhattak a becsületes kasztok között - önkéntes elkülönülést csináltak; végül különállásukat törvényre emelték, és a maguk részéről - mint a középkor cigányai és utazó emberei - megvetéssel tekintettek mindenkire, aki nem tartozott szövetségükhöz, minden becsületes emberre.

A zsidók elkülönülése a z emberiség többi részétől mindig is önkéntes volt; nem kényszerítették őket gettóba, hanem önként egyesültek ott, hogy furcsa szokásaiknak egymás között hódoljanak, és azért is, mert a törvény megtiltotta érintkezésüket más emberekkel. Ezért az az állami hatóságok gesztusa volt, ha megengedték a hébereknek, hogy zsidónegyedet építsenek maguknak. Ezt néhány zsidó történetíró is kerítés nélkül megvallja azzal indokolva, hogy elsősorban a gettói élet tartotta meg a zsidó népet. Sombart ezt mondja: "A zsidók maguk hozták létre a gettót, amely nemzsidó szempontból is eredetileg adomány volt, előjog, és nem jelentett ellenségességet. Külön akartak élni, mert úgy vélték, hogy fölülte állnak a környezetükben élő egyszerű népnek; mert ők magukat a kiválasztott, papi népnek tartották." (282 o.) "Idegenellenességük és elzárkózási hajlamuk a már a középkor előtt is jellemezte őket" (283 o.) Hiszen már a legrégebbi idők óta tilos nekik más népekkel vegyes házasságot kötni; és az Ótestamentum tele van ellenséges kitörésekkel a környezetük ellen: Edom és a kananaiták ellen. "A zsidóknak sorsuk, mely vallásuk volt, szerint kellett és úgy is akartak élni." véli Sombart (284 o.)

A befogadó népek sokszor jóindulattal és bizalommal fogadták a zsidókat; a középkorban is nemcsak jogaik, hanem direkt előjogaik voltak, mégpedig a püspöki pálcá irányítása alatt. Egy Hausmann nevű speyeri püspök a tizenegyedik században egy megerősített zsidó várost épített föl, ahonnan igazi rablóhadjáratokat vezettek a vidék ellen úgy, hogy nem lehetett elcsípni őket. Nem kellett visszaadniuk a lopott árut, melyet náluk megtaláltak, vagy tetszőleges árat követelhettek érte.

Ennek a vallási okokból létrejött együttlakásának és a zsidóság elkülönülésének a néptől az általunk már részletesen tárgyalt idegenség volt a fontos következménye, vagyis ahogy a zsidó kilépett a gettóból, minden üzlete idegennel folytatott üzlet volt." Így ír Sombart (284 o.) De az idegenek jog nélküli lények, állatok, kizsákmányolható lények. Különösen meg volt engedve ezek kiuzsorázása, sőt ajánlott volt; és ha a talmudi írásokban olyan helyek is vannak, melyek ennek ellenkezőjét látszanak tanítani, ezek csak a rabbinikai zsidóság körében szokásos álcázások, melyek a tényleges értelmet el akarják titkolni. Ezt maga Sombart is bevallja: "Az volt az érzésem, hogy a viták nagy része arra szolgált, hogy azt a rendkívül világos tényállást, melyet a Tóra teremtett, mindenféle kétértelműséggel akarták érthetlenné tenni." (268. oldal) Tehát: az idegentől vehetsz uzorát, áll világosan a zsidó tanban (Mózes V., 23, 20).; és minél több pénzt szerzett egy héber életében jogtalanul annál elégedetten pillanthat vissza életére, mert hiszen így

szolgált legjobban Istenének, annak a Jehovának, akinek az a vágya, hogy a világ minden népét rabolják ki és irtsák ki. "Míg a jámbor keresztény" így Sombart tovább " aki életében uzsorázott, halálos ágyán bánta ezt és kínokat állt ki sőt még halála előtt gyorsan hajlandó volt tulajdonát elvetni magától, mert ez mint jogtalanul szerzett vagyon égette lelkét, a jámbor zsidó halálos ágyán mosolyogva tekintett tele ládáira és dobozaira, ahol az aranypénz volt, melyet hosszú élete során a nyomorult keresztényekből szedett ki; ezen a látványon elégedetten pihent meg szeme, mert minden kamatfillér, ami ott volt, szinte áldozat volt istenének. " (287 o.)

Sombart úgy véli, hogy csak tudatlanság vagy rosszindulat tagadhatja, hogy az "idegen" a zsidó szemében különleges esetet jelentett, mivel kötelezettségeik mindig csak a "felebarátokra", azaz a zsidótársakra vonatkoznak, és hozzáteszi: "De azon az alapgondolaton, hogy az idegenekre kevésbé kell tekintettel lenned, mint fajtársaidra, a Tóra óta semmi sem változott". (287 o.) Ez fontos dolog elismerése, és szeretnénk azoknak mindig szeme előtt tartani, akik úgy vélik, hogy a zsidó tan ma már nem lenne érvényben és a Talmudban túlhaladott dolgok vannak. Ezeket a szavakat rögtön megcáfolja Sombart, azaz azt, hogy a Talmud tana változott-e az évszázadok során: "Ez egészen merész álláspont: Az idegent becsaphatod, a számolásban is átverheted, ezzel nem követsz el bűnt, ezt ott is még meg is erősítették, ahol a talmudtanulás formális hajszásalhasogató módját kifejlesztették, mint ahogy a sok keleteurópai zsidó közösségben." (289 o.)

Még a pártatlanságtól messze levő zsidó történetíró, Graetz is bevallja: "Csavarni és kicsavarni, ügyvédi ravaszkodás, trükkök és előzetes megbeszélések az ellen, ami nem állt érdekkörükben, lett a lengyelországi zsidó alapvető tulajdonsága. Hagyománytisztelet és jogi érzék éppen úgy elveszett belőle, mint az egyszerűség és a valóság iránti érzék." Mi viszont úgy véljük, hogy az erkölcsi tisztesség a zsidóból nem elveszett, hanem ez öröklődési hiba, mert ennek hiánya nemcsak a Talmud léte óta, hanem már az Ótestamentumban is hiányzik. Olvassuk csak el, hogy milyen áruló módon kezelték Jakab fiai a tisztességes hevitákat, hogy beszéltek őket rá a körülmetélésre, és a sebláz alatt rájuk rontottak és agyonverték őket (Mózes 1, 34).

Figyelemre méltó, ahogyan sok rabbi mély alapossággal foglalkozik a különféle üzleti gyakorlatokkal; és az megint igazán talmudi, ha ennek során látszólag állandóan óvnak az erkölcstelen gyakorlattól, míg a tilalmakat később újra megszüntetik és az eljárást megengedettnek nyilvánítják. Így Jehuda egy lélegzettel írja: "A kiskereskedő ne osztogasson gyerekeknek cukorkáét és mogyorót, mert ezek emiatt rászoknak, hogy hozzá járjanak, - de a bölcsek megengedik ezt. Az árat sem szabad rontani, de a bölcsek úgy vélik: legyen szép emléke (azaz ez dicséretes szokás). Abba Saul elhatározza, hogy a kétfelé vált babot nem kell fölszedni - de a bölcsek megengedik ezt."

Itt látható a Talmud kettős erkölcse egyszerű módon láthatóvá téve - anélkül, hogy tudatosulna, hogy itt ellentmondásos és erkölcstelen dolgot tanít. Azt akarja mondani: Minden tilos és minden meg van engedve; a ti föladatotok az, hogy a legtöbbet hozzátok ki a dologból. A Sulchan Aruch írói ezt teljesen nyíltan fejezik ki; ezt mondják a Chochen hammischpatban, 228,18: "A kiskereskedőnek szabad a

nála bevásárló gyerekeknek mogyorót és hasonlókat ajándékozni, hogy magához vonzza őket; olcsóbban is adhat el, mint a piaci ár, és a többi eladó semmit sem tud ez ellen tenni." Az ár gátlástalan alákínálása és a verseny adja a zsidó lét velejét; minden meg van engedve, ami megkönnyíti az üzletet; minden szabad, ami a zsidóknak lehetővé teszi a többiek túlszárnyalását és kizsákmányolását.

Ezért mondja Sombart e fejezet végén: "Isten (azaz Jehova) a szabadkereskedelmet akarja, isten az iparúzés szabadságát kívánja. Micsoda hajtóerő arra, hogy tényleg részt vegyenek a gazdasági életben!" (292. o) Érdekesek Sombart utalásai az angol puritanizmus és a júdaizmus egyező vonásaira; ezen az összefüggésen már Heine is gúnyolódott, amikor a puritánokat "disznóhúst evő zsidóknak" nevezte.

Ahogy Sombart hangsúlyozza, a zsidókat a 17. században Angliában a puritánok szinte fanatikusan tisztelték, és sok írásban próbálták bebizonyítani, hogy az angolok a zsidók közvetlen leszármazottai. Mindenesetre bizonyos ájtatos körök Angliában azon fáradoznak, hogy életvitelükben, neveikben és más külsőségeikben a zsidók legyenek példaképeik. Ez a szimbiózis addig ment, hogy a keresztény papság és még a keresztény laikusok is előszeretettel tanulmányozták a rabbinikai irodalmat. Sombart ural egy "doromboló könyvecskére", mely 1608-ban "Kálvinista zsidótükör" címen jelent meg és többek között a puritanizmus (kálvinizmus) és a zsidóság kapcsolatáról szól. Figyelemre méltó benne ez a mondat: "A zsidók minden országban be akarják csapni a népet."

Holland és német ájtatos körökben is (Wuppertal, Svábföld, stb...) is megtalálhatók az angol puritanizmus hívei a névadásnál, a szombat tiszteletében, stb.. Ezek kétségkívül a legerősebb támaszai annak, hogy a német protestáns egyház az Ótestamentumra támaszkodik. Igen, még olyan protestáns papok is vannak, akik képesek arra, hogy a zsidókat állítsák a vallásosság példaképeinek - és talán tudat alatt - inkább a zsidóságnak csinálnak reklámot, mint a kereszténységnek.

XV. A faji probléma

1. Általában

A XII. fejezetben Sombart a zsidó sajtóságokat faji szempontból vizsgálja meg. Úgy véli - egy oldalütéssel a gonosz antiszemitákra - hogy a faji probléma és a népek lelkivilága dilettáns szeszélyek labdájává vált, és hogy különösen a zsidó lény vázolását "durva ösztönökkel megáldott durva lelkek politikai sportként művelik". Nem tagadható, hogy a zsidóellenes mozgalomban olyan irányzatok és személyek is fölbukkantak, akik egy kemény vizsgán nem állnák meg helyüket; de manapság olyanok is, akik másként gondolkodók kigúnyolásában nem is lehetnének bántóbbak, minden antiszemita megnyilvánulást fölülről lefelé ítélnék el. Ennek ellenére jelentős és tiszteletreméltó emberek voltak már szószólói ennek a mozgalomnak, vagy még ma is azok. Nem akarunk itt arról beszélni, hogy minden idők nagy emberei, filozófusok, mint Giordano Bruno és Voltaire éppen úgy mint Fichte, Herder, Schopenhauer és Feuerbach, államférfiak mint Nagy Frigyes, I. Napóleon és Bismarck, művészek mint Richard Wagner és Liszt Ferenc is a zsidók ellenzői voltak. / Ezeknek az embereknek az írásaiból vannak kivonatok a

"Zsidókérdés kézikönyvében", 29. kiadás, 41-197. oldal. Részletesen tárgyalja a faji kérdést az ismert földrajztudós Rich. Andree: "A zsidók néptana", Bielefeld 1881. Lásd a függelékben Hans F. K. Günther "A német nép fajtana" c. könyvet (J. F. Lehmanns kiadó, München.) /

Az újabb antiszemita mozgalomban is olyan emberek, mint Paul de Lagarde, Eugen Dühring és Adolf Wahrmund, akik mint szóvivők olyan mély tudásúak, amilyen ellenfeleiknél biztosan nem található meg, bármennyire is kicsinyíti ezt a zsidó uralom alatt álló nyilvános sajtó, vagy hallgatja agyon őket. Mindenek előtt azt nem szabad elfelejtenünk, hogy a gonosz antiszemita nyúltak először a faji kérdéshez, és ébresztették föl újra a faji öntudatot a népekben. Ha eredetileg csak az árjak és zsidók közötti különbséggel foglalkoztak, ma, munkájuk az egész faji mozgalmat mozgásba hozta, és az antiszemita alapvető nézeteire alapul. Ha a zsidóellenes mozgalomban itt-ott durvább kifejezések is hallhatóak, és a hébereket nem mindig becenevekkkel illetik, akkor is éppen a zsidó oldalon a legkevesebb ok van arra, hogy érzékenykedjenek. Emlékezzünk csak vissza arra, hogy a zsidó humoristák az úgynevezett vicclapokban, melyeket szinte kizárólag héberék állítják elő, hogy támadják a többi népet, rendet, vallást és a politikai ellenzéküket.

Nevetséges finomkodássá válik ez a megrendülés, ha zsidó oldalon - ahogy ezt Friedrich Hertz és mások teszik - vitatják, hogy ma még egyáltalán léteznek zsidók. Ez több mint nevetséges állítás. Ameddig az úgynevezett zsidó vallás létezik, addig a zsidóság zárt, ellenséges hatalomként fog a többi nép között élni. De még akkor is, ha ezt a vallást ki lehetne irtani, a rendkívül szívósra kitenyésztett zsidó faji sajátosságok még sokáig tovább fognak működni.

Sombart azon fáradozik, hogy becsületesen helyükre tegye azokat a fecsegőket, akik a zsidó faj és sajátosságok létezését tagadni akarják; kifejezetten elutasítja Houston Stewart Chamberlain álláspontját (a tizenkilencedik század alapjaiban, 3. kiadás, 1901-ből, 457. oldal), amely ezt a furcsa nézetet vallja: "Másfelől értelmetlen, egy legigazibb zsidót, aki le tudta vetni Ézra és Nehemiás béklyóit, kinek fejében Mózes törvénye van, és kinek szívében nincs helye mások megvetésének, zsidónak nevezni". Ezt a nézetet illetően kétséges az, hogy a zsidó faji sajátosságaiban gyökerező alapállása, ahogy ezt Mózes, Ézra és Nehemiás előkészíti és a későbbi talmudi rabbinizmus erősen eltúloz, valaha is elhanyagolható lesz-e. De még ha ez lehetséges is lenne valaha, a zsidó vérében a zsidó ösztönök tovább fognak működni. Amíg nem lesz arra példa, hogy a zsidó kereskedő fia paraszt vagy kalauz, ács vagy hajós lesz, addig senki sem hihet Júda népének igazi emberré és németté válásában. Egyetértünk Fichtével abban, aki szintén nem hitt a héber megváltoztathatóságában, hogy "egy éjszaka le lehet vágni minden fejet, és másikat ültetni helyükre, melyekben nincs egy zsidó gondolat sem."

Ez találóan mutatja be a zsidó faji lény elpusztíthatatlanságát. A faji probléma tanulmányozása arra tanított bennünket, hogy az ember vérsége és szelleme között feloldhatatlan kötelék van. "Az ember lelke vérében lakik" mondja már az Ótestamentum is, és ezzel azt fejezi ki: Az ember szelleme elválaszthatatlan véréből. Ezt teljes komolyságában kell értékelnünk. Az állatokban már régen becsüljük vérüket és fajukat; nem várjuk el, hogy a pudli vadászkutyává váljon,

vagy a brabanti ló versenylóvá legyen. Tudjuk, hogy a vérrel jó és rossz tulajdonságokat öröklünk.

Az nem igaz, hogy minden jó és rossz tulajdonságoknak változatlan formában tovább kellene öröklődniük nemzedékről nemzedékre, és hogy egy zseniális apa gyerekei mind zsenik, vagy egy bűnöző gyerekei csupa bűnözők lesznek; de azért az átlagos tulajdonságok bizonyos fokon öröklődnek, és csak olyan eltérések lépnek föl, amelyeket a természet játéka megenged. Ha a mai emberiség öröklődésében viszonylag kicsi az állandóság, azt valószínűleg arra az erős faj és csoportok közötti keveredésre vezethetjük vissza, amely századok, sőt évezredek óta történik. A tiszta fajok szinte teljesen elvesztek, és csak keverékek élnek környezetünkben. Ennek ellenére nem szabad a fajiság hatását egyszerűen tagadni. Nekünk németeknek ma tényleg kevés okunk van arra, hogy fajunkra különösen büszkéek legyünk, mert értéke erősen lecsökkent, vére és szellemisége zavarossá lett. De ez nem szabad, hogy abban gátoljon bennünket, hogy a fajiságot magasra értékeljük és azt például fajápolással újra megjavítsuk, amit fajunk felelőtlen elhanyagolásával vétkeztünk.

Tény az - és valószínűleg ez az egyetlen dicséretes, amit a zsidókról mondani lehet -, hogy a héber népben a faj védelme erősebben fejlett, mint a többi népekben, lehet hogy bizonyos céllal, lehet hogy a merev törvény miatt tudat alatt, amely a nem a fajhoz tartozót idegenként kezeli és megvetését tanítja. Így igaz az, hogy a zsidó népben a faji tudat ma még erősebben fejlett, mint más népekben, szellemileg és testileg is. A héber majdnem mindenütt megismerhető más népek között, mind külsejéről, de még inkább szellemi hozzáállásáról. Ez a faji állandóság akkor is megmarad, ha más népekkel keveredik. A zsidó professzor Eduard Gans ezt mondta: "A keresztelés nem használ, mi a századik nemzedékben is zsidók maradunk mint 3000 éve. Nem veszítjük el fajunk szagát. Minden nővel való közösülésnél fajunk dominál: ebből fiatal zsidók lesznek."

Ha valaki ezen tények ellenére tagadni meri a zsidó faj létezését, annak a valóság felismeréséhez kevés érdeke fűződik. De mi jól értjük, hogy miért kellemetlen a hébereknek, ha más népek faji fölismerését és faji öntudatát nőni látják. Abban a pillanatban, amikor ez megtörténik, a zsidók idegensége igazán tudatos lesz, és ez a héberek üzletét minden módon megnehezíti. A zsidó utánozhatatlan változási képességgel keveredett más népek közé és azt színlelte, hogy közéjük tartozik - ez a körülmény rendkívül megkönnyítette a többiek becsapását. Ha a népek újra saját voltukra ébrednek és szellemi és erkölcsi értékeikre találnak, akkor a hébert hamarosan meg fogják próbálni távol tartani maguktól, mint házi békéjük zavaróját és harmonikus fejlődésük elrontóját.

2. A zsidók pszichológiája

A zsidó alkalmazkodási képessége biztosan nagy; de téves lenne azt remélni, hogy attól, hogy külsőleg beleilleszkedik a népek életviszonyaiba, bele is olvadna a népekbe. A zsidó sajátosságok túlságosan különbözőek más népek sajátosságaitól ahhoz, hogy egy tényleges beolvadás valószínű lenne. Végül is a zsidó életszemlélet és a zsidó erkölcsi törvény az, amely nem engedi meg a tartós közösséget más népekkel.

Sombart hiábavaló kísérletet tesz arra, hogy a héber lényét bizonyos fogalmakba foglalja. csak néhány rossz tulajdonságot lát bennük, és ezeket sem hozza kapcsolatba azok ehhez illő jellemvonásaival. Azok a zsidó tulajdonságok, melyeket fölsorol, nekem nem tűnnek elégségesnek. Azt hiszem, nem sokan mondanak ellent, ha az átlagos zsidót így jellemzem: beszédes és jól beszél, pénzsóvár és takarékos, pimaszul merész és változásokra képes, nem szereti a testi munkát, kéjsóvár és szégyentelen, hiú, gyáva és pimasz. Csak kevés olyan zsidó van, akiken ne lenne megfigyelhető ezeknek a tulajdonságoknak a többsége.

Ha Sombart mindig újra "nagyszerű szellemi képességeikről" beszél, akkor itt a józan zsidó számolási képességről beszél, a hideg értelmi tevékenységről, mely a lelki életet elnyomja, szemben a mélyebb lelkű emberekkel. A hébereknek az a sokat dicsért intellektualitása valójában csak egy fürtelem. /Ezt igazolja a keleti utazóként ismert Vámbéry Ármin (eredetileg Bamberger) jelentésében a keleten élő zsidókról (1879), ahol azt mondja, hogy örület azt föltételezni, hogy az Európai zsidók intelligensebbek lennének, mint a körülöttük élő népek, mert Középázsiaiban a hindukkal és örményekkel szemben mindig alul maradnak. /

Mit akar egy nép, melynek nincs semmi termelő képessége, amely ravasz csalással dolgozott és másokat csábító szavakkal nyert meg szándékai támogatására? Nem vitatható, hogy a héberek között néha volt egy-egy tehetséges tudós, orvos, ügyvéd, de mindig csak addig, ameddig arról volt szó ezeken a területeken, hogy valaki magát hidegen számító és körmönfont értelmével tegye ismertté. Emellett az erkölcsi kisebb értékűség szinte előnyben részesült. Aki nem veszi komolyan kötelességeit az emberiséggel szemben, annak néhol nagyobb a szabadsága egy olyannal szemben, akinek lelkiismerete és tapintata határokat szab. Ha a zsidó kereskedő rosszminőségű árujával sikeresebb versenytársainál, így ez más területen is megtörténhet. Kötelességtudás, lelkiismeret és becsület nem túl fontosak a hébernek az értelemhez viszonyítva. A zsidó minden esetre okosként akar föllépni; más dolgok nem fontosak számára.

Sok olyan zsidó közmondás ismert, amelyek a butaságot rosszabb dolognak tartják, mint bármi más erkölcsi és szellemi hiányosságot. Körülbelül ilyen formájúak: Lehetsz gazember, ha ravasz vagy. Míg a becsületes és erkölcsös népeknél a fő súly az erkölcsös jellem és a szellemiségen van, a héber az embert értelme után ítéli meg. Aki okos, az szerinte csodálatra méltó, akkor is, ha okosságát más emberek kárára használja - talán akkor még inkább! A zsidó sajtóban ez gyakran megfigyelhető, amikor komoly bűnözőket azzal próbálnak mentesíteni, hogy tettükhöz nagy mennyiségű agymunka volt szükséges. Az erkölcsi fogalmaknak az ilyen összezavarása az értelmi mércével az egyik legveszélyesebb módszere a hébereknek arra, hogy elrontsa a népeket.

Sombart a zsidó alapvetet - valószínű a sajátját is - ezekkel a szavakkal írja le: "Legmagasabb emberség és legmagasabb intellektualizmus". A hősi népek ezzel ellentétben ideáljukat az egyén önfeláldozásában keresik a köz érdekéért, vagy egy eszméért - a szabadságért vagy becsületért - mindenek előtt az önzés teljes leküzdésével. Drámáink hőse, kinek sorsa megragad és megráz, nem a ravasz cégvezető, aki a legravaszabb módon kerül el minden veszélyt, hanem az egyenes, hajlíthatatlan jellem, aki a fölismert kötelességet bátran veszi magára és semmilyen

fenygetés sem téríti el a valóság és a jog ösvényéről. Soha nem saját előnyére, hanem kötelességére és becsületére gondol. Egy ilyen igazi hős a zsidók szemében talán ostoba fickónak tűnik: "jobb egy élő kutya mint egy döglött oroszlán", mondja egy szemita közmondás- Ez mutatja a mély árkot a zsidó és a hamisítatlan emberi gondolkodás között.

A pusztá számításos értelem nem bizonyul elégnek az élet egy komoly dolgában sem. Az értelemnél van magasabbrendű dolog is. Az értékes embert inkább veleszületett érzéke, ösztöne vezeti és nem a józan számítás; és ezek az ösztönök, melyek valóságban bensőséges szellemi és kedélyi belegondolást jelentenek a dolgok összefüggéseibe, az embereket sokkal biztosabban irányítják, mint minden csak értelmi spekuláció. Ahol a vezető ösztön hiányzik, ott látjuk, ahogy az értelem zsákutcákba keveredik, mesterséges építményeket hoz létre, melyeknek sem az értelemhez, sem a természethez semmi közük nincs, és végül ezért veszítenek. A héber, kinek lényé nem természetes eredetű és ezért a természettel való benső kapcsolat nélkül éli életét, nincsenek ösztönei. Megpróbálja azt a pusztá értelemmel helyettesíteni. Ez lehet hogy látszólagos fölényt ad neki, ameddig mesterséges körülmények között mozog, amelyek többé-kevésbé értelmén alapulnak. De elveszti tartását és teljesen önállótlan lesz, ahogy teljesen természetes körülmények közé jut. Robinson képes arra, hogy egy magányos szigeten szegényes eszközökkel berendezze életét; a héber nem képes erre. A zsidó másodrangú ember, akinek létezése sokféle külső föltételtől függ ő a természet mostohagyereke és nem érti meg jól magát ezzel az anyával; szüksége van más természetben jártas és ösztönös emberekre, hogy ezek vigyék át az életet. .

Ha Sombart azt hiszi, hogy az ösztönöktől való megszabadulás, a természeti törvényektől való függetlenség valakit teljes zsenivé formál, akkor téved: A zseni mélyen összefügg és legbensőségesebben érzi a természeti folyamatok törvényeit - többnyire tudat alatt! Olyan forrásból iszik, melynek legmélyebb pontját szinte maga sem ismeri föl. Csak azért, mert a természetes dolgok örök belső törvényei a zseni alkotásainak is részei, csak azért örökösök és kiolthatatlanok.; ezért mozgatják meg az ember belsejét, ha lényé még nem zárult be a természet hangja iránt.

A zsidók kitűnő értelmi képességei éppenséggel gyöngeségük bizonyítékai, emberi kisebbségüké. Mert ott, ahol a természetes érzés nem működik, ahol az ösztön nem vezet biztosan tovább, ott kezd a számító értelem szükségében kiokoskodott segédeszközök után kutatni, megpróbál mesterséges állapotokat teremteni, melyek neki kellemesek. Csak mesterséges világban tud a zsidó létezni. A héber értelmi spekulációi a valóságban egy kis területre szorítkoznak, ahol előnyt akar szerezni magának és az ellenfelet be akarja csapni és félre akarja vezetni; de mindenütt, ahol a művészeti, műszaki, természettudományos ismeretek mélysége döntő, ott a zsidó értelem nem elégséges. Ezért a héber sohasem nagy föltaláló vagy művész.

Igen, aki a talmudi rabbik körmönfont okoskodásait követi, gyakran megfigyelheti, hogy milyen kicsinyes, rövidlátó számító szellem vezeti őket durva ostobaságokra. A népszáj az ördögöt tekinti a ravaszság mintaképének. De ugyanez a népszáj mesél különféle anekdotákat arról, hogy hogyan csapja be a paraszt az ördögöt, és ennek a népi bölcsességnek mélyebb értelme van. A paraszt lehet hogy együgyűnek

és durvának tűnik egyszerű életkörülményei miatt, különösen, ha a mesterséges városi körülményekkel áll szemben; azonban, ha csak érzelmileg is, de mélyebb áttekintése van a természetes folyamatokról, mint sok ismeretekkel teli városinak. Az számító ördög mindig ott téved, ahol a természetes ésszel áll szemben, és ahol a természet megváltoztathatatlan törvényei belenyúlnak csaló szőttesébe. Igen, az ördög alapjában véve buta, és unokatestvére a zsidó is az. Tedd csak ki a természetbe, más tehetséges emberek segítségével, és egész egyszerű intellektualitása nyomorúságosan hajótörést szenved- és éhen fog halni. Ezzel szemben a zsidó jól értett ahhoz, hogy a modern városoknak, azok mesterséges és természetellenes életének hatalmas vonzóerőt adjon; a naiv falusi embert kicsalja a természetből ebbe a modern bűnparadicsomba, ahol minden a ravaszságot és a természetellenességet szolgálja. A nagyvárosokban zsidók és zsidó szellem uralkodik, és a természethez szokott ember idegennek érzi magát bennük, mit egy tanácstalan gyerek, aki mindenütt a zsidók csapdájába esik. A nagyvárosokban zsidók és zsidó szellem uralkodik, a természethez szokott ember idegenül érzi ott magát, mint egy tanácstalan gyerek, aki állandóan a zsidók csapdájába esik. Ezért menekülj ezekből a városokból és keress újra a természet ölén menedéket, ha biztosan el akarod kerülni a zsidók csalásait, hogy ne élj te, a természet gyermeke a zsidók mesterséges, hazug világában.

Ezt Sombart is elismeri: "A zsidóknál gyakran visszafejlődött az ösztönös felismerés, éppen úgy a világnak az érzés és érzelmek alapján való megismerése is." Ezzel azt ismeri el, hogy maga a héber természettel ellentétes, természetellenes lény. Érzéketlenül és érzések nélkül megy át a természetben, mert neki minden élet törvényszerűségei idegenek. Ezért nem képes arra sem, hogy lemérje saját cselekvésének és törekvéseinek a végső hatásait. A paraszt tulajdonát akarja megkaparintani; kiszipolyozza a munkást és a kis kézműves utolsó csepp vérének is, és tönkreteszti őket, anélkül hogy megkérdezné: Mi lesz a világból, ha ilyen módon gyöngítjük a termelőerőket? Az államokat adósságokba dönti és kölcsönkötvények kiadására serkenti, és ezeket az összeomlás szélére hozza, anélkül, hogy meggondolná, hogy ilyen módon végül tönkreteszti az emberi társadalmat - ugyanazt a társadalmat, melynek testén parazita létét éli. Lefürészeli az ágat, melyen ül, levágja az aranytojást tojó tyúkot. Megszokta, hogy a kimeríthetetlen természet és a népek fáradhatatlan szorgalma neki mindig újabb kizsákmányolási területeket és uzsoraterületeket nyújtanak, és nem képes arra, hogy meggondolja, hogy az a világalom, amire vágyik, egyszersmind a világ tönkremenését is jelentené. Hiú értelmi lény, mely nem lát tovább a mánál és a holnapnál, mindenütt megsemmisítő és öngyilkos módon működik.

Építő módon csak olyan erők működhetnek, melyek szervi kapcsolatban állnak a természettel, és a természetes dolgok mélyét csak érezve lehet megérteni. Az értelem nem hatol le az élet forrásának talajvizéhez. A zsidó gondolkodás szervesen és ezért nem képes alkotó tevékenységre. Ezért nem képesek a héber állam alkotására, mert végső fokon egy állam is szerves dolog és szerves törvények szerint működik. A rendezett állam társadalma szervesen kell hogy fölosztva legyen, melyek egymással szoros kapcsolatban állnak, és ez teszi az egészet életképpé. A héber ezt örült előítéletnek és elavult intézményeknek

nevezi; szeretne mindent azonos szintre hozni, feloldani és lazítani, hogy saját szerzéséhez egyenes, sík mezeje legyen. Ezért arra törekszik, hogy a társadalom minden egysége ellensége legyen a többinek; a céhek, az egyesületek, a nemesség, a hadsereg. Ezek bántják a szemét, szét akarja verni őket, atomokká tenni, az embereket egyedekké tenni. Valószínűleg az az elképzelés vezeti ennek folyamán, hogy az egyént könnyebben le tudja győzni és jobban föl tudja használni saját céljaira. A szerves fölépítmény lerombolását fölszabadításnak, "liberalizálásnak" nevezi. Ért ahhoz, hogy az embereket azzal hitegesse, szervezeteik sorompók, melyeket szét kell törni, bilincsek, melyeket le kell rázni, hogy a valódi szabadsághoz eljussanak - a farkas szabadságához a juhok között.

Találón írja Sombart: "A zsidó nagyon élesen lát, de nem néz sokat. Elsősorban nem látja környezetét élőknek, és ezért nincs érzéke az élőlények sajátosságai iránt, azok teljessége iránt, annak nem oszthatósága iránt, a szervesen nőtt, a természetesen nőtt iránt. Ezért is áll távol tőle minden személyeken alapuló függő viszony: A személyes uralkodás, a személyes szolgálat, a személyes odaadás. A zsidó belsejében nem szeret semmiféle lovagiasságot, szentimentalizmust, gavallérságot, feudalizmust, patriarchálist. Minden rendi, minden céhbéli dolog ellenszenves neki. Politikailag individualista a. (318.o.) /Valószínűleg helyesen föltételezzük, hogy Sombart ezeket a gondolatait a "Hammer" kiadónak köszönheti, mely alapítása óta (1902) ilyen értelemben foglalkozott a "zsidókérdéssel". /

És mégis csak korlátozott mértékben individualista, Sajátmaga egy merev rendszer, egy kényszertörvény rabszolgája, mely őt fájánál tartja - a természetes kötelékek helyett. Magának a zsidónak nincs egyénisége; mindig csak egy zsidó minta többé-kevésbé sikeres másolata. A zsidók sokkal hasonlóbba egymáshoz, mint a többi emberek; már ez is megindokolja természetük rendkívül korlátozott voltát. A héber bizonyos társadalmi tevékenységekre van berendezve, egy idomított automata; a társadalomban mindenütt ugyanazokat a feladatokat látja el. Egy hébert ezért könnyű egy másikkal pótolni, míg más emberek esetében ez nem föltétlenül igaz. A zsidók társadalmának ezt a sematikus alkotmányát, azaz egyenértékű részek az egyéniségmentes és mechanikus összeállítását szeretné a héber más társadalmi szervekre és magára az államra is ráerőszakolni. Nem érti, hogy miért védekezik a szerves társadalom ez ellen a sablonba szorításba, a maga nivellálási és felosztási tevékenységével szembeni ellenállást "reakciónak" nevezi. Ez a reakció valójában az egészséges ellenállás, melyet a szerves társadalom a héber lazítási és bomlasztási törekvéseivel szemben tanúsít, tehát az önfenntartás ösztöne.

Az igazi romlott reakciós valójában a héber, aki megcsontosodott sablonizmusával a népek életének növekedését gátolja és azt annak kezdeteire - a mindenki harca mindenki ellen - állapotra akarja visszavetni. Ez az, ami a természetes fejlődést gátolja és ezzel az életet zavarja. Szerencsétlenségünkre ezt kevesen ismerik föl. Az erőknél az a hatalmas felszínre kerülése, amit a héber spekulatív elve maga után vont, és a külső életnek ennek következtében történt erőteljes aktívabbá válása mindenkit megcsal a valós állapotot illetően. A körülöttünk levő csillogás és sziporkázás sokaknak az élet fényének tűnik, de ez csak a rothadás foszforeszkálása. A héber a túlélésért vívott vad harc kihívásával a nép erejének utolsó tartalékait is fölkaavarta és így úgy tűnik, hogy az élet komoly lökést kapott

fölfelé; de valójában csak a kölcsönös megsemmisítésért vívott harc, mely hirtelen kimerüléssel fog végződni.

De mit érdekli ez a hébert! Mint a pillanat embere, most előnye van ebből és ez elég neki. Sombart ezt mondja: "A zsidó mindent sajátmagával hoz kapcsolatba. Az őt legjobban érdeklő kérdések: miért? mi tartja? mi a haszna? Élénken érdeklődik a siker és a működés iránt, mellyel szemben a dolgok iránti érdeklődés áll. Nem zsidó, egy tevékenységet - bármelyiket is - önmagáért művelni, "öncélnak" tekinteni, az életet cél nélkül, a sorstól rendelt módon leélni, a természetnek ártatlanul örülni. (320 o.)

És amilyen ő maga, olyannak képzele a zsidó Istenét. A zsidó isten a természetten kívül álló zsarnok, aki a dolgokat önkényesen vezeti saját céljai irányába.

Mindenféle természetellenes csodák történnek vele, és mindent úgy rendez el, hogy kedvenc népének abból előnye származzon.

3. Látszólagos zsidó fölény

Ha Sombart ezt véli: "Ma a nyugateurópai zsidó nem akarja megtartani vallását és nemzeti sajátosságait: fordítva, - ha nem ébresztik föl újra nemzettudatát, - sajátosságait olyan gyorsan, amennyire lehetséges, el akarja tüntetni, és föl akar oldódni a befogadó népekben" (325 oldal), akkor meg kell kérdeznünk: Mi bizonyítja ezt az állítólagos célt? Ki hatalmazta föl Sombartot, hogy biztosítson minket erről? Mi a magunk részéről inkább ennek az ellenkezőjét látjuk és érezzük. Azt elismerhetjük, hogy a héber fokozatosan rosszabbul érzi magát bőrében, amióta élesesű emberek a figyelmet tevékenységére irányították és trükkjeit fölfedték; tény, hogy sok zsidó nem szeretné, ha fölismernék róla, hogy zsidó. és külsőre el szeretne tűnni; de önmagában egyszerűen lehetetlen, hogy a zsidók más népekbe beolvadjanak, még akkor is, ha ezt tényleg szeretnék. Ehhez lényük túl különböző a többiekétől, és önzésük is túl nagy. Nem akar lemondani előjogáról, hogy ő a "kiválasztott nép". De a többi népek ellenérzése, ha az egészséges ösztönök még működnek náluk, túl erős ahhoz, hogy be tudjanak olvadni.

Azok a társadalmi rétegek, amelyek hasonlók lettek a héberrekhez, degenerációs típusok, akik úgyis eltűntek volna. Csak a degenerált ember szereti a hébert, aki finomabb ösztönei elvesztése miatt kivált az igazi emberiségből, és a természet áldozataként lesüllyed abba a nagy rohadó gödörbe, melyet a héberség az ókor óta alkot, mint az idegen kultúrák alját.

Ahogy Sombart tudósi józanságában - ha kerülő utakon is - fokozatosan közelebb jut a mi hozzáállásunkhoz-, ezt bizonyítja következő ítélete a zsidókról:

"életszemlélete nem belsejéből nőtt ki, hanem fejben csinálta azt. Álláspontja nem a föld, hanem egy, a levegőben levő mesterséges építmény. Ez nem eredeti szervezeten, hanem mechanikusan racionális. Az ösztön és az érzések, a talajon való meggyökeredzés hiányzik." (326 o.)

Ez azonos azzal a véleménnyel, melyet az antiszemita már régen hangoztatnak. De ne felejtsük el e mellett: A zsidó lény és annak az életszemlélete az értelem mesterséges alkotása; ez az évezredek folyamán annyira a héber tulajdona lett, annyira húsává és vérévé lett, hogy éppen ő képtelen ezt föladni, sokkal inkább, mint bárki más. Ugyan eléggé ravasz ahhoz, hogy külsőleg átvegye mások

viselkedését és gondolkozását, meg tudja játszani magát, van színészi tehetsége, hogy úgy tegyen, mintha hasonló lenne hozzánk; de végül is mindig újra kitör belőle a hamisítatlan héber. Simulékonyasága, külső illeszkedőképessége, tehetsége, hogy másnak adja ki magát, mint ami, csodálatosnak tűnhetnek szemünkben, ha nem lennének egyszersmind olyan veszélyesek. Mindezek a héber tehetségek csak eszközök ahhoz, hogy megcsaljanak bennünket, és arra késztesse, hogy engedelmeskedjünk az idegennek. Igaz az, hogy a héber, értelemmel nézve sok előnnyel tűnik bírni, és csak finom ösztön látja ezek valódi értékét és tudja helyesen fölbecsülni veszélyességüket. Ha értelmünk csodálja is a zsidót, érzelmeink el kell hogy ítéljék.

Találón szól Sombart a héber "erkölcsi mozgékonyaságáról". Mikor céljait el akarja érni, nem állítanak neki "erkölcsi vagy esztétikai megfontolások terhes akadályokat". Erkölcse laza és rugalmas; mindig kész arra, hogy csalafintáskodjon, ha ez neki előnyére szolgál. "Ebben segítségére van csekélyebb mértékű érzéke az iránt, amit mi a személy méltóságának nevezünk. Kisebb erőfeszítésébe kerül, hogy magát letagadja, ha céljait el akarja érni." (327 o.) Valóban: A héber olyan kis mértékben birtokolja azt, amit mi jellemnek nevezünk, hogy bármikor kész arra, hogy emberi méltóságát fölcserélje anyagi előnyökért. Egy régi mondás ezt mondja:

"A zsidó hét pocsolyán megy át azért, hogy egy fillérrel többje legyen."

A talmudi tanítások segítségével a héber ravasz hajszállhasogató lesz, és a maga megjátszásának tudománya is gyerekkortól egyik parancsolata. Ezért nem csoda, hogy később ügyvédként, újságíróként vagy színészként tűnnek ki. Annak művészete, hogy gyorsan beleéljék magukat egy idegen gondolkodásmódba, a spekuláló kereskedő életeleme. Ha a zsidónál ez hiányozna, akkor hogy tudná életét arra építeni, hogy más embereket ügyesen kihasznál, és gondolati határokat és törvényeket áthág. A zsidók erősségei gyöngéi tükörképei; ezek a szükség diktálta eszközök, kifogások, olyan különleges eszközök, melyekre azért van szüksége, hogy gyöngéit eltakarja velük. A természet ismert sajátossága, hogy feltűnő hibákat más tulajdonságokkal próbál kiegyenlíteni és eltakarni. Gyenge és védtelen lényeknek olyan tulajdonságokat adott, melyek védik azt a közeledő ellenséggel szemben. A fiatal madárkákat a fészekben azok riasztó csúnyaságával védi, más lényeket rossz szaggal vagy undorító nyálkával. És így azt az emberfajtát, mely örökletes gyöngeséggel van sújtva, olyan tulajdonságokkal ruházott föl, melyek védik azt. A körmönfont értelem és a ravasz alatomosság is ilyen védőeszközök, melyeket többnyire gyöngéknél és betegeseknél találunk. Az erős emberek többnyire nyíltak és jóindulatúak, türelmesek és engedelkenyek. Az erős szellemi és lelkiállattal bíró emberek is mutatják időnként ezt a jóindulatot és engedelkenységet, mely néha gyöngeségnek tűnhet, valójában csak az önbizalom jele.

Másfelől ismeretes, hogy gyöngé és erőtlenség emberek éles elméjük és harapósak, és ez védi őket váratlan támadásoktól. Hasonló helyzetben van a héber a becsületes emberekkel szemben. Ő, a gyöngé, aki sehol nem képes megélhetését saját erejével biztosítani, akit politikai ügyetlensége arra ítéli, hogy parazitaként éljen más népek

között, akinek nincsenek magasabb szellemi képességei, hogy alkotó és fölfedező módon saját kultúrája legyen; ezt ravasz értelme és határtalan pimaszsága és arroganciája védi az ellen, hogy hiányosságai mindenki számára láthatóvá váljanak. A héber valójában szellemi nyomorék az emberek között, a szellemileg kisebb értékű alsóbbrendű ember. Csodálhatja, aki akarja: mi csak sajnálni tudnánk, ha nem lenne mérges kígyó, aki a becsületes emberiség békéjét mindenütt veszélyezteti.

De a rafinált értelem és a lyukacsos erkölcsnek még egy másik védő és harci eszközre volt szüksége, hogy becsapja a becsületest és uralma alá hajtja. A hiányzó természetes erők helyett olyan anyagot hozott létre, melynek szinte démoni ereje van: a pénzt, a tőkét. A pénz annyira alapeleme a zsidó létnek, hogy itt az ember szinte mellékes dologgá lesz az anyagi tulajdonnal szemben: "Aki pénzemet nem fizeti meg, az elveszi becsületemet", írja Amschel Rothschild II. Vilmos választófejedelemnek; és a szocialista vezető, Marx Károly, szintén zsidó, ezt vallotta: "A pénz a zsidóság igazi Istene." Jelentős jelkép, hogy a héberek már a Szinai hegyen aranyborjút csináltak maguknak, és azt körüláncolták. Sombart is elismeri erről: "A zsidók számára éppen úgy, mint a kapitalizmus számára a pénz és annak szaporodása érdeklődésük középpontja. Nem csak azért, mert annak elvont mivolta jól megfelel a zsidó nép elvontságának, hanem mindenek előtt azért, mert a pénz magasra értékelése egy másik alapvető vonása a zsidó lényének, a teleologizmus. A pénz az abszolút eszköz: ennek csak egy értelme van az azzal megvalósítandó célokra való tekintettel." (330 o.) Így fejezi ki magát Sombart a tudomány nyelvén és ezzel elismeri, hogy a zsidó célok egyik legfőbbike a pénz.

A pénz azonban csak beképzelt érték, az emberi spekuláció mesterséges alkotása. Semmi köze nincs a természethez, a szerves dolgokhoz. Nincs belső kapcsolata az ember lényéhez. A pénz az embert sem erősebbé, sem okosabbá nem teszi, se nemesebbé. egyesül az a képessége, melyet az emberi képzelet adott neki, tette hatalmassá, mégpedig az, hogy - kölcsöntőke formájában - kamatot hoz, és ezt a képzeletbeli hatalmat ismerte föl a héber mint annak eszközét, hogy ez neki pótolja hiányzó erejét. A pénz lehetővé teszi az alsóbbrendű embernek, hogy felsőbbrendűként viselkedjen és az emberi dolgokat saját uralma alá hajtja. Miből áll a zsidó fölény? Valójában egy szellemi hibás képből. Éppen a héber természettől eltávolodott lényéből jön az az ügyesség, mellyel a természetesen gondolkodó embert becsapja és félrevezeti. Mert a zsidó nem szervi lény, tehát nem természetesen gondolkodik, a naiv és romlatlan ember nehezen képes spekulációit követni. Míg mi megszoktuk azt, hogy egyenesen gondolkozzunk, a zsidó a sarkon túlrá gondol; fordítva, hátulról és perverz módon. Végkövetkeztetései meglepnek minden természetes logikát. A zsidó gondolatok természetellenes sorrendje összezavarja a természetes agyat, úgy, hogy a héber nyomasztó szavai mellett elveszt logikus gondolkodóképességeiből egy részt és egyfajta kábult állapotba kerül, aminek során az akaratgyenge vagy lassan gondolkodó ember hajlamos lesz arra, hogy alávesse magát az idegen akarat befolyásnak.

Ez a szuggesztív erő a legveszélyesebb hatalmi eszközökhöz tartozik, melyekkel a héberség nemcsak egyes embereket, hanem egész népeket becsapott. Azt, hogy a

mai kultúrnépeket olyan feltűnő módon elvakította a héberség, nem lehet másképpen magyarázni, mint egyfajta szuggesszióval vagy hipnózissal. Az államok és népek alig tudják, hogy mi történik velük, mióta a héber a pénz démoni hatalmi eszközével a nyilvános sajtót segítségül hívva az egész világot hipnotikus álomba ringatja, és a szellemet bénító kényszerpályára vonja.

Lehet hogy csak a hipnotizáló leleplezésére van szükség, becstelen segédeszközeinek bemutatására, hogy örökre megtörjük az átkot.

XVI. A zsidó lény eredete

1. A zsidók származása

Sombart keresi a zsidó művészet eredetét és fölveti a kérdést: Honnan jönnek, hová mennek? Nem veszi a fáradságot, hogy a zsidókat az emberiség egy alosztályába sorolja, amely vér szerint minden néptől eltér, akik között lakik. Hozzátesszük: A vér szerinti eltérés a szellemiségben való eltérést is jelenti, mert a faji fölismerés egyik legfontosabb fölismerése, hogy a vérrel bizonyos szellemi sajátosságok föloldhatatlanul össze vannak kötve. Az általános vélekedés szerint Sombart is azt hiszi, hogy Júda különféle keleti népek keveredéséből alakult ki. Ennek az elképzelésnek az a tény mond ellent, hogy a zsidók magukat egy közös ősapa utódainak tartják (Ábrahám vagy Jakab), és a zsidók keveredését más népekkel már az ókorban szigorú törvények tiltották. Zsidóságról valóban akkor beszélhetünk először, amikor egy kaszt tudatos magát ellentétbe állította az emberiség többi részével, és minden közösséget és minden keveredést elutasított ezekkel.

Éppen a saját faj kizárása a többi emberekkel való közösségből teszi a zsidóságot azzá, ami az ma. Hogy a héberség alaptörzsei beduin, szemita törzsekből alakultak ki, általános föltételezés, és Adolf Wahrmund meggyőző bizonyítékokat hozott a héberség szellemi rokonságára a szemita sivatagi törzsekkel. Mindkettő tulajdonsága az állhatatlanság, a nomádság; egyik sem ismeri az állam fogalmát, hanem boldogságukat az állandó vándorlásban és változásban keresik. Ha lelegettették a legelőket, akkor oda vonulnak tovább, ahol új zsákmányt sejtene. Mindegyikük hirtelen rohanja le ellenfelét és teljesen kiirtja és lemészárolja azt. Mindkettőt a sivatag szelleme élteti, amely kiégetett helyeket hagy maga után. Csak héberjeink a kultúrnépek között megváltoztatták zsákmányhadjárataik formáját. Már nem kardjuk élével fojtogatnak, hanem a tőke aranyhurkával fojtják meg ellenségüket. /Itt érdemes összehasonlítani őket az indiai thagokkal vagy thugokkal (=rablók), akik úgy gondolták, hogy akkor szolgálják Istenüket a legjobban, ha sok embert megfojtanak. Lehet, hogy ezek a thagok vagy thugok kapcsolatban vannak az elűzött csandalákkal. / Az ellenfél megrohanása és lemészárlása a tőzsdé modernizált formájában zajlik le. Ott tekeri a népek fojtogatója arany kötelét, melyben nemcsak a népek gazdasági életét, hanem politikai és szellemi életét is behálózza.

Mai zsidóinkat nem lehet tiszta szemitának tekinteni; ők is sok idegen népelemet vettek föl magukba; de meglepő, hogy menyire tökéletesen magukba asszimilálták ezeket. Megkérdezzük, hogy csak a talmudi szellem tette-e lehetővé ezt a teljes

beilleszkedést, vagy hogy egy csepp zsidó vér elég-e arra, hogy egy egész tömegnek - legalábbis szellemileg- egységes formát adjon. Kívülről a mai zsidók erősen eltérő megjelenésűek. A szemita mellett negroid és turáni (mongol) típusok is megtalálhatók közöttük. Igen, az Orosz és Lengyelországból jövő héberek közt nem kevés szőke, vizenyős szemű elem található. Biztosnak tűnik, hogy a volt kazárok népe, akik Kr.u. 800-ban önálló birodalommal rendelkeztek, és akiket finn-tatár törzsnek tartanak, áttértek a zsidósághoz, és teljesen feloldódtak benne. A zsidók maguk tudatában vannak ennek a faji különbségnek, mert a Spanyolországból jövő nyugati zsidók, akik magukat szefárdoknak nevezik, és északafrikai vér van bennük, ezeket a keleti zsidókat askenáziknak nevezik, és kissé lenézik őket. A talmudi törvény mégis egybefonja őket, és a rabbik zsarnoksága egységes kaszttá teszi őket, akik egyetértenek egymással abban, hogy minden nemzsidó néppel szemben ellenségesek.

Ha ezek szerint a mai zsidók fizikailag nem egységes faj, az egész zsidóság mégis egységes faji szellemet mutat föl. Faji szempontból a szellemi beállítottság fontosabb, mint a tisztán lelki, amely valószínűleg véletlenszerű külsőségeket hoz létre, de nem befolyásolja a faji jelleg vérbeni és szellemi alapját.

A legrövidebben kifejezve, a faj egy közös őstől kiinduló közösség, amely vérrokonságon alapul és emiatt sok közös testi és szellemi tulajdonságot von maga után. Itt azzal a ténnyel kell számolni, hogy a vérrel nemcsak a testi viszonyok, hanem a szellem és kedély, a temperamentum és a jellem tulajdonságai is öröklődnek. Ez az öröklődés annál állandóbb, minél tisztább és egységesebb a faj. A más fajokkal való keveredés elrejti részben a faji tulajdonságokat, kívülről még jobban mint belülről, de nemzedékek után gyakran meglepően tisztán jönnek ki újra az eredeti sajátságok. Azt lehet tehát mondani: Egy faj jellemzői a bonyolult, állandóan öröklődő tulajdonságok. A mai német nép germán, szláv és román (kelta) - vagy mai névvel: északi, alpesi (keleti) és mediterrán (nyugati) elemekből áll, melyek azonban a századok folyamán egységessé lettek, legalábbis annyira, hogy eddig nem kételkedhettünk a német gondolkodás és érzések egységességében. Csak az utóbbi időben, mikor a degenerálódás határozott jelei lettek láthatóak, tűnik úgy, hogy ezek a faji részek újra eredeti összetevőikre bomlanak szét, és amellet nagy mennyiségű fajilag nem besorolható vegyes forma (a degeneráció eredményei) kerülnek felszínre.

Ha egy külön zsidó faj létezését vitatják, ahogy ezt Felix von Luschan és mások megpróbálják, ennek talán annyi jogosultsága van, hogy nem volt zsidó ősfaj, a héberek inkább különféle fajok keveredéséből álltak elő, keverékfaj, mely azonban az évezredek belszaporulat miatt fajszerű típusá vált.

Aki a zsidók embertani sajátosságait keresi, az ezeket kevésbé fogja testi ismertetőjegyek formájában megtalálni, inkább a lelki és jellem vonásai között. Igaz az, hogy a szefárdok főleg hosszú fejűek, az askenázik vagy kazár zsidók kerekfejűek, és arcprofiljuk is a legkülönbözőbb alakú. A zsidó faj különleges jellegzetessége legfőképpen a végtagok rövidege lehet. Majdnem minden zsidónak feltűnően rövid a karja és a lába, míg felsőtestük viszonylag hosszú. Míg az normális európai, különösen a germán kitárt karjainak a szélessége meghaladja testmagasságát, a hébernél ez fordítva igaz. A karok kis fejlettségét arra is vissza

lehet vezetni, hogy ez a faj soha nem foglalkozott kézi munkával, soha nem vitt fegyvert vagy evezett, és karjai ezért fejlődtek ki olyan kevésbé. További ismertetőjelük a fül állása az orrhoz viszonyítva. A valódi árjánál az orr és a fül általában azonos hosszúságú, és egy magasságban vannak; a zsidóknál mindkét irányban vannak különbségek és feltűnő szabálytalanságok.

Ma a zsidó faji állandóság szembeötlőbb, mint bármely más faj esetében. A zsidó faj sajátságos szellemi szívósságát már az ősidők óta tanúsítják, mert már a régi próféták is bosszankodtak emiatt a "kemény nyakú és merev" nép miatt. A zsidó sajátságok talán azért lett annyira feltűnő, mert ennek a népnek a vallása, jobban mint másoké, saját lényéhez illeszkedik, mely a legrészletesebben előírja az életvitel egyes részleteit. Faj, vallás, nemzet, életmód és üzleti erkölcs, ezek a hébernél mind egy anyagból vannak kiöntve: ezek ugyanannak az alapnak az egységes kifejezői. Az egységes oktatás és a szigorú fegyelem, az ugyanolyan, évezredek során üzött életmód, melyet a belszaporodás megerősített, ennek a népnek a szellemét és jellemét rendkívüli módon megerősítette és megszilárdította, úgy hogy a zsidók kevésbé befolyásolhatók idegen eszmékkel, mint bármi más, képezhető és fejlődőképes emberfajta.

Sombart is igazolja, hogy a zsidó sajátságok nem csak a diaszpórában (=szétszórtság) alakultak ki, mint ezt a tendenciózus zsidó történetírás előszeretettel állítja, hanem maga a szétszórtság ennek a fajnak a sajátsága. Éppen olyan kevésbé lehet állítani, hogy a zsidó sajátságok a rabbinikai tanítások gyümölcsei; sokkal inkább a zsidó vallás a zsidó szellem alapvető lényéből nőtt ki és a zsidó gondolkodásmód szükséges terméke. Igen, ez a zsidó lét szükséges segédeszköze. Enélkül az "erkölcs nélküli erkölcs" nélkül a héber nem létezhetne. A rabbinikai tanok csak az igazán zsidó gondolkodás és érzések kendőzetlen kifejezései; ha ezeket mesterségesen állították volna elő, és rákényszerítették volna a zsidókra, akkor a zsidók tömegei tiltakoztak volna az ilyen életszemlélet ellen. Erről azonban soha nem hallott senki. Sokkal inkább a héberek szívesen és szabad akaratból vették föl ezeket az oktalán tanokat, mert ezek testükre voltak szabva. Joggal mondja tehát Sombart, hogy a zsidó vallás sajátságaiból nyugodtan lehet a zsidók népi sajátságaira következtetni. Ha kételkedik abban, hogy Izsák, Jakab és József becsületen viselkedéséből a zsidó lény csaló sajátosságára lehet következtetni, mi az olvasóra hagyjuk, hogy erről maga gondolkozzon el.

Ha mindig újra fölbukkan az a legenda, hogy a zsidók eredetileg földművelő nép voltak, itt megbocsátható a tévedés Izrael és Júda törzsei között. A sokszor hallott vélemény, melyet teológusok is képviselnek, hogy az izraeliták és a zsidók azonosak, megkérdőjelezendő, mert ezt az Ótestamentum temérdek helyen cáfolja, ahol Izraelről és a zsidókról van szó. /figyelemre méltó Dániel és Zsuzsanna jellemző története is, V. 56 és 57, amely "Kánaán és Júdea" és "Izrael lányai" és Zsuzsanna között határozottan különbséget tesz /

A régi Izrael tisztességes földművelők és pásztorok népe volt, melyet a betörő héberek maguk alá gyűrték. Az igazi zsidó Palesztinában is, éppen úgy, mint más országokban gazdasági uzsorásként lépett föl; az idegen népektől rabolt arannyal jött (mint Egyiptomi kivonulásakor), és a becsületes népeket pénzkölcsönzéssel és uzsorával fosztotta ki. Így igazta le a békés földművelő izraelitákat ez az idegen

pénz-burzsóázia, éppen úgy, mint mind a mai napig sok népet. DE az igazi izraeliták utálatosa az új pénzel uralkodók ellen erős lehetett, mert egy izraelita katonatiszt így szólt mikor őt becstelenséggel gyanúsították: "Zsidó gazember vagyok?" (Samuel 2. 3, 8). / "Harosch keleb anoki ascher I'jehuda?" Kautsch így fordítja: "zsidó kutyafej vagyok?" Lásd Hammer, 259. sz. "Az Ótestamentum kialakulásának történetéhez." /

2. A zsidók kereskedő néppé válása

Júda népének későbbi sorsában elegendő lehetőségük volt arra, hogy a földet műveljék; de a héberek ezeket a lehetőségeket sohasem használták. Nem érzik magukat hozzákötve ehhez a fáradságos és becsületes iparhoz, mert a természetet nem lehet becsapni. És az egyik talmudi rabbi bölcsessége is ezt fejezi ki: "Ha száz szuszt használsz kereskedelemre, akkor minden nap ehetsz húst és ihatsz bort. Ha viszont száz szuszt használsz földművelésre, akkor meg kell elégedned káposztával és sóval, a földön kell aludnod, és sokat fáradoznod." Így nincs hiány olyan történészekben, még zsidó történészekben sem, akik bevallják, hogy a zsidók eleve a kereskedelemre irányuló engedelmes nép, kifejezetten kereskedő nép. Ezt bizonyítják régi iratok is. Időközben a Nippuri ékírásos iratok igazolták, hogy a héberek a régi Babilonban is nagykereskedők és bankárok voltak. A veszélyes tengerentúli kereskedelmet átengedték a föníciaiaknak, mert ehhez a kereskedelemhez személyes bátorság kellett és életveszélyes is lehetett.

Naivnak hangzik, amikor Sombart az ismert arany és ezüstrablást Egyiptomban úgy ábrázolja, hogy ezek azok az egyiptomi kölcsönösszegek, melyekre a héberek rátették kezüket. Ez meglepő hiányát mutatja nép-pszichológiai ismereteinek. Mivel a héberek a régi időkben aligha foglalkoztak mással, mint gabona és állatkereskedelemmel, uzsorával és zálogkölcsönrel, így föltételezhető, hogy Egyiptomban sem csináltak mást. Azt gyanítom, hogy az arany és ezüstedények, a drága ruhák, melyeket a héberek elvonulásukkor magukkal vittek, olyan zálogtárgyak voltak, melyeket a zsidó uzsora miatt szükséghelyzetbe került egyiptomiak náluk zálogba adtak. (lásd Sombart, 370-371 oldal). Hogy hogy működött a zsidó uzsora a régi időkben, arról Nehemiás büntetőprédikációja tanúskodik, de mindenek előtt Amos 8, 4-7. Hogy a rabbik is életükben aktívan beszálltak a pénzüzetekbe, az a zsidó tan és világnézet természetéből következik. Sombart is elismeri, hogy sok esetben a rabbik voltak a fő pénzadók; sőt olyan helyek is vannak az írásban, melyek a rabbik uzsoramonopóliumára utalnak. Sombart példát hoz az oxfordi papiruszból, amely tényleg egy hatalmas zsidó uzsoraesetet ír le. Mert ez az irat, amely egy adósságlevél, világosan kimondja, hogy az adósság mindannyiszor megduplázódik, amikor nem fizetik azt vissza a megbeszélte időpontban.

Nem csoda, ha ilyen gyakorlattal a héberek a népek pénzét mindig sajátmagukhoz irányították. És Sombart is megjegyzi, hogy már a hellén és római időben a gazdag zsidók a királyok pénzadói voltak, és a római időben sok szó esik a római uzsoráról és kizsákmányolásról. De az arabok között is az a héber híre, hogy neki az uzsora és kizsákmányolás a vérében van. A meroving királyok alatt a zsidók szintén gazdasági intézők és üzletemberek voltak; és Spanyolországban, ahol a

legszabadabban mozoghattak, a nép már nagyon korán adósuk lett. Már a keresztes hadjáratok idején is pénzüzleteket közvetítenek, és kíméletlenül kiuzsorázzák a keresztes lovagokat, úgy hogy Sombart ezt állapítja meg: "Mióta valamit is tudunk a zsidó gazdasági életről, látjuk, hogy a pénzkölcsönzésnek ebben kimagasló szerepe volt." (375 o.) Hozzáteszi: "Igazán ideje lenne, hogy eltűnjön az a mese, hogy a zsidók csak az európai középkor folyamán kényszerültek arra, hogy pénzváltóként éljenek, mert minden más foglalkozás el volt előlük zárva. A zsidó pénzkölcsönzés kétezer éves története a középkorig kellő bizonyítékot nyújt arra, hogy ez a történelmi föltevés alapvetően téves." (373 o.)

Ott is, ahol a zsidóknak lehetőségük volt más hivatások üzésére, előszeretettel foglalkoztak a pénzkölcsönzéssel és zálogüzlettel, ahogy ezt Karl Bücher bebizonyította Frankfurt a. M. esetére. Igen, voltak olyan idők, amikor a hatóságok jutalmat tűztek ki azért, ha a zsidók más foglalkozást választanak maguknak, és ez sem volt sikeres. Jellemző a zsidó vallásra, hogy az ókori zsidó templomok a pénzkereskedelem központjai voltak, bizonyos mértékben bankházak. A Jeruzsálemi templomban nagy aranykészletek halmozódtak föl, és a vallás és pénz ilyen mértékű összefonódását nem tesz megbocsáthatóvá, hogy állítólag más szemita népek, mint a babilóniaiak ezt állítólag szintén így csinálták. A keresztény templomokról minden esetre ilyesmi nem állítható. Sombart is elismeri, hogy a kölcsönszerződések technikája a zsidóknál hihetetlen tökéletességet ért el. Ezt mondja: " ha átolvassuk a Baba mezia negyedik és ötödik fejezetét, az lesz a benyomásunk, hogy abban egy harminc évvel ezelőtti Hesseni uzoraszerveződésről van szó; olyan sokoldalúak a fogások és ravaszságok, melyeket a kölcsönszerződéseknel alkalmaznak." (378 o.) Ezért jogosan nem a zsidó gazdagság, hanem a zsidó uzsora vált közmondásossá.

Míg más népek papjai az erkölcs őrzői, a hébereknél ezek a legravaszabb üzletelők, és maguk is uzorások. Sombart ezt mondja: "Föltűnő a gazdag és nagyon gazdag emberek nagy száma maguk között a talmudisták között. Könnyen összeállítható több tucat rabbi listája, akiknek gazdagságáról hírek járnak." (380 o.) Sombart bevallja, hogy összes vizsgálata nem elég arra, hogy a zsidó gazdagság megjelenését kellőképpen elmagyarázza. ő tényleg kifejejtette a legfontosabb momentumot: a zsidó üzleti viselkedés bandaszzerű viselkedését, a havroszt. A zsidó kapitalisták nagy gazdagságát is csak a havrosz magyarázza el. A havrosz ma mindenütt létezik: A tőzsdéken, a bankoknál, a nagykereskedelemben, a sajtóban, a leánykereskedelemben, a zsidó zsebtolvajok és betörők között, és az egész világon szét van ágazva. A zsidó nép fenomenális meggazdagodására csak egy kielégítő magyarázat van: a kereskedelem, az uzsora, a becsapás és lopás bandaszzerű szervezése - és mindez egymással összefüggő módon - mindegy, hogy milyen szégyenlős és virágok mögé dugott formájuk van ezeknek. /Sajátságos, Oroszországban az egész zsidó közösséget uraló üzleti és kizsákmányoló társaság neve Kahal vagy kagal. Erről értesít a keresztelt zsidó, Jacob Brafmann kétkötetes műve: "A kahal könyve", melyet S. Passarge professzor adott is, és amely németül a Hammer kiadónál jelent meg. /

Úgy van, ahogy Herder megmondta: "A héberek megvetendő faj és ravasz kereskedők, akiknek sem becsületre és lakásra, sem hazára nincs szükségük." Az,

hogy valaha is becsületes földművelők és bátor katonák lettek volna, nekünk nem tűnik hihetőnek, mert ilyen erősen nem változik meg egy nép természete. Az utolsó kísérletet a zsidók becsületének megmentésére és tulajdonságainak magyarázatára Sombart azzal teszi, hogy a zsidókat keleti népként ábrázolja, mely a z északi népek közé került és ezzel kultúrája összepárosodott. Az bizonyos, hogy arra joggal lehet utalni, hogy egy nép áthatása idegen fajelemekkel annak erőteljes kultúrhatásokat ad át. Gobineau /Gobineau gróf: "Az emberi fajok egyenlőtlenségének magyarázatára való kísérlet" c. műve németül Ludwig Schemann-tól négy kötetben Stuttgartban jelent meg 1902-ben / ismeretes módon a régi kultúrákat azzal próbálta magyarázni, hogy a déli népek az északi fajjal, a szőke árja fajjal kereszteződtek, amikor is az utóbbiak uralták a leigázott elsőbbeket, és szervezőtehetségükkel és hősi gondolkozásukkal megvetették a nagy fejlődés alapját. A héber szerepét ezzel összehasonlítani aligha juthat valaki eszébe. A héber sehol sem kultúrahozó és társadalmi újító, ehhez túl negatív egész működése. Ha Sombart állandóan "kapitalista kultúráról" beszél, ez eufórikus gondolkodás. Kezdeti megfigyeléseink azt a fölismerést adták, hogy a kapitalista gazdasági mód a szunnyadó erők hatalmas mértékű kioldásához vezethet, de ezzel a népek kifárasztását éri el és soha nem alkot építő kultúrát.

Ennek a ténynek helyes sejtésében Sombart néha "A kapitalista kultúra furcsa kinövéseiről" beszél. Ennél nem furcsább, amikor azt véli erről a keleti népről, hogy ez magát föláldozza ebben a neki teljesen idegen éghajlati és népi közegben és legjobb erőit föláldozza. Nekünk úgy tűnik, hogy más erőit fogyasztja és emellett maga meghízik. Egyetértünk vele akkor, amikor a beduinok körül fölbukkanó állattenyésztőkről és nomádokról így beszél: "ilyen nyugtalanul vándorló beduin törzs volt valaha a héberek törzse, akik Kr.e. 1200 táján rabolva és gyilkolva tűnt föl Kánaán országában, és elhatározta, hogy megpihen hosszú vándorlása után. Ez azt jelentette: ha lehet, semmit se dolgozzon, és az itt honos népeket dolgoztassa maguk helyett " (405. o.) /Ezek a vélemények nem Sombart eredeti gondolatai, mert 1886 óta kimondja őket "A zsidókérdés kézikönyve", a régebbi "Antiszemita katekizmus" Theodor Fritsch-től. /

Azt is elismeri, hogy az ország elfoglalását nem annyira harci bátorságukkal, mint gazdasági kizsákmányolásával érték el, és a héberek értettek ahhoz, hogy az ország legnagyobb részét adófizetőjükké tegyék, és így tized szolgáltatása vagy hitelviszony által maguk alá gyűrjék. Elismeri, hogy "A héberek nagy része mint kamatszédő vagy járulékos a városokban lakott, míg a leigázott nép mint földművelő vagy "szabad paraszt" a földet művelte. (406 o.)

A héberek földművelő múltja a mítoszok világába való: "De a nomád múlt emléke minden törzsben élő maradt. Mert ha ez másképp lett volna, akkor ha Izrael" [helyesen: Júda , R-St] "akár csak a kelet szintjén földművelő nép lett volna, akkor soha nem érthetnénk meg a zsidó vallási rendszer kialakulását és első formáját. (406 o.) Valóban, egy földművelő nép nem talál föl egy olyan az uzorát és csalást dicsőítő vallást, és nem helyez maga fölé olyan Istent, akinek szent célja az országok és népek tönkretétele. Ami a becsületes földművelésből belejátszik a zsidó nép történetébe, az biztosan Izrael letelepedett népeire vonatkozik, és nem a később bevándorolt uzorás héber népre. /A 269. sz. "Hammer"-ban W.

Scheuermann arra vezeti vissza az amerikai zsidó, M. Fishberg könyvében a földművelő zsidó legendáját, hogy régen és ma is a zsidóságra áttérő földműves népek tagjait egyszerűen zsidóknak nevezik. /

Hogy az izraeli történelem részben a zsidók történetével össze van kapcsolva, és hogy itt-ott a gyűlölettel teli bosszúszomjas Jehova mellett az Ótestamentumban egy magasabb szintű istenfogalom is előfordul, - mindez a nemzsidó izraeliták behatásának tulajdonítható. Ezt sejtí Sombart, amikor azt mondja, hogy a Pentateuch (Mózes 5 könyve) egy nomád nép történetét mondja el. Így ír: "Az Isten, aki győzelmesen került ki a más hamis istenekkel vívott harcból, egy sivatagi és pásztoristen. A Jehova imádás tudatos felélesztésével a nomád korszak Ézra és Nehemiás nevéhez fűződő hagyományai élednek föl és lesznek a vezető elemek, figyelmen kívül hagyva a közben levő (és a zsidók számára talán sohasem létező) földműves korszakot. (406 o.)

Jul. Wellhausen idézi, aki szintén megerősíti: "A papi kódex óvakodik minden utalástól a kánaáni életre; formálisan szigorúan a sivatagi vándorlás helyzetéhez tartja magát, és teljes komolysággal egy sivatagi törvénykönyv akar lenni." Sombart úgy véli, hogy a zsidó nép széles rétegeit nem elsősorban nomád ösztönök és hajlamok uralták volna, akkor ez az elsősorban nomádokra irányuló vallást nem kényszeríthette volna senki rá hosszabb ideig a népre. És a zsidó nép sorsa bebizonyítja, hogy az az évezredek során sivatagi és vándor nép maradt. Ez az én véleményem is. De mindez nem más, mint amit finom érzékű antiszemiták, akik tényleg koruk előtt voltak a fajfelismerés terén, már évtizedekkel ezelőtt világosan kimondtak. Hogy minden érintkezési pontot elkerüljön ezekkel a belátó nép-politikusokkal, Sombart szükségesnek tartja, hogy "antiszemita pamfletírókról" beszéljen, akik ezekből a tényekből gyűlölködő módon anyagot gyűjtöttek volna "szidalmakhoz". Valószínűleg nagyon keveset tud az illetőkről, mert Eugen Dühringet és Adolph Wahrmundot nevezi ilyen irányú íróknak, akik közül különösen az utóbbi csak tényleg nagyon finom és tudományos módon írt a zsidóproblémáról. Sombart minden antiszemita megnyilvánulást "kicsinyesnek és gyűlölködőnek" talál, pedig ő sem mond lényegében egyebet, csak más irányból, mint azok az élesen látó elmék, akik megértették a faji problémát, mielőtt bizonyos ma olyan bölcsen beszélő tudósoknak akár a legcsekélyebb fogalma is lett volna arról.

Joggal gúnyolódik arról, hogy a katedrákon még ma is a következő bölcs megállapítások hangzanak el: "Palesztinában földművelés folyt az ókorban. A zsidók abban az időben Palesztinában laktak, következésképpen földművesek voltak." Valóban, akkor ugyanilyen joggal ezt is lehetne állítani: a zsidók ma Németországban uralkodó pozíciókat foglalnak el, és mivel a német nép nagy része ma földművelésből él, és magas kulturális szinten áll, így a zsidók földművesek és ennek a kultúrának a kialakítói.

3. A zsidók szétszóródása a Földön

A szétszóródásra, mely szívesen használt anyag Júda gyermekeinek vádaskodásánál és szentimentális emberek együttérző szipogására, Sombartnak ironikus szavai vannak. /Érdekes, hogy Alexander Dumas a zsidókat dicsérő

színjátékában "Claudius felesége" hőisével Dániellel ezt mondatja: "A diaszpóra nem szórt bennünket szét, hanem szélesebbé tett, emiatt behálózuk az egész Földet." / Azt véli, hogy a kiűzést, ha becsületesek vagyunk, nem tudjuk elképzelni, sem a kiutasítást, sem a visszatérést. A zsidó jelentésben ez áll: "És Nebukadnezar egész Izraelt, minden tisztet és katonát kivezetett; tízezreket vitt magával, és minden kovácsot és lakatost; nem maradt más ott, csak az egyszerű nép." és ha később ez áll: "Az ország minden előkelőjét rabul ejtette és fogolyként vitte Jeruzsálemből Bábel irányába", akkor arra gondolunk, hogy csak a parazita felsőbb osztályokat vitte el, míg a becsületes földműves nép az országban maradt (Királyok 2, 24,14 és 25,11-12). Luther fordításában az utolsó helyen nyilvánvaló hiba van. Ott ez áll: "A többi népet azonban, akik a városban maradtak és akik Bábel királyával értettek egyet, Nebusur Adan, az udvarmester vitte magával." Nyilvánvalóan helyesen ez így hangzik: "nem vitte magával", mert később ez áll: "És az ország legkevésbé hatalmasai dolgoztak az udvarmester földjén és szőlőiben"; és a 22-ik bekezdésben, hogy a király a "megmaradt népet" Gedalja uralma alá helyezte. Nebusur Adant, az udvarmestert Sombart a "legfőbb hadbírónak" nevezi. - Miért fordítja ezt ilyen gyűlölködéssel le?

De Sombart maga is megállapítja a kiutasítottakkal kapcsolatban: "A tulajdonképpeni földművesek nem voltak köztük." (410 o.) Tehát az asszír királyok bölcsessége fölismerte, hogy milyen csapás sújtja a termékeny Kánaánt, és úgy akarta az új országot rendbehozni, hogy a parazita osztályt, a plutokráciát elvitte, és a becsületes munkásokat és parasztokat az országban hagyta. Egyetértünk Sombarttal abban, hogy ezek a becsületes emberek a régi ott született törzsek maradékai voltak. Írónk a zsidók palesztinai uralmát és a babilóniai állapotokat megérkezésük után a következő módon írja le: "A városi urak, akik egyszersmind pénzkölcsönzők, földjüket nemzsidó részparasztokkal műveltetik meg. Ez legalábbis a tipikus kép, amelyet a babilóniai Talmudban látunk." (411 o.)

Utal rá, hogy a héberek babiloni tartózkodása nem volt kényszertartózkodás, a héberek szabad akaratukból mentek oda, hogy az ottani kulturális központokban jobban tudják uzsorás üzleteiket csinálni. "Mert" mondja, "nem tudunk meg semmit arról, hogy azok a magukat száműző zsidók azután hazatértek volna, amikor kis vagyont gyűjtöttek: mint a ma kivándorló svájciak, magyarok vagy olaszok. Inkább megmaradnak az idegen városokban és hazájukkal csak vallási-lelki kapcsolatot tartják fenn. Legföljebb, mint az igazi nomádok, az évi zarándoklaton részt vesznek Jeruzsálembé Passzah idején. (412 o.)

A héberség kisugárzása minden országba már akkor is nagyon erős lehetett, mert Strabo Josephus (Kr.e. 63-Kr.u 24) azt írja, hogy nehéz olyan helyet találni a lakott földön, ahol ez a faj ne lakna és azt ne uralná. Philo is (Kr.e 20-Kr.u 40) azt jelenti, hogy zsidók laknak Európa, Ázsia, Líbia számos városában a tenger mellett és az országon belül is. De nem hallunk semmit olyan erőszakról, mely ezeket oda vitte volna; ezért a zsidók szétszórása a kultúr államokba nyilvánvalóan önkéntes volt. Hogy milyen sűrűn laktak a korai császári Rómában, arról különböző jelentések szólnak. A zsidó király, Heródes egy küldöttségét állítólag nyolcezer Rómában lakó hittárs kísérette Augustus elé, és Kr.u. 19-ben 4000 szabadon engedett hadképes korú embert, akiket "az egyiptomi és zsidó babonák hatalmukba kerítették"

Szardíniába utasítottak ki. (430 o. Tacitus, Sueton és Josephus szerint, az utóbbi állítólag Vespasiánus kegyence volt).

Sombart ír a német birodalomban az erős belső vándorlásról, és számokat mutat be, hogy hogyan vándoroltak a héberek a birodalom keleti részeiről nyugatra, különösen Berlinbe. Itt több mint furcsa, hogy "helyről helyre üzött népről" beszél. Mi úgy gondoljuk, hogy ha zsidók Krotoschinból és Meseritzből Berlinbe költöznek, akkor ezt a jobb üzletek és több élvezet miatt teszik, és nem azért, mert valaki oda üzi őket. Valóban, ma a zsidóknak több mint a fele Németországban nagyvárosokban lakik, mert itt jobban elemükben érzik magukat. Az is találó, amikor Sombart más helyen a modern nagyvárosokat a sivataggal hasonlítja össze, utalva arra, hogy a modern városokat a vándorlás és a sivatag szelleme tölti föl, és a nagyváros elsivatagosítja a nép életét. "Sivatag és erdő" mondja "a nagy ellentétek, melyek körül az országok és emberek lényé táborozik."

Valóban, a germán eredeti születési helyes és hazája az erdő, ami miatt már az erdővel szemben ellenséges rómaiaknak is Germánia olyan furcsának tűnt. Az igazi német csak az erdőben és a mezőn virul ma is ki. És ahogy az erdő és a sivatag ellentétes dolgok, így a germánság és a héberség is igazi ellenpólusok az emberiségen belül. Tény, hogy a földművelés mindig is a germán törzsek legfontosabb alapeleme volt, és az indogermán őstörténet során soha nem volt teljesen ismeretlen. A természettel való együttélés és együttműködés, ahogy ez a parasztnál szokásos, a germánság alapvető lényében van benne, éppen úgy, mint ahogy minden építő jellegű kultúrnépben. A természettel szembeni idegenség a szemiták ismertetőjele, akik ősapjáról, Kain, aki a finomlelkű földművelőt, Ábelt megölte, ez áll az írásban: "Légy nem megtelepedett és menekülj! kezéd legyen mindenki ellen, és mindenki keze legyen ellened! "

Zsidópárti elfogultságot árul el Sombart, amikor egyetért azzal, amit egy 16. századbeli zsidó orvos Spanyolországban a zsidók "finom szellemű" lényének elmagyarázására kiokoskodott. Úgy véli, hogy a sivatag finom, könnyű levegője, a "könnyű víz" és a "Manna finom eledele" a zsidókban szellemi finomságot alakított ki. Ennek a meggondolásnak a nevetséges volta nyilvánvaló. Ennek alapján nem kellene minden beduinak finomlelkűnek lenni? És hogy akarja Sombart elmagyarázni, hogy furcsa módon az arabot, aki a sivatag valódi fia, mély árok választja el a zsidótól? Arab írók a legmérgezőbb szavakkal mutatták be, hogy mennyire megvetik a zsidókat. Már Kr.u. 545-ben ezt írta Abd al Qadir a-Ilani: "A zsidók, akik az egész földön szétszórva élnek és mégis szorosán összetartanak, ravasz, emberellenes és veszélyes lények, akiket mint a mérges kígyókat kell kezelni, vagyis ahogy odasompolyognak valakihez, rögtön a fejükre kell lovagolni; ha csak egy pillanatra megengedjük nekik, hogy fejüket fölemeljék, akkor rögtön harapnak, és harapásuk biztosan halálos."

És ha Sombart továbbra is megkísérli a héber undorító természetét a korábbi sivatagi étellel magyarázni, akkor ezt kérdezzük tőle: Miért nem lettek az arabok zsidókká? Miért őriztek meg egy olyan szellemiséget, melyet, összehasonlítva a zsidókéval arisztokratikus és hősiesnek lehet tekinteni?

A zsidók ellenséges viselkedését az északi népekkel szemben Sombart megpróbálja a déli és a nedves-hideg északi népek ellentétével magyarázni. / A németek

viszonya a zsidókkal szemben korábban egyáltalán nem volt ellenséges. De a zsidók a germánok nagy türelmével a végsőkig visszaéltek és ezzel keltették föl befogadóik gyűlöletét. / De ez a védelmi kísérlet sem sikeres, mert azt olvassuk, hogy a héber a déli országokban, Egyiptomban és Marokkóban ugyanúgy viselkedik és uzsoráskodik, mint északon. Ha most azt hozzák föl a zsidó védelmére, hogy rossz jelleme annak velejárója, hogy évezredek óta a népek pénzének kezelője, akkor megkérdezzük: Ki bírta meg ezzel? Nem saját maga választotta magának ki ezt a szerepet?

Ebben rejlik a zsidókérdésben annyira kedvelt módszer titka, a tényeknek állandó és ismételt teljes fejtárállítása és kifordítása, mely ellentmond minden történeti ismeretünknek és különösen az egész Ótestamentum szellemével teljes ellentmondásban áll. Ha Sombart ezt mondja "ők lettek a pénz urai, és a pénz segítségével, melynek ők lettek az urai, uralták a világot." akkor ez annak bevallása, hogy a hébernek arra kellett a pénz, hogy a világ ura legyen.

A mélyebbre tekintő előtt fölmerül a kérdés, hogy nem a pénz hoz-e az ember életébe egy olyan veszélyes hamisító és természetellenes hatalmi faktort, hogy éppen ezáltal tudott a héber csaló szellem hatalomra jutni. Talán a népek nem szabadulnak föl előbb a zsidó veszedelem alól, míg meg nem szabadulnak a pénz lényének vonzásától, annak a pénzétől, melynek értéke képzeletbeli és amely démoni elemet hozott a kultúrába, vagy ameddig - Lagarde tervei szerint - az állam ez összes pénzüzetet kezébe nem veszi. A hébernek nem találták föl a pénzt, és a csillogó aranyat nem hozták föl a Föld mélyéről, de ők agyalták ki a pénzzel való visszaélést, mely a kölcsöntőke formájában a becsületesen dolgozó népet a kamat láncára veri. A pénz veszélyes titka nem magában a pénzben rejlik, hanem az abból levezetett tőke fogalmában, és az ezzel összekötött természetellenes "örök kamatban".

Természetellenes, hogy egy egyszer adott kölcsön után, amíg vissza nem fizették, állandó és azonos kamatot követelnek, és azt évszázadokon sőt évezredek át. Itt van a becsületesen dolgozó népek szükségállapotának

forrása; és ebben van a zsidó tőke határtalan növekedésének oka és a zsidó hatalomé. / Theodor Fritsch már 1892-ben javasolta, hogy minden kamatfizetésbe foglaljanak bele egy térítési összeget is (amortizációs részt), úgy hogy a tartozás belátható időn belül visszafizethető legyen. Lásd: Két alapbaj: A föld-uzsora és a tőzsde, Lipcse, 1894./ Ezért Sombartnak igaza van, amikor ezt mondja: "A pénz lett annak az eszköze, hogy hatalomhoz jussanak anélkül, hogy erősek lennének.". Valóban, a világ leggyöngébb és leggyávább népe urainkként viselkedik, mert a csillámló pénzt használja föl ellenünk.

Szórakoztató, amikor Sombart elmondja, hogy hogyan gyűlölik a német-lengyel zsidókat, az úgynevezett askenázikat a szefárdok, vagy spanyol-portugál hittársak nyugatról. (194. oldal). Így például a portugál zsidók 1761-ben Bordeauxban elérték az azonnali parancsot, hogy minden idegen zsidónak 14 napon belül el kellett hagynia Bordeauxot. A keleti zsidókat "csavargóknak" nevezték és azon igyekeztek, hogy sürgősen megszabaduljanak tőlük. Ha tehát maguk a "nemesebb" zsidók is undort éreztek az egyszerű héber iránt, akkor hogy lehet nekünk rováskra írni, hogy mi még jobban utálkozunk tőlük? Mert a szefárdokat

legalább hitük, szokásaik és életszemléletük szorosan összeköti; hogy ne lennének ezek a gusztustalanságok nekünk, akik érzéseinek és gondolkodásának, egész lényének mindez teljesen idegen, duplán visszataszítóak és gyűlöletesek? A két zsidótábor közti szellemi és erkölcsi távolság nem lehet olyan nagy; hiszen mindkettő telítve van a Talmud légkörével. Maga Sombart is bevallja, hogy a társadalmilag alul álló zsidók sajátságos szokásai figyelemre méltók: Kis csalások, tolakodás, méltóság hiánya, tapintatlanság, stb...

* * *

Sombart írásából ennyi elegendő ahhoz, hogy megmutassa, hogy valaki, aki minden erejével azon van, hogy a hébereket a legelőnyösebb fénybe állítsa, mégis arra kényszerük, hogy bevalljon egy sor komoly hibát a zsidók természetében, melyek tökéletesen elegendők ahhoz, hogy a kultúrnépek között a zsidót nagyon nem kívánatos idegen elemként ismertessék föl, aki nagyon megszolgáltta azt, hogy az erkölcsös népek ne szeressék.

Értékes, hogy egy ember, aki minden kapcsolatot elutasít az antiszemitizmushoz, és mindent összeszed, ami a zsidók dicsősége érdekében csak elmondható, mégis olyan sok fontos engedményt tesz. Csak emiatt adtuk Sombart szövegét olyan részletesen vissza, mert ezek a zsidókérdést ismerőnek sem mondanak sok újat. Sombart nyilvánvalóan tanult az antiszemitáktól, de az elismerten okos, ha nem is különösebben nemes taktikát, hogy tanítómestereit letagadja. Reméljük, hogy német honfitársaink valakinek, aki egyáltalán nem szeretne antiszemita hírébe kerülni, elhisznek bizonyos tényeket, melyeket egy magát zsidók ellenségének vallónak nem akarnak elhinni.

XVII. A zsidók befolyása a nőkre

A nőknek nagy befolyása van a kiskereskedelemre. Hiszen főleg ők azok, akik a család részére bevásárolnak; kezükön át folyik a férfi jövedelmének nagy része vissza az üzleti életbe, és ezért egyáltalán nem mindegy, hogy hol vásárolnak a nők. Megfigyelhető tény, hogy a lányok és asszonyok előnyben részesítik a zsidó üzleteket. Erre egy magyarázat a zsidó áruk látszólagos olcsósága lehet. A nők - olyanok is, akiknek nem erős oldaluk a takarékoság - sajátságos örömet látszanak találni abban, ha egy tárgyat olcsóbban vettek meg, mint annak szokásos ára - akkor is, ha csak a vevő képzelte be magának ezt az olcsóságot. Ezt nyilvánvalóan saját okosságuk javára írják - néha még dicsőségnek is veszik, mit személyiségük szeretetreméltóságának bizonyítékát. Ezért az a kereskedő, aki a nő beképzelt szimatának és ravaszágának elébe jön, amennyiben áruját előre megfontolt rendetlenségben kínálja nekik turkálásra, jobb üzletet fog csinálni, mint a "rendes" konkurens.

Nőknek sokszor van szükségük alkalmi árukra, és ezért szívesen mennek a turkálókhoz, ahol az áruk összevissza hevernek, és ahol úgy gondolják, hogy valami megfelelő dolgot jó áron megkapnak; elmennek a rendezett pocok mellett - így hangzik egy nőket ismerő háziasszony vallomása. Az eladó azzal, hogy ezt a női gyöngeséget ravaszul kihasználja, két legyet üt egy csapással: szívességet tesz a

nőknek és megkíméli magát attól a fáradságtól, hogy ócska áruját rendezze és kiszortírozza - ezt a vevők elintézik helyette.

Ha emellett ugyanez az üzletember azt a benyomást tudja kelteni, hogy ő egy vevőnek - mert annak személyes varázsa őt elbűvölte -, olcsóbban adja áruját, akkor kétségtelenül megnyeri vásárlói szívét. És ha képes arra, hogy minden vevőjének ugyanúgy kedvébe járjon, mindegyiket becsapja azzal, hogy a többiekkel szemben őt részesíti előnyben, akkor nem lesz hiánya vevőkben.

Asszonyaink - ha bizonyos dolgokban túl is szárnyalják a férfiakat okosságban és finom ösztönben, a gazdasági dolgokban rendkívül naivak. Hagyják, hogy egy dolog vakító külseje megvakítsa őket, és a pillanatnyi előny vezesse őket, anélkül, hogy elszámolnának maguknak tettük további következményeiről. Nem firtatják, hogy vásárlásukkal becsúsznak elemeket és rossz üzletmenetet támogatnak, olyat, amely selejtgyártást támogat, és azzal, hogy nem vásárolnak komoly üzletekben, talán egész üzletágakat taszítanak ki az üzletből, röviden az egész üzleti életet veszélyes irányba tolják. Az ilyen megfontolások idegenek számukra.

Hibáikban összetalálkoznak a zsidók természetével, akik szintén a vakító külsőségek és a pillanatnyi előnyök emberei. A héber, aki vevőinek lelkivilágát alaposabban tanulmányozza, mint az árja kereskedő, - mert sikerét nem annyira az áru minősége, mind inkább az emberi gyöngeségek és hiúságok kihasználásában keresi - már régóta észrevette a nők természetének ezeket a sajátosságait, és mesterien ki tudja használni a nők gyöngeségeit.

A női érzéseket már egy kirakat is összezavarja. Valószínű, hogy a nők játékos, szétszórt gondolkodásmódja és a zsidók kiállítási gyakorlata között összefüggés van, mert a tárgyak kiállításánál nem a jó ízlés, hanem a tarkabarka összevisszaság vagy az egyes áruk tolakodó előtérbe helyezése az, ami a látogató nőket vonzza és izgatja. A meglepő ármegjelöléssel is össze akar zavarni a zsidó. Egy áru, amely egy nemzsidó kirakatban 75 pfennigért van kiállítva, a zsidó kirakatban pedig 97 pfennigért, az a benyomást kelti ott, mintha három pfenniggel olcsóbb lenne, mint másutt.

Tény az, hogy a zsidó kirakat szinte hipnotikus erővel vonzza a nagy tömegeket. De a héber nem hagy ki semmiféle módszert arra, hogy más módon is sikert érjen el. A közönség csordaösztonéval számolva állítólag vannak olyan nagyobb zsidó üzletek, melyek azért fizetnek embereket, hogy azok bizonyos nagyforgalmú órákban az üzlet előtt sétáljanak és kíváncsiságot színlelve állva maradjanak a kirakat előtt. Példájuk másokat utánzásra ingerel, és az ilyen üzletek állandóan tele vannak. Ha az egyik ilyen fizetett ember elhagyja a bolyt és bemegy az üzletbe, akkor ez a példa is ragadós és mások is utána csinálják.

A zsidó üzletek rendszeres és föltűnő újsághirdetései is hozzájárul ahhoz, hogy a vevőket magukhoz vonzzák, és nem utolsósorban ezen a területen a zsidó kereskedő a szavakkal és képekkel bemutatja fajának teljes tolakodó voltát és mások figyelembe nem vételét, de ravaszságát is. A zsidó üzleteknek ezek a fogásai biztosan befolyással vannak arra, hogy a zsidó üzletek forgalmát megnöveljék, de arra nem elegendők, hogy bizonyos, szinte rejtélyes folyamatokat megmagyarázzanak. Inkább a zsidó személyisége az, ami szinte szuggesztív erővel ha a nőkre. Asszonyaink fogékonysága minden "idegenre" biztosan előre dolgozott

azon, hogy a zsidók befolyása ekkora legyen. A külföldiek számára szinte érthetetlen, hogy nálunk a gyengébb nem tagjai között tömegesen vannak olyanok - az iskoláslánytól kezdve a negyven év körüli nőig -, akik a behozott négekkel mint saját fajtájukkal állnak szóba, és a színes kiállítási személyzettel szemben szinte szemérmetlenül viselkednek, mások pedig a gyarmatokon a bennszülöttekkel szemben hihetetlenül bizalmasan viselkednek. Ez a körülmény, eltekintve a korlátlan szemérmetlenségtől, a nemzeti és faji öntudat szomorúan alacsony színvonalát árulja el. Mindennek része van abban a viszonyban, amellyel női nemünk nagy része a zsidókkal van.

És itt le kell venni a fátylat arról a sötét területről, amely mellett kortársaink nagy része úgy megy el, hogy fogalma sincs arról, mi van a fátyol mögött, és amelyet mégis föl kell derítenünk, hogy segítsünk elmagyarázni azt a hihetetlen befolyást, melyre a zsidók köztünk szert tettek. Ez olyan terület, melyre erkölcsös és lelkiismeretes ember csak viszolyogva gondol, és sokáig nem tudtam magam arra elhatározni, hogy erről nyilvánosan beszéljek. De mivel ezt az írást annak gazdasági témája miatt nem olvassa el bárki, így remélem, veszélytelen az érett olvasók előtt egyszer nyilvánosan szólni arról, amiről nyilvánosan nem szoktunk beszélni. Hiszen itt népünk erkölcsi és lelki erejének aláásásáról van szó a héber törekvései által, ezért a szeméremérzést tekintetbe vevését kivételesen mellőzzük. Ennek a kérdésnek a taglalása itt ezért sem elkerülhető, mert szükséges ahhoz, hogy leírjuk a héber faji és erkölcsi környezetét, amelyben él, és amelyben él és üzleteit végzi. Hogy a fő szempontok jól láthatóak legyenek, a legjobb szolgálatot tesz pár életből vett példa. Bevezetőül a következőt jegyezzük meg. Nőnemű fiatalságunk között a sok ezer nem házas és házas zsidó élvsóvár személy olyan pusztítást végez, amely önmagában elegendő egy nép tönkretételéhez, akkor is, ha az ezzel kapcsolatos gazdasági és társadalmi károkat figyelmen kívül hagyjuk. Ez a következő lapok figyelmes tanulmányozása után világos lesz. Megfigyelésem szerint azonban vannak olyan tapasztalt férfiak is, akiknek ezekről a tényekről nincs fogalmuk, és a károk nagyságáról és mélységéről sem, melyet népünk elszenved, Ezek vakon mennek el mellettük.

Nem kétséges - a legtöbb mai képzett ember előtt a zsidók tulajdonképpeni lény teljesen ismeretlen és érthetetlen. Nem volt alkalmuk arra, hogy bepillantsanak a zsidó tevékenységekbe. A zsidókkal való ismeretségük körülhatárolt és többnyire felületes ismeretségekre szorítkozik a társadalmi és üzleti életben, és mivel itt a héber magát a legártatlanabb és legkellemesebb oldaláról igyekszik bemutatni, így nem csoda, ha mindig újra azt halljuk, hogy a zsidók tulajdonképpen mégis kellemes, tisztességes és szeretetreméltó emberek. Mások a zsidókat csak a szépítő irodalmi munkákból ismerik meg, mint "Nathan a bölcs" vagy Walter Scott "Ivanhoe" -jából, és arra hajlanak, hogy átvigyék a nekik kritika nélkül betanított tiszteletet a bibliai pátriárkák iránt a mai zsidókra.

Szórakoztató irodalmunkat a zsidó írók már régóta rafinált módon arra használják, hogy teljesen hamis képet fessenek a zsidóról. A német érzélgősségre való ravasz hivatkozással a zsidókat mindig nemes, ártalmatlan lényekként ábrázolják, mint tőröket, akikben az "örök fájdalom" dül amiatt, mert a gonosz keresztények előítéletei és indokolatlan gyűlölete miatt szenvednek. Azonkívül zsidó befolyás

alatt álló újságaink és irodalmunk minden személyt, aki a nyilvánosság előtt megjelenik, aszerint ítél meg, hogy az a zsidósággal kedvezően vagy kedvezőtlenül áll szemben. A zsidó írók kritikájának a mércéje ősidők óta ez, és ma még inkább, mint régen. Ennek az a következménye, hogy lelkünk fiatal korunktól kezdve hamis "emberbarátságra" lesz beállítva, különös tekintettel a "szegény, üldözött zsidókra". A későbbi években a "képzés" és a "tűrés"-nek kell elérnie azt, hogy a mai héberek ne hogy a "középkori előítélet" alatt szenvedjenek.

Az ilyen hozzáállás szívünket tiszteletreméltó fénybe állítja - de vajon eszünket is? A történelem és az élet tényeinek minden ismerője tudja, hogy a zsidók soha nem voltak egészen ártatlanok azoknál a bajoknál, melyek időnként rájuk zúdultak, és hogy a korábbi századokban a héberekkel szemben állítólag elkövetett kegyetlenségeket sok esetben csak kitalálták, máskor erősen eltúlozták. Így a középkori úgynevezett zsidócsaták többnyire csak annyiból álltak, hogy az erősen megszorodott zsidókat kiűzték a városokból és olyan vidékekről, ahol az általuk, illetve uzorájuk által kifejtett gazdasági nyomás elviselhetetlenné lett. Mivel a zsidóság ma is hatalmas sikoltozásba kezd, ha fajuk egy tagja valahol életét veszti, vagy akár csak haja szála is meggörbül, világos, hogy a történelemben is minden olyan történet, ahol a zsidók voltak a szenvedő fél, mértéktelenül fölfújtak.

* * *

A mai zsidókat csak az képes jól megérteni, akinek lehetősége volt évekig kapcsolatban állni velük; de ilyen alkalom nem kínálkozik sokunknak. Mert a héber éppen olyan óvatos közeli környezetének kiválasztásánál, mint az intelligens német, és ez minden magától értetődő tolerancia mellett ösztönösen betart egy bizonyos távolságot maga és a zsidók között. Annál nagyobb jelentőségűek a zsidó társaságban szerzett tapasztalatok, melyekről az, aki ezeket átélte, saját szavaival számol be:

"Mint ártatlan húszéves jöttem egy kisvárosból Berlinbe. Egy véletlen vezetett hasonló korú zsidók társaságába. Bevezettek családjukba, és itt néha megdöbbenő dolgokat hallottam. Zsidó barátaimmal való további érintkezésem során olyan véleményekkel és elvekkkel ismerkedtem meg, melyek fölháborítottak. Mikor ezek ellen felszóltam, annyira egy emberként nevettek ki, hogy elkezdtem szégyelleni elmaradott nézeteimet. Zsidó ismerőseim körében a beszélgetés többnyire nőkről és nemi dolgokról folyt; előszeretettel büszkélkedtek azokkal az alattomoságokkal és ravaszságokkal, melyeket arra használtak, hogy ártatlan lányokat maguktól függővé tegyenek, és hiányzott belőlük a lelkifurdalásnak még a nyoma is. Azt teljesen természetesnek vették, hogy a háznál szolgáló lánynak a férfiak rendelkezésére kell állnia. "Most megint új lányunk van" mondta az egyik. "Csinos?" kérdezte a másik. "Apám nem fog nekem rosszat kikeresni" így a válasz. Az egyik fölháborodva mesélte, hogy az új lány családjában tiltakozott közeledése ellen; akkor apja beszélt a lány fejével, és ezt mondta: "Nem mindenesként vettük fel önt? - Nahát! Abba ez is beletartozik!" és a hallgatók teljes egyetértése bebizonyította, hogy ezt mind így gondolták.

Sok évvel ezután, mikor más események miatt meggyőződéses zsidóellenzővé lettem, az első emlékezetes élmények újra élénken támadtak föl lelkemben.

Egy ismert iskolát reformáló ember szerint a zsidóellenesség a "keresztény" üzletemberek irigységének és lustaságának a következménye, akik nem képesek a "kiváló" zsidó konkurenciával dűlőre jutni. Régi és új élményeim a "zsidók és a nők" c. fejezetből sem hatották meg; nyilvánvalóan hihetetlennek, vagy legalábbis túlzónak tartotta írásomat.

Hosszabb idő után meglátogatott és bevallotta nekem: "Mégis meggyőződtem arról, hogy az ön vázlata a zsidók és a nők viszonyáról hihető. Münchenben beszállt egy úr a fülkémbe, akiről a beszélgetés során láttam, hogy képzett zsidó.

Nagykereskedő vagy bankár lehetett. A beszélgetés során szóba került a szolgálok kérdése, és ezt mondta: " Na, hála Isten, hogy újra van egy rendes, kedves szobalányunk." Amikor megkérdeztem, hogy Münchenben nehéz-e most szobalányt kapni, azt felelte: "lányt eleget lehet kapni, de ha én alkalmazok egy lányt, akkor különös föltételeim vannak. Van egy tizenöt éves fiam, és azt kívánom, hogy az szabadon járhasson be a lányhoz."

A mesélő hozzáfűzte: "Nem akartam hinni füleimnek; szívem összeszorult, de közömbösnek tetetve magamat megkérdeztem: Mit szól az ön felesége ehhez? A válasz ez volt: Mit szóljon hozzá; a feleségem megértő asszony. Akarja talán azt, hogy a fiú tisztátlan nőszemélyekkel kezd ki az utcán? Csak kedvére lehet, ha a fiúnak tiszta lány áll otthon a rendelkezésére!"

Nevelési reformerünket jobban eltalálta ez a mondat, mint az első; most végre nála is leesett a tantusz, hogy a zsidó gondolkodást és érzésvilágot a mienkétől világok választják el. Fölismerhető: A zsidó nevelés más, mint a német. Csoda-e, hogy a fiatalemberekké serdült fiúk az így nyert tapasztalatok után olyan gyorsan és durván mennek át a gyakorlatba, és hozzászoknak ahhoz, hogy minden véleményük szerint társadalmilag alattuk álló vagy nekik alárendelt nőben nem látnak mást, mint vágyaik kielégítőjét? Aki ebből az alapállásból hajlandó következtetéseket levonni, az nem csodálkozik el azon, hogy a zsidó-német közösülésekből házasságon kívüli és ál-házasságbeli gyerekek számolatlan ezreit találja, mint faji degenerációnk jelét; annak rögtön föltűnik a berlini, frankfurti és más zsidókban gazdag városok népességének világosan látható keveréktípusa. Kéz a kézben ezzel halad a nép jellemének hihetetlen romlása, mert minden fajkeveredés eddig a nép romlásának eszköze volt. Az erkölcsi romlásból föltámadhat egy nemzet, a fajiból már nem. Az elsőre a régi Róma, az utóbbira Franciaország történelmi példa.

Régen ismeretes az a kéjes durvaság, melyet elsősorban a zsidó fiatalság mutat üzletekben, bálokon, vendéglőkben a női alkalmazottakkal szemben, és a társadalmilag igénytelenebb vagy tényleg tapasztalatlan látogatónőkkel szemben. A leglelkiismeretlenebbek még házas asszonyokat vagy szinte még gyerekeket sem kímélnek durvaságaiktól. Az ilyen esetekről állandóan olvashatunk a rendőri jelentésekben, és ezek a legkevésbé tanulmányokat is hamarosan kitanítanak, ha a bűnözők nevét és vallásának megadását az újságok nem hagynák el tudatosan. Sok per bizonyítja, hogy a zsidók szívesen támadnak meg fiatal szüzlányokat, sőt gyerekeket is, és a talmudi irodalom itt is védi őket; keressen egy Talmud-rabbit, és magyaráztassa el vele, hogy miért lehet már egy három éves lánnyal ágyba menni. / Lásd Fritsch: A hamis Isten. 9. kiadás, 77. oldal /

Berlin a tizenkilencedik század hetvenes éveiben jó hely volt ilyen megfigyelésekre. A zsidóság fölfelé törekvése akkor nagyon föltűnő volt. Az alapító évek tőzsdei manőverei a zsidókat jelentős gazdagsághoz juttatták, és így mind a gazdasági mind a közéletben mindenütt előretolakodtak. Már akkor észrevette minden becsületesen gondolkozó német azt a szégyenletes tényt, hogy gyakran ragyogó német nőket lehetett zsidók karján látni - és nem a tiszteletre méltó feleség szerepében. A tetszőleges utakon meggazdagodott héberek külsőleg ragyogó föllépése és rafinált csábítási művészete által elcsábítva évente sok nő, akinek az lenne föladata, hogy népükben szorgalmas anyák legyenek, beleesik a zsidók csapdájába és eladó lény színvonalára süllyed.

Bárhol is éltek a zsidók, ott a kurválkodás bőségesen kifejlődött. A zsidók nemi kilengéseiről már az Ótestamentum is jelentést tesz leydeni papiruszon az egyiptomi korból. /Lásd a zsidókérdés kézikönyve, 29. kiadás, 250. oldal / A zsidó keleti emberként a soknejűség híve, ahogy az ismert zsidó író, Max Nordau (Südfeld) kifejezi: "nem monogám állat". Ha olyan országokban, ahol az egynejűség szokásos, külsőleg egynejű lesz ugyan, de elég utat talál arra, hogy más formában hódoljon keleties kedvteléseinek. A zsidó nők nem állítanak férfiak útjába akadályokat, talán, mert náluk a többnejűség szintén velük született elképzelés, talán, mert örülnek annak, hogy idegen törzsből való nők férfiak kegyeiért versengenek. Érdekes megállapítani erről a jelenségről, hogy hogyan ítélnék meg nyíltan zsidó nők ilyen jelenségeket.

Az "Irodalmi Visszhang"-ban (1912, 3. füzet) a héber Anselma Heine fajtársát, az író Jacobowskit dicsőíti. Ennek során annak szerelmi kalandjairól esik szó, és azzal kapcsolatban ezt mondja: "Hirtelen észrevettem rajta faja ősi fájdalmas vonását (!). Neki bosszúval teljes örömet jelentett, hatalmat mutatni a nők fölött, és sohasem volt gúnyosabb a néppel szemben, mint amikor azzal büszkélkedett, hogy a szőke nemesek finom asszonyait maga alá gyűrte" - Próbáljuk meg elképzelni, hogy lehetséges lenne-e az, hogy egy német író ilyen kéjes tiszteletzivatarral teli hangon dicséri egy honfitársa győzelmeit zsidó nők fölött a világ előtt.

Bernhard Kellermann (Fürth) az "alagút" című munkájában (kiadó a zsidó Samuel Fischer kiadó Berlinben) a következő figyelemre méltó dolgot írja le története zsidó hősről: "S. Woolf egy gentleman mintaképe volt. Csak (!) egy rossz tulajdonsága volt, és ezt gondosan titkolta a világ előtt. Ez rendkívül vágyakozó természete volt. A vér zubogni kezdett fülében, amikor egy csinos lányt látott. Minden évben legalább egyszer elutazott Párizsba és Londonba, és mindkét városban megvoltak barátnői. Gyakran hozott "unokahúgokat" haza ezekről az utazásokról, akiket New Yorkba küldött. A lányoknak szépnek, fiatalnak és szőkének (!) kellett lenniük. S. Woolf így állt bosszút (!) a szegény Samuel Wolfsohn (apja) miatt, akitől a jókölsejű teniszjátékos konkurenciája évekkal ezelőtt minden szép nőt elhódított. Megbosszulta magát azon a szőke fajon, amely régen lábbal tiporta őt. És mindenek előtt lemondásokkal teli fiatalságáért kárpótolta magát." Tehát: a cinikus fickó, aki a "szőke lányokkal" úgy bánik, mint az "emberhússal", megtámadja őket, élvezi és utána eldobja, az zsidó fogalmak szerint "egy gentleman mintaképe", és ehhez még ez az örült bosszú gondolata: Mert az öreg Wolfsohnnak nem volt szerencséje a germán nőkkel, miért kell fiának a szőke faj más nőin bosszút állni?

Talán itt túl sokat árulkodott a zsidó író? tehát a hébert nem a szeretet vagy az érzéki vonzalom vonzza a szőke nőkhöz, hanem - gyűlölet és bosszú! Lehetőleg sokat akar közülük elrontani és szégyenbe hozni - függetlenül attól, hogy ez "bosszújával" kapcsolatban van-e vagy nincs - és ezzel bosszút állni - miért? - egy olyan jogtalanságért, mely egyedül a zsidók gyűlölködéstől és hiúságtól elhomályosult képzeletében létezik.

Valóban, egy ilyen logika csak egy olyan nép érzelmi mocsarában fejlődhet ki, amely még ma is, 2000 év után, győzelmi énekekkel ünnepli annak a 75 ezer perzsának a lemészárlását, akik Eszter és nagybátyja Mordechai bosszúszomjának lettek áldozatai. De kétségtelenül, a zsidó úriember bosszújának igazi oka az utolsó mondatban van: "lemondásokkal teli fiatalságáért kárpótolta magát", amikor a szőke faj lehetőleg sok asszonyát pénze és csábítási művészete segítségével megbecstelenített, és emellett vérében levő gyűlölete megédesítette diadalait. És "a zsidó faj tipikus ősrégi fájdalma", az "örök zsidó fájdalom" melyet Heine, Jakubowski és elvtársaik megírtak? Ez nem más, mint Mefisztó fájdalma, hogy nem szabad neki tetszőlegesen cselekedni, ahogy csak akar, Shylock fájdalma, akinek nem szabad démoni gyűlöletét ellensége széttépésévé csillapítani. Ez a fájdalom a gyűlölet és gőg fájdalma minden nemzsidóval szemben, a faj ősrégi öröksége, annak egyik maradandó sajátossága.

Hogy ez ilyen szellem gyermeke, azt egy költemény mutatja be egy zsidó újságból "Az akció (Die Aktion)" 1913 februárjában, egy bizonyos Paul Mayer tollából. Ez talán kinyitja az egyik vagy másik olvasó szemét a zsidóság már csak kevésbé titkolt "végső céljait" illetően:

Ahasvérus boldog vándoréneke

Látjátok, én vagyok a gyökértelen, lelkem bőre sima

Nem vagyok környezetemmel házas, nem kell hegyeknek vezekelnem,

Nincs honvágyam, de zsákmányom halmozódik

szívemet nadrágomba hajtja, és menyasszonyaitok sírnak,

mert engem a fájdalom acélozott meg. Engem, az idegen sivatag kivetettjét,

Hajt küszöbötök elé a sors, ásítva fújjátok ki dohányotok füstjét

Rám vágytok leginkább, a jó emésztéshez,

Hallom irigy kiáltásaitokat, de ügyes tapintó vagyok

mert forrásaitokat iszom, és rossz szokásaitokat izgatom,

És megmérem értékeiteket, saját javamra

Játszom is

érett jókedvvel

sajátos, nagyon óvatos,

utolsó, előtetek titkos céljait

Ázsiai véremnek!

A Talmud rabbinikai tanai nem engedik meg a zsidó feleségnek azt, hogy férje viszonya miatt nemzsidó nőkkel, még ha azok házasok is, tiltakozzon. Emellett szól az a körülmény, hogy a nemzsidó házasság a rabbinikai fölfogás szerint nem számít házasságnak, hanem csak "azonos állatok együttélésének" tekintendő. Hiszen a talmudi tanok szerint a nemzsidók nem emberek, hanem csak "emberformájú állatok".

Ez a fölfogás magyaráz meg sok, máskülönben rejtélyes zsidó nézetet. Az állatnak nincsenek erkölcsi jogai, és ezért nem ismer a rabbinizmus erkölcsi kötelességeket nemzsidókkal szemben. Egy szép nemzsidó nő a zsidó szemében ezek szerint nem más, mint egy szép állat, és ezért a zsidó azt tehet vele, amit akar. Nem kell, hogy lelkiismeretfurdalása legyen amiatt, hogy az erkölcsileg lesüllyed.

Egyes jobbindulatú héberek hangjukat hallatták, akik fajtársaik szégyenletes viselkedését nemzsidó nőkkel szemben nyíltan beismerték és nem értettek vele egyet. Így Conrad Alberti (Sittenfeld) az M. G. Conrad "Társaság" 1889, 2 számában ezt írta, miután előzőleg a zsidó intoleranciáról beszélt nemzsidókkal szemben: "Kivételt képez a nemi érintkezés, különösen a gazdag zsidófiúk viselkedése szegény lányokkal, például varrónőkkel szemben. Olyan hihetetlen fokú cinikus durvaság fokát éri el, amilyenre keresztény fiatalember soha nem süllyednének. Ezek nőkkel szemben mindig megőriznek egyfajta szégyenérzetet, amely a mi tözsdén dolgozó ifjainkból teljesen hiányzik."

Hogy ez a becsületes vallomás tényeken nyugszik, arról lányok ezrei, akiket évente zsidó üzletekben és családokban megszegényítenek, tudnának megrázó tanúvallomást tenni. Biztosan igaz az a megjegyzés, hogy nemzsidó munkaadók vagy főnökök esetében is előfordul ilyesmi; de minden hasonló esetben a két fél között jellemző különbség van. Ha a szolgáló panaszkodik a háziasszonynál, hogy az úr, vagy a fiatalúr tolakodó módon viselkedik vele szemben, egy német háziasszony az esetek 99 százalékában kellemetlen órákat fog szerezni férfi lakótársainak, a szobalányt pedig egy kevésbé veszéllyel fogja kicserélni. Más a helyzet a zsidó háziasszony és anya esetében. Ahogyan ez felnövekvő fiával szemben is "toleráns", éppen úgy nemcsak el fogja tűrni férje gyöngéit, hanem annak és saját érdekében, Sára példáját követve, azt fogja a cselédnek tanácsolni, hogy teljesítse a tolakodó családtag kívánságát.

Egy esetből ismerem a szavakat, melyekkel egy gazdag zsidó asszony zsidó szobalányának panaszait kezelte, miután az panaszkodott neki, hogy ura tolakodó módon viselkedik vele szemben. Szinte részvétteljesen mosolyogva és egyfajta anyai jóindulattal ezt mondta a háziasszony: "Milyen ostoba gyerek maga! Ön csinos és fiatal; ha máshová megy, ott is lesznek férfiak, és ezek újra tolakodóak lesznek önnel szemben. És ha onnan is elmegy, máshol is ugyanez lesz a helyzet. A férfiak ilyenek; egy csinos fiatal lánnyal szemben mindig tolakodóak; És végül valahol mégis föl fogja adni tartózkodását. - Legyen esze, maradjon itt, férjem gazdag és jól meg fogja önt fizetni!" / Berlinben a beavatott körök tudják, hogy sok közvetítőnő külön összeg ellenében a csinos falusi lányokat kizárólag zsidó házakba közvetíti ki. /

Az említett esetben a szobalány elég erős jellemű volt ahhoz, hogy rögtön elmenjen, de milyen kevesen lesznek képesek arra, hogy ilyen rafinált csábításnak ellenálljanak? A zsidók áldozatai lesznek és utána hallgatnak szégyenükről. Mivel emellett a zsidó elég okos ahhoz, hogy jó fizetéssel és kis ajándékokkal legyezze a lány hiúságát, az így elesetteknek még csak le sem kell magukat győzni ahhoz, hogy elismerően és dicsérően nyilatkozzanak zsidó uraságaikról.

A zsidó feleség viselkedése úgy magyarázható, hogy a zsidó nő nagyon jól tudja, hogy kéjszív férje nem elégszik meg feleségével folytatott viszonyával. Tehát

házon kívül keres lehetőségeket. De ez többnyire drága és veszélyes vállalkozás - akár csak egészségügyi szempontból is nézve. Az okos és takarékos zsidó nő tehát ezt mondja: egy egészséges szobalány otthon, akit kicsit jobban fizetünk, mint máshol és néha egy kis ajándék, ez a legolcsóbb megoldás a férj mulatási igényének kielégítésére; és így nem fertőzheti meg magát.

Főnt már utaltunk arra, hogy a zsidók személyisége rejtélyesen hat a bizonyos nőkre, amit szuggesztív, akaratbénító hatásnak nevezhetünk. amikor az 1980-as években a "német társadalmi lapok" erről a témáról írtak, polgárok mindenfelől jelentéseket küldtek olyan eseményekről és megfigyelésekről, melyek igazolták ennek a befolyásnak a létét. A háttérben olyan erők jelentek meg, melyeket a legtalálóbban démoninak lehet nevezni, az érzékiség természetellenes fölkorbácsolása, melyek az áldozat minden értelmét elrabolták. Az "elvarázsolás" megmagyarázhatatlan dolgokkal, mellyel általában nőket gyanúsítanak, itt fordítva látszik működni.

Az említett közlések között voltak az alábbiak, melyek különösen jellemzőnek nevezhetők. Egy hölgy a következő megfigyeléseket vázolja: "Egy elég rosszul öltözött zsidó találkozott egy polgári nővel. Ránéz, a nő állva marad, mint akinek gyökeret vert a lába és utána megy. Hasonló történt az utcán, ahol egy vörös hajú ruhakereskedő zsidó állt üzlete előtt. egy fiatal lány, aki éppen kinőtt a bakfiskorból megy arra, a zsidó ránézi, vagy valamit súg neki; a lány találva érzi magát, megáll a következő kirakat előtt és állandóan a zsidóra néz. Kis idő után követi a zsidót a boltba. Egy fiatal kereskedőfeleséghez, aki éppen megözvegyült, egy zsidó jött. valószínűleg üzleti ügyben. Még aznap este beengedte lakásába és éjjel is magánál tartotta. ő tanult nő volt jó családból, a zsidó pedig idős ember, nem különösebben finom ember. "

A hölgy tovább sorolja: "föltevődik a kérdés: itt talán talmudi titkos művészetek dolgoznak? Néhány zsidó állítólag képes arra, hogy egy nőt egy pillanattal megremeget, mintha azt elektromos ütés érte volna. Egy hölgy, akinek zsidóval volt viszonya, miután magához tért, elmondta családjának: Amikor először beszéltem azzal az emberrel, és az áthatóan rám nézett mélyen sötét szemeivel, pillantása a velőmbé hatolt, és attól a pillanattól kezdve ellenállhatatlanul magához vonzott, álmaimban is megjelent, stb... Ki fejtí meg ezt a rejtvényt? Egy pillantás-e az (talán az, amit az olaszok jettaturának neveznek), vagy talán a talmudi rendkívüli bölcsesség és élettapasztalat titkos váltakozó kapcsolatokat ismer, bizonyos vonzóerőket? Vagy itt is a zsidó energia hat, amellyel a zsidók a női lelket képesek uralni?"

Valóban, az ilyen esetekkel tudatlanul állunk szemben, melyeket sürgősen át kell világítanunk. A számos lány és asszony közül, akiket zsidók elcsábítottak, a nagy többség azt mondja, hogy mintha egy tudat alatti démoni erő hajtotta volna őket a zsidóhoz. Kétségtelen, hogy bizonyos héberek hipnotikus erőket használnak, hogy az asszonyok fölött hatalmuk legyen. 1913 július 13-án jelentették Triesztből: "Sikerült egy bizonyos Ziffert letartóztatni, aki egy tizenkilenc éves nemeslányt, egy nagy szappangyáros lányát elszöktette, miután hipnotizálta. Ziffer állítólag két évvel ezelőtt egy boroszlói cukorgyáros feleségét szöktette meg hasonló módon."

Továbbá 1913 július 20-án ez volt a berlini lapokban olvasható: egy fiatal lány tragikus sorsa, akit egy házasságszédelgő kifosztott, és erre a teljes megtakarított pénze ráment, és aki emiatti kétségbeesésében öngyilkos lett, a tárgyaláson került szóba, amelyet tegnap tartottak a második berlini országos törvényszéken. A szeretőt, Ziffert elővezették a vizsgálati fogságból, hogy az számot adjon erről a családi esetről. A vádlott az előző év áprilisában ismerkedett meg a hajadon Johanna Simonnal, aki néhány napja jött szülővárosából Berlinbe, hogy itt állásba lépjen. ő "mérnökként" mutatkozott be a lánynak, és rövid ismeretség után megígérte neki, hogy Délamerikában feleségül veszi, és emellett a legfényesebb színeket festett előtte arról a nagyszerű életről, melyet ott élni fognak.

Mivel a mélyen katolikus lány egyszer elmondta neki, hogy nem házasodik meg máshtívevel, a vádlott, aki zsidó, katolikusnak mondta magát, és áltatásában addig ment, hogy mindig, ha a lánnyal egy templom előtt ment el, levette kalapját. Mindenféle hamis mesékkal sikerült neki a lány egész megtakarított pénzét elszedni. Miután végül kicsavarta a lányt, és testileg is tönkretette, ledobta álarcát, brutális és durva lett. Miután a becsapott lány följelentette, kiderült, hogy a vádlott már egy másik nőt is hasonló módon kizsigerelt. Az esküdtszék a vádlottat aljas jelleme miatt tíz hónapi börtönre ítélte. Másnap a lány, aki időközben Hamburgba költözött, elrontott élete miatti kétségbeesésében öngyilkos lett. A vádlott a föllezbezési bíróság előtt még olyan pimasz volt, hogy azt állította, a lány az ő elítélése miatti bánatában lett öngyilkos. A büntető törvényszék tényleg csökkentette a büntetést, és az ítéletből hat hónap és két hét börtön lett. Ez egy példák ezreiből. A "sötét középkorban" az ilyen esetek ismétlődésének megelőzésére fölakasztotta az ilyen bűnözőket.

Mint a Ziffer esetben, hipnotikus erőt kell föltételeznünk, amikor látjuk, hogy még öreg és csúnya zsidók is képesek arra, hogy fiatal nőket magukhoz ragadjanak. Erről sokat mesélhetnének a kis szobák az üzletek mögött, melyekbe zsidó kereskedők olyan órákban, mikor kicsi az üzlet, csinos női vevőket hívnak be többnyire azzal az ürüggyel, hogy valami szépet akarnak nekik mutatni. A női kíváncsiság többnyire nem tud ellenállni az ilyen kísértéseknek, és a zsidó ott képes olyan helyzeteket előállítani - például azzal, hogy fölpróbáltat egy ruhát - hogy a női gyöngeség mindenre képes lesz.

Egy tisztességes asszony, akit szintén a hátsó szobába csábítottak, megnézett ott pár szép mintát, és röviddel rá furcsa zajt hallott- és amikor megfordult, a zsidó kereskedő anyaszült meztelenül állt előtte. Egy rémült kiáltással menekült ki onnan.

Akkor is, ha nem akarunk a hipnotikus befolyásnak hinni, a nők gyöngeségét a zsidókkal szemben más logikus tényekkel is meg lehet indokolni. Már saját régi írásaikban, az Ótestamentumban és a Talmudban is az izraeliták magukat kéjes és szórakozni vágyó népnek mutatják be, amely érzéki értelemben a legvadabb kihágásokra volt hajlamos. A kéjsóvárság és vágy a zsidónak már az arcára is rá van írva, és ennek hatása van a másik nem gyöngé tagjaira. Mindenekelőtt a szeméremérzés teljes hiánya teszi a zsidót olyan veszélyessé és könnyíti meg játékát. Hogy mennyire nincs a zsidónak nemi szégyenérzete, azt többszörösen bizonyítják a rabbinikai írások, melyek minden szégyenérzés nélkül számolnak be a

legintimebb dolgokról, mindig olyan hangon, mintha ártatlan, magától értetődő dolgokról lenne szó.

Egy különösen förtelmes esetet mesél el Berakhot könyvének 61a oldala: Kohana fiatal éveiben a bölcs Rab rabbi tanítványa. amikor egy nap észrevette, hogy mestere egy fiatal idegen lánnyal akart együtt lenni, elrejtőzött az ágy alatt. A rabbi lefeküdt a lánnyal, csevegett és viccelődött vele. Amikor a lány a fájdalomtól fölkiáltott, Kohana kiszólt az ágy alól, és talmudi szóhasználatot használt: "Úgy tűnik, hogy Abba szája még nem kóstolt ételt." Ezzel arra akart utalni, hogy a lány szűz. A rabbi ezt felelte: "Itt vagy, Kohana? Gyere ki, az nem illik" De Kohana ezt válaszolta: "Ez csak tanulás, mester, mindenütt szeretnék tőled tanulni. "

A hébert nem befolyásolják erkölcsi kételyek, vágyát nyíltan mutatja ki, és ezzel vált ki a másik nemből hasonló érzéseket. A nő természete alkalmazkodó; öntudatlanul és tudat alatt fölveszi annak a férfinak a gondolkozásmódját és érzésvilágát, akivel közeli kapcsolatban áll és akit szimpatikusnak tart. A nemes gondolkozású férfi mellett a nő is megtartja belső nemességét és magasságát; de éppen olyan nagy a veszély, hogy az alacsonyrendű kéjenc mellett annak színvonalára süllyed. A zsidónak különös tehetsége van arra, hogy a nemi dolgokról mint teljesen ártatlan és magától értetődő dolgokról beszéljen, és így altatja el a női szeméremérzetet. A zsidók közelében a női szégyenérzés a legkisebb fokra zuhan; azt is lehet mondani, hogy a zsidó a nőt kurvává teszi. Mivel ő a nőt csak mint kéje tárgyának tekinti, így a nő sem érzi magát másnak, és annak hivatkozását állati ösztöneire nem tekinti szégyenletesnek, legalábbis messze nem annyira, mint más férfiakkal szemben.

Az 1882-ben elhunyt lipcsei fizikaprofesszor, J.K.F. Zöllner egy kis írásban jegyezte föl a zsidó szélhámos Glattstern csínyeit, melyek ebbe a fejezetbe illenek. Glattsternnek, egy szegény lengyel-zsidó diáknak, aki amellet félíg vak volt, sikerült bejutni a jobb lipcsei családokba, és azok lányaival legközelebbi ismeretségbe kerülni. Megvakulásának okáról a következő tudódott ki: Zürichben tanult, és ott udvarolt egy jó családból való lánynak. Mert az őt következetesen elutasította, egy nap egy magányos utcán útjába állt, és azzal fenyegetőzött, hogy szeme előtt lövi le magát, ha nem hallgatja meg. Mert a lány nem hajlott kérésére, egy vaktölténnyel töltött pisztolyt húzott ki zsebéből és homlokára lőtt. A buta zsidó nem tudta, hogy egy lövés lőporgázai hosszú tűzcsóvát vonnak maguk után, így elégette az egyik szemét.

Ez nem tartotta vissza attól, hogy Lipcsében folytassa pimasz nőcsábászatát. Mindenütt gazdag emberként lépett föl és ehhez a pénzt egyrészt szabadalmi csalásokkal szerezte, másrészt azzal, hogy állítólagos jótékonyági célokra gyűjtött, és a gyűjtés eredményét megtartotta magának. Itt azzal operált, hogy elsőként helyezett egy nagyértékű bankjegyet a tányérra és ezzel a többieket szintén nagyértékű adományok adására ösztönözte, amit aztán elsikkasztott. Amikor a lipcsei bíróság nyolc évi börtönre ítélte, néhány gazdag család lánya terhes volt tőle. Valószínűleg befolyásos támogatói voltak, mert 2 1/2 év után kegyelmet kapott!

Ennek a kicsapongó gazembernek a különös csínyei közé tartozott a következő: egy szegény asszonynak, akinek férje ezzel egy időben az ő magántitkára volt, pénzt

adott, hogy az mosodát és fehérnemű varrodát nyithasson. Legfőképpen azonban kötelezte az asszonyt, hogy mindig egy bizonyos számú fiatal varrolányt és tanulólányt tartson, akik egy kis hátsó szobában dolgoztak, ahol a fény felülről jött. Glattstern különféle órákban megjelent itt, a tulajdonosnőt valamilyen ürüggyel elküldte, és egy lánnyal a díványra feküdt - a többiek jelenlétében. Miután ezt a szomszéd ház lakói a lichthofon át többször megfigyelték, végül följelentették és a rendőrség jelent meg a helységben.

Nem ez az egyetlen nekem ismert eset, ahol zsidók más asszonyok és lányok jelenlétében elégítették ki kéjvágyukat. Bármilyen furcsának is tűnik, a jelenlévők, akik végignézték ezt a szemérmetlenséget, ez ennyire megdöbbenette őket, hogy elkerülhetetlen folyamatnak tartották és hallgattak róla, ameddig különös események nem vezettek ezek fölfedezéséhez. Ahogyan egy madarat megbűvöl a kígyó nézése, úgy bénítja meg a zsidók viselkedése a gyöngé nőket, és úgy vélik, hogy nem tudnak megszabadulni a rájuk szakadt átoktól.

Jellemes és nemes gondolkodású nők undort éreznek a zsidók iránt és minden zsidó dolog iránt, finom ösztönrel érzik a zsidó lény undorító jellegét, ahol egy férfiszem ezt nem látja. Gyöngé és hiú nők ezzel szemben akarat nélküli bábokként vannak kiszolgáltatva a héber befolyásának. Úgy tűnik, hogy a fajkeveredési viszonyoknak ebben szerepe van. A fajilag erős, tiszta ember idegenséget és ellenséget érez a zsidóban és elkerüli ezt a megrontót tudatosan vagy ösztönösen. A keverékből azonban nyilvánvalóan hiányoznak a finom ösztönök, és ezért ellenállás nélkül lesz a csábító áldozata. Így, ha akarjuk, akár magasabb értelmet is láthatunk ezekben a jelenségekben.

Olyan, mintha a zsidót azért küldték volna az emberek közé, hogy mindenkit, akinek gyöngé az életösztöne, tehát minden degeneráltat és kisértékűt gyöngéíteni és megsemmisíteni segítsen. Ez a magyarázat vigasztaló lenne, ha nem éppen a kifejezetten germán nőtipusok lennének a zsidók csábításának tárgyai és ha nem lennének gyakran zsákmányaikká. Ahogy a zsidó minden tekintetben a germán embertípus kifejezett ellenpólusa, így ebből a szempontból is, és éppen a két faj nemi ellentéte a legveszélyesebb és legzavaróbb. A germán és zsidó faj állandó együttélése az elsőnek minden esetre nehéz próbatétel és föltétlenül a germán erkölcs és faj tönkremenéséhez vezet.

*

A zsidó nőcsábász csábítási eszközeihez tartozik, ha másképp nem érné el célját, az "eljegyzés" is. Hihetetlen, hogy hogyan hat a "jeggyűrű" együgyű, ártatlan asszonylelkekre. Hogy mennyire hatásos ez az eszköz, azt a csapda állítója nagyon jól tudja.

Egy sziléziai kisváros szállodájának kávézójában hallgattam ezt a beszélgetést az asztalnál, ahol ültem, melyet két üzleti utazó, akik egyike zsidó volt, folytatott a szomszéd asztalnál. A zsidó megkérdezte:

"Hol száll meg Görlitzben?"

A kérdezett megnevezett egy szállodát.

"Aha" mondta a zsidó, "Azt ismerem. Én is eltöltöttem ott egy kellemes éjszakát."

"Hogyan történt?"

"A Breslauba való úton megismertem egy csinos lányt. Nagyon fiatal volt.

Mindannyian egy kocsi-ban ültünk; megbízott bennem, és végül eljegyeztem magam vele."

"Eljegyezte?" kérdezte a másik meglepve.

"Nos, ahogy ezt nevezik. Mindig van a mellényzsebemben egy pár olcsó gyűrű. Tudja, egy ilyen gyűrűért a lányok mindenre kaphatók, és így este velem jött a szállóba."

"Na és mi lett később a dologból?"

"Istenem, másnap továbbutaztam, ő is. Soha nem láttam többet... Kár, mert kedves gyermek volt!.."

A zsidó gyorsan ígér házasságot is, ha ez segíti abban, hogy célját elérje; tudja, hogy számára veszélytelen a dolog. Ahogy meg akar a lánytól szabadulni, kijelenti, hogy ő zsidó, és látszólag mély fájdalommal közli, hogy egész rokonsága mélyen ellenzi, hogy keresztény nőt vegyen el; és amellet valószerű, hogy a lány rokonai sem lelkesednek azért, hogy a lány zsidóval házasodjon össze, a mélyen boldogtalant játssza és úgy válik el a megcsalt nőtől, hogy életében ez volt az egyetlen igaz szerelem, melyet soha nem fog elfelejteni - hogy másnap egy másikkal kezdje el ugyanezt a játékot. A német lányok többnyire elég naivak és könnyen hívők ahhoz, hogy mindent készpénznek vegyenek, sokszor megvédik a csalót vádak ellen és kellemes emlékként emlékeznek rá vissza később is.

A fenti fajta esetek vázolásához a német társadalmi lapok a következőt jegyzeték meg: "Van a világon egyáltalán olyan botrányper, ahol zsidók ne lennének közvetlenül vagy közvetve az ügy részesei, mint csábítók, selyemfiúk vagy apacsok, pénzadók vagy másféle szerepben? Bárhol is történik a dolog, a zsidókat a legpimaszabb csábítókként látjuk, akiknek semmilyen erény, szépség vagy becsület nem szent, ha vágyaik kielégítéséről van szó." Azt hisszük, hogy nemcsak érzékeik hajtják őket, hanem ördögi kárörömet éreznek, amikor az erényes nőiességet aláássák, és azokat szentségtelenítik meg, akik a német férfiaknak a legtiszteltetreméltóbb feleségeivé kellene hogy váljanak. Mivel természetétől fogva szégyentelen, azt használja föl saját javára, hogy a vágy vágyat ébreszt, különösen ha azt - mindenféle szégyen nélkül - nyíltan kimutatják. A nemi életnél az állat az állatra hivatkozik, és éppen a legalacsonyabb állati természet ereje a legnagyobb. Így nem meglepő, hogy egy minden szemérem nélkül kimutatott állati vágy egy gyöngé és érzékeny személyre ellenállhatatlan befolyással van.

És még egy pszichológiai szempontot kell figyelembe vennünk: olyan teljes szégyentelenség, melyet nyilvánosan mutogatnak, másokban is szégyentelenséget ébreszt, elaltatja mások szégyenérzését. Tény, hogy általában egy zsidó előtt bárkinek kevesebb a szégyenérzete, mint bármely más ember előtt. Miért fordul a paraszt, a kézműves, sőt a birtokos, a tiszt és a miniszter is, ha pénzgondjai vannak inkább a zsidóhoz, mint egy barátjához, a bankhoz vagy egy kölcsönpénztárhoz? "A zsidók előtt nem kell szégyenkeznie!" - ez sokszor hallott mondás és sok rejtély megoldása. A zsidókkal tényleg olyan dolgokat is el lehet intézni, amit más embereknek soha nem mondana el; nem szégyelli magát az ember előtte, mert ő maga is szégyentelen.

Erre lehet a zsidók rendkívüli megvesztegetési tehetségét is visszavezetni.

"Erkölcsi nihilizmus", minden magasabb mérce tagadása a pénzen és élvezeteken

kívül, ez a zsidókban olyan megrendíthetetlen bizonyossággal lép föl, hogy ő - legalábbis ideiglenesen - másokat is lehúz a saját szintjére.

Ebben rejlik a zsidók hatalmas korrumpáló hatalma, a nőekkel szemben is. A zsidó közelében más érzés nincs, mint élvezetvágy és nyereségvágy. Különleges erő kell ehhez? Semmiképpen sem! Ahol a legnyersebb és legalacsonyabb ösztönök gátlástalanul felszínre jutnak, ott a finomabb és magasabbrendű dolgok háttérbe szorulnak. A jobb győzelméről és az "erők szabad játékaról" elterjesztett tévtanokat lépésről lépésre megcáfolják a tények.

A zsidóknak az is előnyére szolgál, hogy az "Isten népének" különlegességéről és elsőbbségéről szóló babonát már kisgyerekkortól belénk verik, és éppen a nők ragaszkodnak jobban a babonákhoz, mint a józan férfiu értelem. Ehhez járul hozzá, hogy a férfiideál asszonyaink elképzelésében meg van hamisítva. A színpadon a szeretőt többnyire zsidó ifjú játssza; elzsidósodott regényírásunkban a történet hőse szinte mindig zsidó, míg a gyöngelméjű, a becsapott, az önfelelt ideálok keresőjének szerepét többnyire német kapja. Nem csoda, ha a fiatal lányok félrevezetett ízlése és megzavart fantáziája minden egyenes növésű fekete fürtű zsidó fiatalemberben regényhóst vél megpillantani, és annak megjelenése "elbűvöli" őt. Az általános német hibás gondolkodás, amely minden nem németet és idegent csodál, segít ebben. Valóban, évtizedek óta a szépirodalomban, a női- és divat lapokban keleties kultusz uralkodik.

De nemcsak a német nők becsülete és erkölcsi tisztasága a játék tétje; ugyanígy egészségük is veszélyben van. Hogy a zsidók sajátos természetű a női testet túlzott mértékben kifárasztja, vagy azok a fiziológiai körülmények, melyek a körülméléssel kapcsolatosak, játszanak itt szerepet, nem biztos, de tény az, hogy azok a nők, akiknek zsidókkal volt dolguk, sokszor női betegségeket kapnak és gyermektelenné válnak. Sőt, egyszerűen azt lehet mondani: Azok a nők, akiknek zsidókkal volt nemi viszonyuk, elvesztek fajuk számára. Ha ma a születések számának csökkenését kutatjuk, akkor nem szabad elfelejteni, hogy tekintetbe vegyük a faji idegen befolyását, akik a nőket nemcsak erkölcsileg, de lelkiileg is tönkreteszik, és azonkívül a fogamzásgátló módszerek egyre nagyobb elterjedése egyre jobban veszélyezteti a közösséget.

Emellett szól, hogy a zsidó faj a nemi betegségek fő terjesztője a népek között. A zsidó akkor sem áll meg kéjvágyának való hódolásában, ha fertőző betegségben szenved. Ismerjük fiatal zsidók mondásait, akiknek örömi örömük van abban, hogy betegségül ellenére egy - talán egész ártatlan - lányt elcsábítanak és megfertőznek. Ilyen cinizmusnak egy szörnyű esetét tárgyalták 1904-ben Münchenben egy perben.

A müncheni esküdtttörvényszék előtt megjelent a házasságkereskedő Julius Klippstein, egy részletfizetési vállalat vezetője, leányvállalata a Jacob Weg vállalatnak. Hamis eskü és hamis esküre való felbujtás miatt állt a törvényszék előtt. Egy postásfeleséget, aki üzlete vevője volt, arra akarta rábírní, hogy eskü alatt tagadja le, hogy üzletében vele erkölcstelen viszonya volt. ő maga tagadta a tényeket. A postásfeleség azonban végül - a megígért pénzajándékok ellenére - bevallotta a dolgot. A Klippstein elleni vizsgálat eredménye az volt, hogy annak üzletében napirenden volt, hogy női vevőknek erkölcstelen ajánlatokat tett. Az államügyész

35 lányt és asszonyt nyomozott ki, akiknek Klippstein ajánlatot tett. Mind megjelent a perben tanúként. Vallomásaik rémületes képet adtak: egyes esetekben a támadás a megerőszakolás határát súrolta. Néhány nőnek, akik ellenálltak közeledésének, Klippstein elárvereztette a dolgait. Csak mikor engedtek neki, akkor állította le a végrehajtást és adott nekik hosszabb fizetési határidőt. Többnyire munkások és szegény parasztok lányairól és feleségéről volt szó. Klippstein kicsapongó élete miatt undorító betegségben szenvedett, melyet áldozatai is megkaptak. felesége is megbetegedett miatta és súlyos operációt kellett emiatt kiállnia.; ugyanez volt a szakácsnő betegsége is, akivel szintén viszonya volt, és 17 éves fia is, akinek apja volt a mintaképe. Klippsteint 1 1/2 (!) évi börtönre ítélték." A szociáldemokrata "Münchner Post", a kevés lapok egyike, amelyik ezt a hallatlan történetet a közönség figyelmeztetésére nyilvánosságra hozta, még ezt is közölte: "Az esküdtek tárgyalása alatt a vádlott cellájában szorgalmasan héber imákat mondott el. Különféle válóperek a per további következményei."

A "német kereskedő-őr" ezt jelentette a vádlott személyiségéről: "Julius Klippstein már régi tartózkodási helyén, Gießenben is nemi erőszak ügye miatt volt előzetes letartóztatásban, de itt szabadon engedték. Münchenbe áttelepülve alig volt egy éve üzlete tulajdonosa, amikor egy "megállapodással" hitelezőit 25 ezer márkával megkönnyítette és újra kicsapongó életbe kezdett, melyek nagyságrendje leírhatatlan volt. "Legyen kedves hozzám" mondta női alkalmazottainak, "akkor jó dolga lesz. Máskülönben pokollá fogom tenni életét." Egy alkalmazottja, aki támadásait energikusan visszautasította, és akit ezért Klippstein nagyon leszidott, az üzlet könyvelőjének panaszkodott a dolgról, aki Klippstein arcába mondta a tárgyaláson, hogy a börtönben lenne a helye.

A "Hammer" akkor ezt jegyezte meg az ügygel kapcsolatban: "hibás prűdség lenne, ha elutasítanák az ilyen esetek nyilvánosságra hozását. Itt a sötétben bujkáló veszélyről van szó, amelynek hatása beláthatatlan. Aki szereti népét, annak ki kell nyitnia annak szemét az ilyen szörnyűségek előtt. Ezekről a hallatlan dolgokról a nagy sajtó nem tett említést sem - az a része sem, mely különben magát a népek jogainak és erkölcsének különleges védelmezőjeként adja ki, és különben minden kicsiségből nagy ügyet csinál. A közönségben sajtós zavar van az erkölcsi fogalmak terén. Ha néhány frissen bevonult katonának durva szavakat mondanak, és egy különösen engedetlen közülük egy pofont kap, erről minden lap hosszan ír, és így a közvélemény is hetekig tárgyalja a dolgot, a Reichstag (=birodalmi gyűlés) egész üléseket tölt az ilyen események vizsgálatával. Itt azonban, ahol a legaljasabb bűnözés folyt, és számos asszony élete és becsülete szenvedett kárt, mindenki csak hallgat a dolgról. Miért nem szólalt meg Bebel úr, aki könyvében "A nő"-ben olyan szívesen játssza az erkölcsöszt, hogy kinyilvánítsa erkölcsi megdöbbenését? Itt nem többnyire kis parasztok és munkások lányai voltak az áldozatok?"

A mély árok, melyet a zsidókat erkölcsi írásaikban és különösen a nők értékelését illetően a becsületes népektől elválasztja, mutatja a regényíróként ismert Dr. Arthur Landsberger a "Reigen" c. újságban 1924-ben igazi zsidó szemtelenséggel a következőképpen: "Gyanútlanul odaülök, olyan szó, mely az álszent burzsoáziát meg fog döbbszteni, hogy ugyanis a kokotthoz mint a teremtés legtökéletesebb asszonyához szólok. Természetesen aki az anyát az emlősállattal mellén tartja

idillnek, aki a pelenkák szagára érzéketlen, annak az az anya tűnik a legértékesebbnek, akinek a legtöbb gyereke van. Érdekes, hogy ezeket a kultúremler számára állati tevékenységeket éppen a nőknél olyan magasra értékelik."

Hibás lenne, ha valaki egy héberrel erről akarna beszélni, és őt ki akarná tanítani; neki egyszerűen egy érzékszerve hiányzik az erkölcsi dolgokhoz; a verecundia, ahogy ezt már Schopenhauer megállapította. Már megszoktuk, hogy a zsidók minden bűnöző és erkölcsileg alacsonyrendű dolgait fölmagasztalva lássuk; és nem fog meglepni, ha egy elmés zsidó legközelebb azt fogja nyilatkozni, hogy a rablógyilkosok, a falra mászó betörők és a szélhámosságok sokkal érdekesebb és ezért értékesebb embertípusok, mint a becsületes ember, aki hűen dolgozik hivatásában, és azon fáradozik, hogy állampolgárként lelkiismeretesen eleget tegyen kötelességeinek. Egy olyan törzstől, akinek származása a kultúrnépek kidobottjaira vezethető vissza, nem várható el más, mint az, hogy az erkölcsi és jogi fogalmak fejreállításával saját utolsó voltát nemességre akarja hamisítani.

Emellett a zsidók nem veszik maguk komolyan az ilyen fogalomeltolást. Saját fajuk szempontjából egész másképp cselekednek. A jámbor zsidó kötelessége, hogy gyerekei legyenek, lehetőleg sok gyerek. Így írja elő a Talmud! A saját családjában tehát nem zavar a pelenkák szaga, csak a "gőj-állatoknál" olyan gyűlöletes az számára.

Aki képes arra, hogy világosan lásson, az föl fogja ismerni, hogy a Landsbergeri mondás nem más, mint jól kiszámított ocsmányság, hogy meghamisítsa az erkölcsi fogalmakat; nagyon begyakorolt csaló játék egy naiv népnél, melyet minden zsidó szellemi játékos szívesen utána mond - új példája annak, hogy mennyire ért a zsidó ahhoz, hogy tervszerűen összezavarja és aláássa a nemzsidó népek életét a fogalmak eltolásával. Az ilyen szellemű emberek leprások, akiket nem szabad tovább túrnunk magunk között; mert a lelki lepra is ragályos. A zsidó nagyon jól tudja, hogy a nő tiszteletlen kezelésével szó szerint a nemzet életét talaját ássa alá. Ha más ezerféle zsidó hiányosság még elviselhetőnek is tűnik: ez egymaga arra hív föl minden olyan népet, melyben még él a becsület és tisztesség fogalma, hogy követelje ezeknek a leprás idegeneknek a kiutasítását. Vagy csak azért akarjuk leányainkat fölnevelni, hogy a becsület nélküli idegen kurvája legyen? Egy nép, amely nem tudja asszonyai becsületét és tisztaságát megvédeni, amely hagyja, hogy ezeket büntetlenül a sárba tiporják - az a nép lemondott önmagáról.

Azt az ellenvetést fogják fölhozni, hogy a nemzsidók között is vannak szégyentelenek, akik hasonlóképpen működnek. Biztos- e de egy kivétellel: a németek között a lelkiismeretlen kéjenc mindig a kivétel, a zsidók között pedig szinte a szabály. Gondoljuk meg, hogy Németországban száz németre esik egy zsidó. Ha a németek ugyanolyan mértékben lennének bűnösök mint a héberok, akkor minden zsidó bűnre száz német bűnnek kellene esni. Nehéz lenne minden zsidó bűnre száz hasonló német bűnt felsorolni. A gyakran hallott mondásban: "Pont annyi német gazember van, mint zsidó" benne van annak elismerése, hogy a zsidók sokkal erősebben terheltek, mint számuk a népességben megindokolná.

Emellett egy erkölcsileg hiányos németet általában megvetnek, de ez nem igaz a zsidóknál. Ellenkezőleg: ismeretes, hogy a zsidók köreiben nyilvánosan dicsekednek gazemberségeikkel és a többiek dicsérik őket ezek miatt.

Leánykereskedelem

Az asszony elleni tiszteletlenség képben, szóban, tettel és cselekvéssel a héber egyik alapelve. A színpadon és a moziban pimasz kéjessége uralja a mezőnyt; a szemérmetlen könyvek, a legrémesebb titkos szerek eladói zsidók (sokszor "keresztény" álnév alatt). Így nem meglepő, hogy az ember legmélyebb megvetése, a szűzlányé is, mint a kereskedelem lenyomása a lehető legalacsonyabb színvonalra a zsidókból indul ki. Ez a "fehér rabszolgakereskedelem", különösen a leánykereskedelem. Ez az üzleti szellem legaljasabb kiterjesztése: az élő emberi hússal való kereskedelem, lélekadás a mocskos nyereségért. Ez a héberség érdeme, ezt az érdemtelen ipart tervszerűen és nagyvonalúan kiépíteni olyan szervezetté, mely az egész Földet átfogja.

A rabszolgakereskedelem már az ókorban is zsidó sajátosság volt. Nem véletlenül adott a híres lengyel festő Henryk Diemiradzki ismert képén a régi római életről: "A váza vagy a nő?" a két rabszolgakereskedőnek tipikus héber arcvonásokat. Még a Karolingok idejében is a rabszolgakereskedelem elsősorban zsidók kezében volt. /Lásd Dürr és Klett, világtörténelem II, 56 o. / így származásuk szerint ma a leánykereskedők szinte kizárólag zsidók, amit a zsidó oldal is elismer. Egy 1919 márciusában Londonban tartott, leánykereskedelem elleni konferencián az 1919 április 2-i "The Jewish Chronicle" elismerte, hogy "az ebben a szakmában tevékenykedő zsidók messze túlhaladják számban a többi kereskedőt" és hozzát teszi: "A zsidó leánykereskedő a legrettenetesebbek egyike az emberi tehertételek sorában; ha ki lehetne a zsidó elemet kapcsolni ebből, akkor a leánykereskedelem összezsugorodna és viszonylag kis mértékűvé válna."

Ha pénzhétség és nyereségvágy az árja embert is néha szintén gyanús üzletekhez vezetett, lehet hogy élvágya is néha áldozatokat követel; de olyan hidegszívű üzletiesség és olyan aljas rafinéria, amelyet a leánykereskedelem követel, egy árja soha nem mondott magáénak, kivéve, ha erkölcsileg teljesen korcs lett volna. /Ne tévesszenek jó német hangzású nevek aziránt, hogy itt héberekről van szó. A gazemberek nevének megadása sajtónkban annak becstelenségét mutatja - naponta képes arra, hogy igazi zsidó nevekből jó német neveket "sajtóhibázzon". / Csak az a talmudi fölfogás, amely a nemzsidót és különösen a nemzsidó nőt csak állatnak tartja magyarázza el, ha a héber hidegvérrel kereskedik nőkkel mint áruval. És állíthatjuk: Olyan fokú hideg számítás és álcázás, amivel a zsidó a gyanútlan lányokat hálójába csalja, amikor "eljegyzzi magát vele", vagy házasságot és jó állást ígér nekik, mikor rábeszéli őket arra, hogy megszökjenek a szülői házból, és miután a maga javára kihasználta őket, továbbadja mint árut egy másiknak, és menthetetlenül kiszolgáltatja őket a szégyennek - ilyen embert nemigen találunk az árjak között.

Mint mindig és mindenütt, ahol a zsidók rontó tevékenységét el kell rejteni, egy segítőkész zsidó rögtön ott van, mint itt is. A "jótévő asszonyok" és a "népbarátok" tevékenysége a szerencsétlen áldozatok érdekében eleitől fogva hiábavaló, ha

zsidók vezeték ezeket az intézményeket. Ezzel minden komoly vizsgálatot lehetetlenné tesznek. /Erre egy példát szeretnék hozni, amely jellemző az ilyen irányú női munkára. Münchenben volt a "német liga a nőkereskedelem elleni harcra" néven egy egyesület, Sulkowska hercegnő vezetése alatt. A vezetőségben néhány nemes hölgy volt, három férfi, és az "emberpiac" című sajtótermék kiadója D. Possart és Oskar Tietz, egy áruház tulajdonosa, mindkettő szemita. Már az első füzetben jellemző módon utalás volt arra, hogy a szerkesztőségben változtatni kellett, mert az első füzet tartalma "nem felelt meg mindenben az elvárásoknak". Aki azt elolvassa, az érthetetlennek találja, hogy abban egyáltalán kívánságoknak tettek eleget: pikánsan összeállított mindenféle, amelyből a kritikus olvasó rögtön látja, hogy egyet akar elkerülni: A zsidók leleplezését. / Mert mindig és mindenütt az a zsidók célja, hogy a zsidókra irányuló vádak legyöngítsék, erejüket vegyék, nemzsidókra tereljék, míg a komoly dolog legyöngül vagy komédiává válik. A tárgyról föllelhető irodalom elég gazdag ahhoz, hogy nem szükséges, hogy mi itt ennek a szomorú iparnak a részleteit taglaljuk. Beszéljen egy, az élet közepéből kiragadott példa, amely az állapotok minden szörnyűségét fölfedi és egyszersmind tanúságot tesz arról, hogy mióta üzik ezt a szégyenletes ipart. Otto Glagau "Kulturkämpfer"-je (= Kultúra harcosa), 3. sz. 1880-ból ezt a vázlatot tartalmazza (egy volt német konzul tollából) Rio de Janeiróból: Lehet-e Brazília gyönyörű fővárosának látogatásakor szégyenletesebb számunkra, mint az a megjegyzés, hogy német és osztrák lányok adják az ottani prostituáltak nagy részét? Egész utcákat laknak, és hazájuk nyelvén legszégyentelenebb módon szölongatják meg az arra járó férfiakat, sőt a főváros sok szórakozóhelyén is tolakodó módon közelednek a közönség férfitagjaihoz.

Legtöbbjük nagyon fiatal és bizonyítottan nem saját elhatározásából vándorolt ki, hogy idegen országban piszkos iparral keresse meg kenyerét, hanem zsidó kerítők és kerítők szerencsétlen áldozatai, akik néhány éve formálisan kereskedelmet folytattak német lányokkal Rióba. /Ez a kereskedelem annyira zsidó különlegesség, hogy a bordélyok tulajdonosait ott hivatalosan is "os cattens" (= kaftánok) -nak hívják. (Andree: zsidó néprajz, 253 o.) New Yorkban már odáig fajult a dolog, hogy a bordélyüzlet trösztöt alkot. Ennek a trösztnek élén egy Goldberg nevű zsidó állt (ismét egy "Dutchmann"!). Lásd "Hammer, 267. szám, 1913 augusztus.)/ Ez végül olyan mértékű lett, és olyan bomlasztóan hatott a brazil főváros amúgy is gyenge erkölcsére, hogy az ottani kormány végre közbelépett és a zsidó kerítők kiutasítását rendelte el, akik többnyire aranykereskedőként voltak bejelentve, de elsősorban kerítésből éltek.

Decemberben Rio de Janeiroban a következő személyeket utasították ki: Markus Schomer, Moritz Silbermann, Markus Weinbach, Tebel Silbermann, Mózes Silberstein, Moritz Eisenberg, Johann Freund, Adolf Bernstein, Tobias Saphir, Herrmann Ficheler, Gerson Baum, Markus Schwarz, Hermann Veitel, Markus Freemann, Samuel Auster, Karl Bukowitz és Abraham Robins. Kocsiban utaztak a hajókikötőhöz, és beszálltak az "Equator" nevű gőzösbe, amely őket Buenos Ayresbe vitte, elsőosztályú kabinokban, amelyre telt nekik a Rióban gyűjtött bűnös pénzből. Buenos Ayresben kellemetlen meglepetésben volt részük, mert a

rendőrség beszállt a hajó fedélzetére, és tiltakozott kiszállásuk ellen, ami miatt ezek a "bácsik" újra az öreg Európát fogják jelenlétükkel boldogítani.

Hogy ezek az állapotok újabban sem változnak, sőt inkább rosszabbodtak, azt bizonyítja a következő jelentés a napi körképből 1913 július 24-éről: 4000 elrabolt lány. A tegnapelőtt Hamburgban letartóztatott orosz (azaz zsidó- az író) leánykereskedőt Jakubowitschot tartják a teljes keleteurópai leánykereskedelem fejének. Összesen néhány ezer esettel vádolják. A statisztikai megállapítások szerint az utóbbi évben német kikötőből több mint 400 lányt szállítottak el leánykereskedők.

Ugyan megszervezték a "leánykereskedelem ellenes ligát", ugyan a kormányok erősítik erőfeszítéseiket, ugyan évente megfognak pár leánykereskedőt, akik mindig és kizárólag zsidók, és mégis virágzik az undorító ipar tovább, az "erkölcsös" Európa szegényére, a társadalmunk legfőbb rétegéig a "művelt" többséget uraló gyöngesség szegényfoltjaként, a romlott "tűrés" és nem utolsósorban a zsidóktól való határtalan félelem jeleként, mely minden hasonló szervezet tevékenységét elejétől fogva haszontalanságra kárhoztatja.

Valóban: titokzatosnak tűnnek azok az erők, amelyekkel a zsidó versenytárs bír a kereskedelemben. mint a nők érzékeinek ura. Annál szükségesebb ezek fölfedése és veszélyességüktől való intés.

XVIII A zsidók és a világháború

Az árja népek harcai minden időben Júda hatalmának növekedését és annak meggazdagodását szolgálták. Erről már sokszor volt szó ebben a könyvben. A hadiszállításonál, az értékpapírokkal való gazdasági manővereknél és valutaüzletek során az államok szükséghelyzetéből mindig nagy haszonnal járó üzleteket csináltak. A meggazdagodott és nemessé vált zsidócsaládok fölkerülésüket szinte mindig a hadiüzsorának köszönhetik, amiről a "Semi-Gotha" érdekes adatokat közöl. Az 1914-1918-as világháború is a héberek lázas üzleti tevékenységének időszaka. Ezúttal is ők a legfontosabb hadiszállítók, a legpimaszabb árdragítók, csempészek és hatalmas nyereségek ütnek markukat. Viselkedésük jelentős mértékben okozta a tengelyhatalmak vereségét. Úgy is lehet mondani, hogy ők ennek a hatalmas népek harcának a tényleges győztesei. Rögtön a háború kitörése után a héberek, Rathenau és Ballin elkezdték a hadigazdaság megszervezését - látszólag az állam érdekében, valójában azért, hogy fajtársaiknak biztosítsák a hadiszállítások oroszlánrészét, és hogy az egész belföldi és a semleges külfölddel folytatott kereskedelemben egy szinte zsidó monopóliumot szervezzenek meg.

Egy iparos, aki 1914 szeptemberében bement a porosz hadügyminisztériumba, hogy szállításokat ajánljon föl, meglepve látta, hogy ebben a magas hivatalban nem, ahogy várta tisztekkel és katonai tisztviselőkkel találkozott, hanem elsősorban zsidókkal. Walter Rathenau úr egy nagy irodában ült egy diplomata íróasztalánál, és ő rendelkezett és adta ki a hadiszállításokat. Környezetében szinte csupa alkalmazottak és üzletemberek - Ballin úr, a "Hapag" igazgatója, aki úgy látta, hogy hajótársaságát a háború hidegre tette, följánlotta tehetségét a birodalmi

kormányának, mint szervező és üzletkötő, tisztviselőkarával átköltözött Berlinbe és megszervezte a "Központi bevásárló társaságot" (ZEG), és más zsidó vállalatokat. II. Vilmos császár gyöngye kormányja, mely a zsidókat mindig is minden fontos pozíció betöltésénél előnyben részesítette, tanácsalanságában mindebbe beleegyezett, és a háború folyamán jól látható lett az a tény, hogy II. Vilmos trónra lépésétől a zsidók voltak a tényleges urak a Német Birodalomban. A császár bizalmas tanácsadói az utóbbi tizenöt évben szinte kizárólag gazdag héber gazdasági szakemberek, iparosok és nagykereskedők voltak, mint Emil és Walter Rathenau, Ballin, Schwabach, James Simon, Friedländer-Fould, Goldberger, Guttmann, Huldshinsky, Katzenstein és mások. / Lásd: Rud. Martin:n A német hatalom birtokosai /

Az a régi legenda, hogy a császár a főnemesség és az Elbától keletre levő junkerek befolyása alatt áll, zsidó kitaláció volt, hogy a népet becsapja a tényleges állapotokról, és a császárt kisebbé tegye népe szemében. A valóságban a császárnak az utóbbi évtizedekben főleg zsidók adtak tanácsokat, akik gyöngeségeit körülhízelegették és sok ostobaságának voltak oka, amelyek végső soron a világháborúhoz és Németország összeomlásához vezettek. A német nemességnek szinte nem is volt bejárása a berlini királyi udvarba.

Rathenaunak fajtársai sajtója dicsérő ódákat énekelt állítólagos szolgálatai miatt a hadigazdaságban, amelyek nélkül állítólag a háborút nem is lehetett volna elkezdni. ő magát "front mögötti gazdasági fővezérnek" nevezte, akinek a német győzelmek tulajdonképpen köszönhetőek. A valóságban Rathenau több mint 300 fős haditársaságaival értelmetlen szerkezetet hozott létre, amely az országban a gazdasági életet rendkívül megnehezítette és összezavarta, és a hatalmat és minden előnyt a zsidók kezébe játszott.

Itt utalunk néhány terhelő tényre, amelyek vitán felül bebizonyíthatók: A ZEG hatása az volt, hogy sok esetben megnehezítette a külföldről való élelmiszerbehozatalt; másfelől, mint különösen a háborús gabonahely (KG) az árukat ésszerűtlen módon küldözgette a birodalom egyik végéből a másikig, gyakran addig, míg romlott állapotban kerültek a fölhasználók kezeihez. Ezzel egy időben rendkívül túlterhelték a vasutakat és az árukat a szállítások miatt szükségtelenül megdrágították. Hogy a ZEG bevásárlói milyen furcsa értelmetlen gazdaságot működtettek Hollandiában, Dániában és másutt, arról tanulságos példák olvashatók az 1915-1918-as "Hammer" évfolyamokban. /Erről megjelent egy összeállítás a Hammer kiadónál a "panaszok a ZEG ellen" cím alatt. Figyelemre méltó továbbá "A ZEG és a zsidó üzleti monopólium" a 377. sz. Hammerből 1918 március 1-én./ A zsidó nagy malmok előnyben részesítéséről és a gabona és liszt értelmetlen ide-oda szállításáról a KG-n keresztül a lipcei "német molnár" c. szakfolyóirat számol be számos bizonyítékkal.

Tévedés lenne, ebben csak szervező és szállítási hibákat látni; a figyelmesebb odatekintés megmutatja, hogy itt a rosszindulat volt az első helyen. A héberek viselkedése a németekkel szembeni mély antipátiájukból is következik, éppen úgy, mint a német államforma és a "militarizmus" elleni gyűlöletükből. Nem kívánták a Német Birodalom győzelmét. A zsidók kétségtelenül a németeket gyűlölik a

legjobban - már csak azért is, mert a német idealizmus a zsidó csandala szellem természetes ellenpólusa.

A zsidók nagy része egyértelműen ellenségeink oldalán állt, különösen Anglia oldalán. Fontos zsidó újságok, mint a Frankfurti Újság, Berlieni Napilap, Új szabad Sajtó Bécsben és sok más mindig a nyugati külföldöt dicsérték és a német népet, mint a "reakció bölcsőjét" szapulták. Az ilyenfajta újságok már évtizedek óta hírhedtek voltak az alkalmi botrányok agyonhangsúlyozásáról (Eulenberg per, katonai hibák), a németiséggel szembeni gyűlölet keltésével külföldön és a német népet undorító gyanúba keverték, ami miatt az undorító zsidó szó "Boche" megszületett - egy szó, melynek jelentése a német írott nyelvben nem visszaadható, mert ez olyan valakit ír le, aki természetellenes szenvedélyek rabja (fiúkat szeret) / Valószínűleg a héber "Bocher" (= fiú) szóból származik / Hogy a héber a hallatlan hadi uzsorán, az úgynevezett csempész vagy láncgazdaság föltalálásával és a létszükségletek hogyan vétkezett a német nép kárára, és hogyan lett mérhetetlenül gazdag ezzel egy időben, az szinte mérhetetlen.

Itt utaljunk csak arra a tényre, hogy csak a hadiszállításonál aránytalan nagyságú drágulás lépett föl, mert - a zsidó befolyás következtében- nem vettek közvetlenül a termelőtől, hanem zsidó komisszárok, ügynökök és közbeiktatott kereskedők végezték a megrendeléseket. Szinte azt a benyomást keltették, hogy Júda népe már a háború elején azt a föltételt állította a német kormány elé, hogy ő kapja meg a hadiszállításon nagy részét. Mert számtalan olyan eset ismeretes, amikor német szállítókat, gyárosokat, nagykereskedőket, szakszövetségeket, céheket elutasítottak, és aztán zsidó közbeiktatott kereskedők kapták meg a megbízást lényegesen magasabb áron. Emellett fontos szállításokat sokszor olyan kereskedők kapták, akinek nem volt meg az áruismeretük és gyakorlatuk; elég volt, hogy zsidók voltak. A lövészárkokban ritkán voltak zsidók, inkább küldöncként, irodai erőként és a kaszárnyákban teljesítettek hadiszolgálatot. Az erről - a birodalmi gyűlésben is- sokszor elhangzott panaszokat 1915-ben mint ismeretes egy statisztikai jelentésbe foglalták össze, amelyet azonban soha nem hoztak nyilvánosságra - valószínűleg azért, mert Júda számára túl megszégyenítő lett volna.

A forradalmat, melynek célja nem az volt, hogy a becsületes munkásság befolyását mértékadó módon megnövelje, hanem inkább az, hogy megsemmisítse a zsidók által gyűlölt királyságot és a hadi szervezeteket, főleg zsidók szervezték. A milánói szabadkőműves páholy (a latin szabadkőművességet teljesen zsidók vezetik) egy 1914 június 30-i körlevélben kihirdette, hogy a páholyok célja az, hogy olyan kort hozzanak el, amelyben "nincsenek trónok és oltárok". Tehát: Minden herceg kiiktatása, minden nemzsidó vallás megszüntetése. A zsidóság ezen a feladaton dolgozik - nyíltan és titokban - évtizedek óta. És nagyon közel került céljához. A félrevezetett munkásság a zsidók vezetésével a zsidó célok faldöntő kosa lett. A nemzeti érzés kiölése a német munkásságból, és minden megvetendővé tétele, melynek német a neve, egy rafinált zsidó sajtókampány következménye. A zsidó hangulatkeltés a háború éve alatt kioltotta a bizalmat a német győzelemben és a háború minden bűnét a németek vállára próbálta tenni.

Frontunk összeomlása árulás következménye. A "Hammer" egy bizalmas embere jelentette, hogy egy zsidó katona 1918 júliusában ezt mondta: "Németország nem

fog győzni, mert mielőtt a háború véget ér, mi (zsidók) fogunk forradalmat csinálni." A független szociáldemokrata, Vater, azt vallotta Magdeburgban, hogy pártja 1918 januárja óta az ellenséghez való átállásért és a lázadásért csinált propagandát a fronton.

Így a német nép az összeomlást és a megsemmisítő békefeltételeket azoknak a rosszindulatú hatalmaknak köszönheti, akik Németország belsejében dolgoztak az ellenség kezére - és dolgukat a német nép vaksága és könnyen hívése megkönnyítette. Úgy tűnik, hogy a Lehnini kolostor régi jóslata valóra vált: "Israel infandum scelus audet, morte piandum" (Izrael kimondhatatlan, megölni való szentségtörést merészel elkövetni)

XIX Hipnotikus szellemi és akarati irányítás - a zsidók titokzatos hatalma

Ha a zsidók titokzatos életsikerét minden összefüggésében ki akarjuk kutatni, akkor nem mehetünk el figyelmetlenül egy titok - egy művészet mellett, amely a németek számára mind a mai napig teljesen titokban maradt: a szellemi befolyásolás művészete. Ebben a zsidó mester - annyira, hogy a gyanútlan német itt földéretlen rejtély előtt áll, és hajlamos arra, hogy a zsidóknál természetfeletti erőt gyanítson. Valóban, a zsidónak politikai., üzleti és más tevékenységeinél olyan segítsége van, amelyek a gyanútlan németnek teljesen ismeretlenek. A zsidó képes arra, hogy az ember érzelmeit, érzékeit, gondolatait és vágyait ügyesen és feltűnés nélkül úgy irányítsa, hogy szándékai megvalósuljanak. Hogy hogyan fog ehhez hozzá, arról a német elme csak hosszú kerülőutakon képes valamennyire közel jutni. Egy olyan kísérlet sem volt eddig sikeres, mely megpróbálta a német nyilvánosságot - vagy akár csak a nemzet vezető elméit ezekre az összefüggésekre irányítani. A német agyban úgy tűnik, nincs fiók ehhez a területhez. mégis itt újra meg fogjuk próbálni. És ez témánkhoz tartozik, mert csak ezzel tudjuk a "zsidó siker titkát" teljesen föltárni.

*

Az ember szelleme formálható anyag, amely sokféle formát vehet föl. Lehet, hogy a vér fajtája miatt az ember lényében sok minden fajilag meg van határozva; végső soron a szellem formáját a külső és belső hatások és ingerek szabják meg; a mozgás irányát a hangulat szabályozza. Egy ember másképpen cselekszik a harag és gyűlölet állapotában, mint mikor jó kedve van és szeretet tölti el. Haragot és gyűlöletet, jókedvet és szeretetet azonban mesterségesen is elő lehet hívni, még csalással, beképzéssel, hamis tények előhozásával is. Aki egy személyről, egy rendről vagy egy népről csak hátrányosat vagy megvetendőt hall, azt utálat fogja eltölteni, véleményét ez fogja kialakítani, és viselkedését eszerint fogja alakítani. Így egész társadalmi és politikai életünket lelki hangulatok itatják át és mozgatják; azok, akik ismerik annak művészetét, hogy ilyen hangulatokat hozzanak létre és irányítsanak, azok közéletünk igazi urai.

Nézzük meg néhány példán, hogy hatnak ezek a hatalmak. A politikai élet állandó harc a hataloméért. Néha egyének azok, akiket nagyravágyásuk és hatalomvágyuk hajt, hogy az állam vezetőivé legyenek, máskor egész rendek, máskor népek, akik a többieket uralni akarják. Régen az ilyen uralom szinte mindig igazi erőkon és fegyveres túlerőn alapult; az újabb időkben egyre inkább a taktika,

a ravaszság és a ravasz szellemi befolyásolás illetve gazdasági hatások léptek ezek helyére. A következő az eljárás: Az az embercsoport, mely hatalmat és uralmat akar, úgy látja, hogy egy osztály útjában áll. Gyöngíteni akarják őket és meg akarják semmisíteni őket. A nyílt erőszak eszközei gyanúsak. A gazdasági megsemmisítés hosszadalmas. Így az erkölcsi megsemmisítést választják. A hatalmat bíró osztályt gyanúsítani kell, hírnevét rossz fénybe kell vonni, megvetendővé és nevetségessé kell tenni. Erre ma rengeteg eszköz van. Mindenek előtt a nyilvános sajtó ad erre kényelmes és veszélyes eszközt. Napi sugallataival, összezavaró és ravaszul változtató híreivel szinte ellenállhatatlan hatalmat gyakorol a lelkek fölött és a tömegek hangulatát és szenvedélyeit tetszőlegesen irányítja. Az az osztály, akinek kezében a nyilvános sajtó van, és ezt ravaszul használja, ezáltal tényleg uralomhoz fog jutni.

Tekintsünk vissza, és gondoljunk arra, hogy milyen rafinált módon évtizedek óta az addig uralkodó osztályokat tervszerűen megvetendőnek állították be. A hercegek, tisztek és magasabb tisztviselők a sajtóban, regényekben, a színpadon és a vicclapokban főleg mint trotlikat, piperkőcöket, hiú kéjenceket, emberkínzókat, a haladás ellenségeit és kifejezett gazembereket ábrázolták; és a nép tudatában fokozódó harag fejlődött ki ezekkel a rendekkel szemben, akiknek uralma tarthatatlannak és a kultúra gátjának tűnt. Így csináltak hangulatot a forradalomhoz - annál sikeresebben, mivel a fenyegetett osztályok nem ismerték föl ennek az előmunkának mesterséges voltát és célját.

Teljesen hasonló módon készítették elő a világháborút és a németiség megsemmisítését. Évtizedek óta a német, elsősorban kormánya és hadserege volt külföldön a "fekete Péter". A sajtó fáradhatatlanul jelentéseket írt a németek szörnyű voltáról, a "reakciós" és hadi készülődéséről. Németország föllendülése és versenyképessége az idegen népek számára kellemetlen volt, és így megsemmisítését szívesen látták volna. De hogy azt a világ egyetértésével semmisíthessék meg, előbb megvetendőnek és gyűlöletesnek kellett ábrázolni. Erre minden eszköz jó volt. Az újabb angol regényekben (ezeket többnyire héberek írták /lásd Hammer 63, 291, 303, 316, 318 és 392 szám / a német szinte mindig gazember, kém és áruló volt. Állítólag rejtett fegyverekkel jött Angliába pincér, fodrász és könyvelő alakjában, és bizonyos helyeken németek egész serege gyűlt össze, és egy napon belülről támadta meg a gyanútlan angolokat. Üzleteiben a német ravasz csaló volt, aki semmilyen eszköztől nem riad vissza, hogy becsületes versenytársait elűzze a piacról. Így már tíz évvel a háború előtt tervszerűen ábrázolták a németet megvetendőnek. Hogy ez a rágalmozás a háború alatt - különösen a Northcliffe által befolyásolt külföldi sajtóban - hogyan fokozódott groteszk túlzásokká, hogyan mutatta a német katonát brutális dühöngőként, gyerekrontóként és kézlegvágóként, és az egész világ megvetését hívta ki ellene, erre még mindnyájan jól emlékszünk. Így minden népben németgyűlöletet keltettek, a németeket hunoknak és barbároknak állították be, akiket ki kell zárni az emberiség soraiból, úgy hogy minden igazságtalanságot, mely a németekkel történik, a többi nép kárörömmel vegye. Ilyen módon lehet az emberi érzékelést ravasz befolyásolással félrevezetni. A német nép teljes kiirtása a legszörnyűbb módon az emberiség nagy részét mély elégtétellel töltené el.

Az az eljárás, hogy azt, akit tönkre akarunk tenni, előbb megvetendőként ábrázoljuk, nem új. Az Ótestamentum már elmondja, hogy Júda gyerekei szomszédait, kiknek országát és kincseit el akarták venni, eszerint kezelték. Istentelennek rágalmazták őket, kicsapongóknak, akik kirablása és megsemmisítése Istennek tetsző nemes cselekedetnek kell, hogy látsszon. Így találták föl Lot és lányai rettenetes történetét, hogy az ammonitákat és Moabitákat, akik a szörnyű vérfertőzés leszármazottai, megvetendőnek tűnjenek, és ellenük minden tisztességtelenség jogos bosszúnak tűnjön. Aki a sorok közt tud olvasni, és fölismeri, hogy ezek a földművelő népek a régi Palesztinában becsületos, tisztességes népek voltak, és erkölcsileg messze a sivatagból betörő zsidó rablóbandák fölött álltak.

Így volt ez mindig. Ilyen ravaszságokkal és művészetekkel a naiv és gyanútlan német teljesen értetlenül áll szemben. Ő, akinek a ravaszság és csalás teljesen idegen, nem várja el ezt másoknál sem. Hogy egy másik ember szavai csak annak eszközei, hogy az gondolatait elrejtse és ellenfelének érzékeit megtévessze, nem fér a fejébe. Ő maga nyíltan és egyenesen kimondja amit gondol és ezt tételezi föl a másiról is. Annak művészete, hogy "csaló beszéddel" mások gondolatait és érzéseit irányítsák, a legérthetlenebb számára. és ebben rejlik politikai gyöngesége, vereségének oka. Ezért legfőbb ideje, hogy a német belátásait kitágítsa ebben az irányban, mert itt veszély fenyegeti, sőt teljes vereség.

*

Az 1922-es politikai-antropológiai havi füzetben, 2. sz, Georg Bihler gondosan elemezte ezt a tárgykört. Ebben "harcot lát a nép lelkéért". A külföldön tapasztalható németgyűlöletet tekintve, az idegenek szövetségének megsemmisíteni akarását, és azokat az aljas eszközöket, melyeket károsítóink használnak, fölismeri a német gondolkodás nem megfelelő voltát a politikai trükkökkel és mesterséges szellemi irányítással szemben. Ezt mondja. "Nincs elég ismeretünk a lelki életről és annak törvényeiről, és mindennek előtt annak alkalmazásáról a politikai életben." Utal arra, hogy a háború előtt a kormányzó és uralkodó osztályok vakon álltak szemben a német nép lelkét tervszerűen bomlasztó eszközökkel, és semmiféle módon sem védekeztek. Még kevésbé gondoltak arra, vagy voltak képesek arra, hogy ellenfeleink népeinek a világszerte terjesztett hazugságpropaganda által megmérgezett lelkével helyesen bánjanak. Nem értettek hozzá, és nem is gondoltak komolyan arra, hogy a világ népeinek gondolkodását és a saját nép gondolkodását úgy irányítsák, ahogy ez nekünk érdekünkben állt volna.

Itt mutatkozik meg a német oldalon ijesztő tudatlanság a lélek törvényeiről, melyek az emberek együttélését határozzák meg. "A népek sorsáról az elhatározások nem a csatamezőkön történnek, hanem mindennek előtt a népek lelkében. A csatamezőn történtek csak az népek lelkében előzőleg történtek elháríthatatlan következményei." Gondoljunk csak arra, amit mi a "Hammerban" már éveekkel ezelőtt leírtunk: vereségünk kevésbé volt katonai természetű, inkább szellemi és lelki. "Népünk lelkét tervszerűen bomlasztották és ellenállásra képtelenné tették." Diplomáciai védekezésünk pedig lelki nem megfelelő volta miatt volt beteg - ha azt nem szintén idegen befolyás vitte rossz irányba. Csak akkor támadhatunk újra föl, ha megtanuljuk a lelki-szellemi fegyverek alkalmazását.

Az emberi cselekvést a lelki háttérben növekvő kívánságok és vágyak vezetik, melyekből végül akarat és tettek lesznek. Kívánságokat és vágyakat lehet ébreszteni és irányítani. Azáltal, hogy Marx Károly hibás világgépet ültetett a munkások lelkébe, és fölébresztette bennük a vágyat a proletár osztályuralom iránt, ő lett a társadalmi osztályharc elindítója, amely a népeket belső bomlással fenyegeti. A marxista életelv egyoldalú képei úgy bevették magukat a munkások lelkébe, hogy ezek egy "lélekvezetői rendszerré" váltak és olyan mennyiségű energiát szabadítottak föl, amely kíméletlen erőszakkal tör a mai társadalom szétverésére.

A veszélyek elhárítását csak úgy lehet elérni, ha a munkások lelki alapállását megváltoztatjuk. Figyelmünket inkább a lelki átalakítás tudományára kell fordítanunk, jobban, mint a gazdasági és politikai segédeszközökre. Bihler az iskolában rosszul képzett németet, akinek szinte minden közvetlen szemlélete hiányzik a dolgokról, és akinek csak iskolászerű tanulási fogalmakkal lehet elképzelést adni az előtte álló feladatról, ezzel a módszerrel akarja tanítani. A leki visszahatás fogalmából indul ki. A kívánó, akaró, és cselekvő embert a lelki visszahatások vezetik. A külvilág benyomásai érzéseket hívnak elő, melyek ingereikkel minden szervi élet kiindulópontjává válnak. Kedv és kedvetlenségi érzések lesznek az emberi tevékenység hajtóerői, ezek határozzák meg az akarat irányát. A kívülről jövő benyomások belső ellenhatást ébresztenek, amely nemkívánatos dolgokat kivéd és a kellemes dolgokat megtart. Így alakulnak a külvilág benyomásai az ember belsejében hajtóerőkké.

Hogy egy nép hajtóerőit megértsük, meg kell keresnünk és föl kell ismernünk a nép életében hatásos hajtóerőket. Itt megfigyelhetjük, hogy - a lelkiakat bizonyos hasonlósága esetén - a külső hatások a hasonló emberekben hasonló lelki hatásokat és ellenhatásokat okoznak. Tehát vannak közös tömegérzések. Ezek az kedélyváltozások a hasonló életkörülmények között élő emberek körében nagyon hasonlóak lesznek. Így van a munkásosztályban egy sor tudati elem és látásmód, melyeket speciális munkásérzésnek nevezhetünk. Az érzés közössége és az abból kiinduló vágyai és akarása egy nagyszámú emberi osztálynak a közéletben jelentős "reakciós energiát" jelent. A szocialista agitátorok művészete az volt, hogy fölerősítsék ezt az osztályenergiát és annak irányt adjanak. Annak megjátszásával, hogy a régi államban a munkás nem szerezhethet elég jogot, és hogy a szocializmus sokkal tökéletesebb társadalmi rendet tud kialakítani, az agitátorok a tömegenergiát a régi állam szétverésére használták. Hogy képesek-e arra, hogy ezt a tömegenergiát egy jobb államrend kialakítására is fölhasználják, annak bizonyításával egyelőre adósaink maradtak. Azok e lelki hangulatok, melyeket a tömegekben ébresztettek, mindenütt csak tagadásra és rombolásra irányultak, seholy sem alkotó célokra.

A lelkek mesterséges irányítása a kívánságaik és igények ébresztésével kezdődik. Ezek az igények lehetnek beképzelték és nem értelmesek is. Ha valakiben azt a képet ébresztjük fel, hogy helyzete nagyon kellemetlen, méltatlan és kibírhatatlan, akkor ez meg fogja minden áron próbálni, hogy helyzetét megváltoztassa. Ilyen "rémpropagandát" folytatnak évtizedek óta a munkássággal. Ez nem csak uszítás volt, hanem rafinált "lelki technika". Ilyen módon töltötték föl a forradalom

akkumulátorait. Ez az energia mind a mai napig nem sült ki, így a munkásság tárolt és rossz irányú lelki energiája még további bajokkal fenyeget.

A fellángolt vágy kielégítésre vágyik. "A szocializmus nem más, mint egy nagyvonalú kielégítési ötlet, melyet a munkásságra szabtak." Marx megtanította, hogy az erőszak, azaz a bűntény annak eszköze, hogy az igény ötletet kielégítsék. Így lesz fölismerhető, hogy az élet tényleges történései - a politikai tettek - lelki folyamatokban gyökereznek. Aki ezeket a lelki folyamatokat ügyesen képes irányítani, az uralja a közéletet. Ezekből az egyszerű, könnyen érthető tényekből régi diplomáciánk és kormányzatunk semmit sem értett meg. Nyugodtan megvárta, hogy hogyan halmoznak föl hatalmas mennyiségű robbanóanyagot az állam tartópillérei alatt, anélkül hogy akár csak sejtette volna ennek a folyamatnak a célját és hatását. Ha a jövőben politikailag valamit jelenteni akarunk, akkor meg kell értenünk ennek a lelki dinamikának az ABC-jét. Ez a tudatlanság nekünk véráradatba került - és még kerülhet.

De abban maradunk: Ahogy eddig a nép ösztöneit hihetetlenül ravaszul és ijesztő sikerrel az alacsonyrendű, bomlasztó, erkölcstelen és államellenes célok felé irányították, így lehetséges lenne a fölépítő, erkölcsös és rendszerető célok felé is irányítani - és még ma is lehetséges, ha ezt megfelelő emberek végzik, és ha a képzettek, és tulajdonnal bírók végre fölismernék kötelességüket, hogy a tömegek vezetői és nevelői legyenek - de mindennek előtt: ha hajlandóak lennének arra, hogy az ehhez szükséges áldozatot végre hozzák. máskülönben a katonai összeomlást gazdasági, erkölcsi és kulturális is fogja követni. A társadalmi kérdés megoldása lelki-szellemi nevelési feladat.

A hazug képek hipnotikus eredete

A kérdéses probléma rendkívüli fontosságánál és idegenségénél nem várható el, hogy ennek a területnek a felületes érintése az olvasónak világos képet ad arról, hogy miről van itt szó. Ezért akarjuk a tárgyat még egyszer más szavakkal és összehasonlításokkal tárgyalni.

Kevés dologból ért a német olyan keveset, mint a szellemi rabul ejtés művészetéből. Minél kevésbé képes arra, hogy ezt a művészetet másokkal szemben űzze, annál erősebben kerül sajátmaga ennek hatalmába. Ő maga olyan előítélet mentes és nem számító lelkületű, hogy fogalma sincs a lelki befolyások hipnotikus hatalmáról, és ellenállás nélkül bedől azok csalásának. Gondolkodásunk bizonyos alapképzésekre vezethető vissza, melyeket a valóságos élet jelenségeiből veszünk föl érzékelő szerveinken keresztül. Ebben fontos szerepe van a szemnek. Amit láttunk - "saját szemünkkel láttunk" - az számunkra cáfolhatatlan tény. természetesen tudjuk azt, hogy a szem nem csalhatatlan, mert ha például azt a képet közvetíti, hogy a Nap, Hold és a csillagok a Föld körül keringenek, és hogy egy gyorsan forgó gömb hosszú vonallá válni tűnik. Ennek ellenére a látottak jobban megrögződnek képzeletünkben mint más benyomások.

De hagyjuk azokat a dolgokat, amelyek ellentmondanak a valóságnak, vagy azt művészi módon bemutatják, mint a színpad vagy a képek, valamint a költői fantáziát. Az átlagos értelemre, amely nem tud különbséget tenni a természetes és látszólagos folyamatok között, az ilyen megjátszott tények éppen olyan erősen és

maradandóan hatnak, mint a tényleges események. Hatnak a képzelet kialakítására, és akkor is, ha ez még annyira értelmetlen és természetellenes: a látottakból vagy lelkiileg látottból valami megmarad a lélekben és ott alapvető fogalomként működik tovább.

Így olyan emberekben, akiknek életük során állandóan hamis képeket mutatnak - vagy akár csak hamis újságcímeket látnak, amelyekkel végső soron szintén képeket kapcsolnak össze - lehet, hogy teljesen természetellenes és zavart életszemlélet alakul ki. Olyan fogalmak rakódnak le bennük, amelyeket az összes logika sem képes újra kiirtani. Politikai életünk gazdagon szolgál erre bizonyítékokkal. A hazug kép, a csaló elképzelés hipnotikus hatalommal bír a lélekre és a szellemre, kényszerpályára viszi azt, amelyet a valóság és az értelem semmi módon nem tud többet normalizálni.

Goethe mester a hamisító képnek ezt a szellemet bénító varázsát ilyen szavakba öltözteti:

"Butaság van a szem előtt,
varázslatot űz,
ha fogságban tartja az érzéket,
akkor az elme is rabjává lesz."

Ezért ellenségeink nagyon jól tudták, hogy mit csinálnak, amikor a világot olyan képekkel zúdították tele, amelyeken - látszólagosan helyes fényképezéssel visszaadva - német katonák a legundorítóbb szörnyűségeket művelték. Gyerekek kezét., nők mellét vágták le, elesett bajtársaik testét nagy edényekben főzték és hasonlók. Az emberiség szörnyülködve nézte és mély utálatot érzett az iránt a nép iránt, amely ilyen aljasságokra volt képes. Megesküdhetek a legszentebb esküvel, hogy ezek a szörnyű tettek kitalációk, és semmirevaló idegenek találták ki azokat, hogy Németország ellen uszítsanak - nem fogják elhinni. A hazug képek tovább élnek a képzeletben és velük a végzetes érzelmek. Ha a jövőben minden német angyaloként fog élni: A németgyűlölet tovább fog élni a népekben, miután ezt olyan démoni művészet beültette a lelkekbe. Ez adja más népek "fölsényét", hogy azok értenek az ilyen művészetekhez, melyek lényéről és természetéről a gyanútlan németnek szinte semmi fogalma sincs.

Melyik németnek jutna valaha is eszébe, hogy franciákról vagy angolokról ilyen förtelmes dolgokat kitaláljon és az erről szóló hazug képeket nyilvánosságra hozza, csak azért, hogy gyűlöletet és megvetést keltsen ellenségei iránt? Egy németnek soha nem jutna ilyesmi eszébe; ő nem tud képekkel sem hazudni. Jogát becsületes harcban kereste, de soha nem kúszó lélekmérgezésben. Talán igaza van Scheffauernek, hogy a német az erősebb és tisztább - és így ő a valódi győztes. Mert ilyen hazugságművészet nélkül és hátunkba szúrt ezer mérgezett tördőfés nélkül ellenségeink soha nem "győztek" volna le bennünket.

Nos, mi tanulni akarunk ebből a fölsimerésből. Föl akarjuk ismerni, hogy ellenségeink - saját országunkban is - olyan fegyvert használnak ellenünk, amely eddig ismeretlen volt számunkra: A hazug képek fegyverét. Csak ritkán alkalmazták? Ó, nem! Nyissátok ki szemeiteket, és lépten-nyomon találkoztok a hazug képekkel: az újságban - a színházban - a regényben - a moziban - a parlamentben - a törvényszék előtt - a vicclapban - a tudományban - és végül a

szent művészetben is. Mindenütt vannak színjátékok, melyek titokban hamisított irányzatot követnek. A ravasz ellenség és élethamisító mindenütt tud elétek hamis képeket festeni és veletek elhitetni, hogy ez a valóság és az igazság. Sokunk életét annyira elrontotta a ravasz ellenség, mert azt mindenütt meghamisította és hazugsággá változtatta. Így sokan közülünk hipnózisban vándorolnak, látszólagos életben és már föl sem ismerik az igazi életet. Hazugságban és önbecsapásban élnek, és csak akkor fognak kitalálni ebből a zűrzavarból, ha fölismerik a boszorkánymestert és az élet hamisítóját - és módszereit fölfedve látják. Akkor ők is meg fogják érteni, hogy miért van a csalónak akkora hatalma az élet fölött. Eltolt és átállított mindent, és belsejüket is kifordította, úgy, hogy azok elvesztették értelmüket - és az emberek természetes józan eszüket. Most nem boldogultok ebben az összezavart világban, és képesek vagytok azt szidni. A boszorkánymesternek azonban, aki a dolgoknak hamis értelmet és rossz helyzetet adott: neki a viszonyok pontosan olyanok, amilyeneknek ő szeretné azokat; ő ért a varázsláshoz, míg a ti számláitok mind hamisak.

És hogy volt képes ez a különös életművész arra, hogy beférkőzzön lelketekbe? Szintén hazug képekkel. Az irodalom tele van okos elbeszélésekkel, melyekben a ravasz hamisítót a legnemesebb ruhákban mutatják: okos - igazságos - jótevő. Gondoljatok Lessing "Nathan a bölcs"-ére vagy Walter Scott "Ivanhoe"-jára, és ezer más okosan kiagyalt történetre. Igen, már az iskolapadban megkezdődik a játék a "hazug képekkel". Ott a legelvetemültebb és istentelenebb népet a szentség királyi palástjában mutatják nekünk; elmondják, hogy ez a nép - noha semmi mást nem tesz, mint szégyentelenségeket és büntetteket - Isten különös kedvence. Igen, egy démont mutatnak nekünk, mely tele van aljas és csalo szándékkal, tele gyűlölettel és bosszúval ártatlan emberek iránt, egy démon, mely saját fölesküdt szolgálinak följánlja a becsületes népek kiirtását - és ezt a dühöngő démont nekünk isteni lényként mutatják be, mint a Föld és az Ég igaz Istenét. Ártatlan gyermeki lelkünk mindezt hittel veszi föl, nem sejtji, hogy itt neki "hazug képeket" mutatnak, hogy már itt egy ravasz élethamisító játssza szörnyű játékát. Ebbe a hamis világképbe, melyet a fiatal lelkekbe elültetnek, a legtöbben belebetegednek egész életükben soha nem találhatnak vissza az értelemhez, az igazsághoz és - Istenhez. Évig az emberi őshazugság foglyai maradnak - a "hazug képek" hipnózisában, melyeket nekik a vallás álruhájában szuggerálnak.

*

A világ legtehetségesebb hipnotizánusa Júda népe, egy nép, mely nem kapott alkotó erőt, és amely nem tud sem földet művelni, sem alkotó iparhoz sem a művészethez nem ért, és ezért nem tud igazán emberhez méltó életet élni. Ősidők óta csak embertársai becsapásával jut előre, és ezért a becsapás és vakítás művészetét mesterien kiépítette. Hogy ne ismerjék föl szellemi és erkölcsi alávalóságát, összekevert és meghamisított minden fogalmat. Hiányosságaiból erényt faragott, büntetteit istennek tetsző cselekedetként ábrázolta. A becsületesen dolgozó népeket bűnös csürhének szidta, a gonosz szellemet, a démont, mely őt vezeti, istennek kiáltotta ki és a maga fejére isten népének koronáját tette.

A szellemi hamisításnak ilyen művészete ellen szinte védtelenek vagyunk, mert mi nem harcolunk ilyen fegyverekkel. Nincsenek ilyen fegyvereink, és tiszta

jelenlétünk lehetetlenné tenné ilyenek alkalmazását. Aki nem akar csalni, annak nincs oka arra, hogy gyakorolja a csalás művészetét. Csak a valóság fegyverével szállhatunk szembe a csalással. De meg kellene próbálnunk a valóságot hathatósabbá, hatásosabbá tenni. Mert egyet megtanulhatunk a csaló ellenségtől: a képek varázshatalmának használatát.

Az az absztrakt, elméleti és vitázó mód, ahogyan mi védjük jogunkat, nem olyan mélyen és tartósan hatásos, mint az ellenfél módszere: ő "hazug képekkel" és szólamokkal fog agyonütni. Gyakorolnunk kell annak a művészetét, hogy szintén képekkel beszéljünk gondolatainkat illusztrálva a néphez. A "hazug képeket" az igazság képével kell helyettesítenünk. Tehetséges rajzoló és festők meg tudják mutatni a népnek azt a szörnyű rombolást, melyet az emberek megrontói köztünk véghez visznek. De még jobban kellene a költőknek igyekezni, és megkapó életképekben bemutatni az élet megrontóinak tevékenységét. elbeszéléseknek, regényeknek és színdaraboknak kell érthető jelenetekben bemutatni a nép mételyzőinek céljait.

Ma még nagyon kevés ilyen mű van. Freytag "Kapja meg"-je, Raabe "Éhségpásztor"-a, Poland "Hordókészítő paraszt"-ja, Urbanitzky "Más vér"-e, Jebens "Ellenség a házban"-ja, Kühn "Faj"-a és "Bekötöttek"-e, Nathanel Jünger "Nép veszélyben"-je - és ne felejtsük el Arthur Dinter közismert könyveit (A vér elleni bűn, stb.) - ezzel szinte ki is merítettük a készletet. Ha újabban nem lehetne végre Salburg grófnő írásait megszerezni, akkor valóban panaszkodhatnánk arról, hogy hiány van olyan értékes irodalmi művekben, melyek időnként helyes fényben mutatják be és leleplezik az álnok hamisítót. Salburg grófnő első regénye, a "Carriere", mely kímélet nélkül leleplezi azokat, akik évtizedek óta uralják közéletünket, azt korrumpálják és megszegyenítik, megérdemelte volna, hogy tömegesen vegyék meg. A "Júdás az uraknál" leleplezi a keresztény tanok alattomos ellenségét, aki a templom érsekének díszes köntösébe bújik, hogy itt zavartalanul támogassa a hazugság népét. A "Magas pénzügy" (A pénz lelke) a zseniális életet és lelkeket ismerő író a zsidó szellem és társadalmi élet legeldugottabb sarkait mutatja meg.

Hiány van olyan színdarabokban, melyek az idegen nép tevékenységét mutatnák be - azért, mert az idegen a színpadokat megszállva tartja, és csak azt engedi oda, ami saját érdekében működik, azaz meghamisítja az élete, erkölcsromboló és bomlasztó.

A legrosszabb a helyzet a képzőművészetek terén, ahol én egy jó művet sem ismerek, amely támadhatatlan művészi eszközökkel vádolná a zsidó lényt. Kivételt képez az alól a cseh művész, Karel Relink 35 képe, melyeket "Talmudtükör" cím alatt egy könyvecskében adtak ki. Éppen ennek a kötetnek a megnezése teszi annak szükségességét világossá, hogy német művészeknek is élniük kellene tehetségükkel és hatásosan kéne a nép fölvilágosítását segíteniük. /Itt legalább Georg Plischke ollózásait és Otto von Kursell tollrajzait szeretnénk olvasóink figyelmébe ajánlani. /

XX. A megoldás

Démoni árnyékként - terjedő betegséggé nehezedik a zsidó lény az emberiségre. Híres népek, nagy művészettel megáldott nemzetek és kultúrák tűntek el a zsidó betegség alatt - anélkül hogy egyáltalán megértették volna, hogy mi történt bennük. Rejtélyes, eldugott betegség támadta meg őket; fölzárolta őket - gazdaságilag, lelkileg, testileg. Minden beteg volt rajtuk és törékeny. Az állami és társadalmi szervezetek föloldódtak, kimerültek beharcokban.; az egészséges rendszerek lyukacsosak lettek, szinte minden egészséges ösztön és életerő kioltottnak tűnt. Jog, erkölcs és vallás föl bomlott; minden szétfoslott a korrupcióban és faji degenerálódásban. A régi nagyság romjain diadalmasan ült - mint a keselyű egy királyi állat tetemén- a zsidó. Övé lett az emberi szorgalom aratása, az idegen géniusz és alkotó szellem minden terméke az övé lett. Mint amikor Egyiptomból való kivonulásukkor a héberék minden arany és ezüstedényt magukkal vittek és egy kizsigerelt országot hagytak maguk mögött, ugyanúgy számtalanszor költöztek el régi kultúrállamokból, és nemcsak egy elszegényedett országot, hanem egy nyomorba döntött, földre tepert népet hagytak maguk mögött. Szinte úgy tűnik, mintha a sötét démon, akit a zsidók istenükként tisztelnek, átka a népekről valósággá vált volna: " Minden népet föl fogsz zabálni, akiket kezvedbe adok." Ez az átok tényleg beteljesül, amíg a népek elég vakok, és nem tekintik át a történelem leghaszontalanabb csalását. A zsidók a zsebtolvaj ügyességével valóban ördögi csalási művet vittek végbe. A naiv és másokban megbízó népek mindent tiszteletreméltónak tartanak, ami Isten neve mögött rejlik, és így nem vették észre, hogy az Isten fogalom ügyes és átkos kicserélésének áldozataivá váltak. Krisztus a népeket arra tanította, hogy a valóságot, az igazságosságot, és Isten szeretetét tiszteljék - mint ahogy sokkal Krisztus előtt más népek már tisztelték ezt a szellemet, de a zsidók Jehovájukat tisztelték, aki mindig is a gyűlölet, a csalás és a hazugság szelleme volt. Ábrahám Istenét "El-Schaddai"-nak nevezte, mely a sátánhoz hasonló hangzásával utal annak az "Istennek" igazi természetére. Egyházi embereink gyanútlanlansága türelmesen beleegyezett az Istenek összekeverésébe, és még segítettek is azt. Egy valódi kereszténynek rögtön föl kellett volna tűnni, hogy Krisztus Istenét soha nem nevezte Jehovának vagy El-Schaddainak, hanem mindig csak "égi apjáról" beszélt. Ő tagadja, hogy a zsidóknak joguk lenne magukat "Isten gyermekeinek" nevezni, hanem egyenesen ezt mondja: "A ti apátok az ördög, és annak kedve szerint akartok cselekedni. Ő mindig is gyilkos volt és a valóság nincs vele." (János evangéliuma, 8,44). Ilyen volt Jézus véleménye a zsidók Istenéről. Milyen egyházi emberek azok, akik nekünk azt akarják bemészélni, hogy Jehova a kereszténység Istene is?

Ha azonban a keresztény népek a gyűlölet és a hazugság szellemét elismerik Istenüknek, akkor önként szolgáltatják ki magukat neki. Mert Mózes V, 7,15-nak nincs más értelme, mint: a népek, akik a hazugság szellemének hisznek, azokat a zsidóság meg fogja semmisíteni. A zsidónak hatalma lesz fölöttük és ők hanyatlásra vannak ítélve. A zsidóságnak ezt az egyetlen misszióját lehet elismerni: ők az erkölcsileg elromlott népek megfojtói.

Ha a népek vakságukban maguk dolgoznak a zsidók keze alá, és Júda meglepően mesteri módon úzi fojtogató iparát a népeken, akkor nem meglepő, ha a naiv népek titokzatos rémülettel néznek föl a zsidók népére. Mert előlük a hamisított hittan

elfedi az események logikus összefüggését, az a sötét érzés szállja meg őket, hogy a zsidók túlvilági erővel szövetkeztek, mintha tényleg ők lennének a kedvenc nép, "Isten népe". Elfelejtik, hogy az ördög is nagy hatalom a világ történeleiben - különösen ott, ahol az élet elindul Isten hatalmi területeiről - a valóságból, az értelemről, az igazságosságból. Minden nép. és minden ember, kinek példaképei a zsidók, ezt teszi, mindenki, aki továbbjutását hazugság és csalás útján akarja elérni. Elhagyják Isten világát, és Jehova és El-Shaddai uralma alá kerülnek. Ettől a pillanattól kezdve a zsidónak hatalma lesz fölöttük; bukásuk biztos. Így teljesül be a "minden nép fölzárlása".

Ez elkerülhetetlen sorsnak tűnik: Azok a népek, melyek El-Shaddai hazug és pusztító szellemét imádják, annak uralma alá jutnak. a démoni szellem rögtön széttörik, amikor a csalást fölfedik - amikor a népek fölismerik, hogy naiv hitükben hamis Istent imádtak - amikor fölismerik a zsidók igazi lényét, mint a rombolás és pusztítás démonjának ügynökeit - és amikor fölismerik azokat a szálnalmas eszközöket és segítő eszközöket, amellyel a zsidó a lelkeket megfogja - ekkor megszűnik a varázs és az átok. A világos, értelmes, igazságot szerető és igazságos ember fölött Júdának nincs hatalma, és az ördögi Istennek, Jehovának sem. Ez a könyv elég anyagot ad minden gondolkozó embernek, hogy átlássa a zsidót annak szegényes lelkét, és ez elég ahhoz, hogy megvédjen a zsidó támadások ellen. Meg fog arra tanítani, hogy undorral kerülje el a leprásokat, és becsületes szeretetből óvjon minden igaz embertestvérét ettől. Akiket nem lehet óvni és tanítani, azokat hagyni kell, hogy menjenek útjukon. Ezek nem szolgáltak rá másra, mint hogy a lélek fojtogatójának áldozataivá legyenek.

*

Mentés csak akkor lehetséges, ha sikerül a nemzet teljes szellemiségét megváltoztatni. Ez más szavakkal azt jelenti: ha sikerül, népünk szellemi vezető rétegeiben megértést ébreszteni a lelki befolyásolás művészetére iránt, a lélekirányítás iránt - egy művészet iránt, melyről a szellemileg legjobb képességű németeknek is meglepően kevés fogalmuk van.

Itt viszont olyan művészetéről van szó, melyet ma szinte kizárólag csak megvetett ellenségeinktől tudunk megtanulni. A "Cion bölcseinek protokolljaiban", mindegy hogy ezek valódiak vagy képzeletbeliek, sokat árulnak el ebből a művészetből, olyan sokat, hogy alig hihető, hogy egy német vagy orosz ki tudta volna találni a lélek összezavarásának és a szellem befolyásolásának ezeket a mesterműveit. Has lenne az élők között olyan ember, aki képes lenne ilyen rendkívül ravasz és félrevezető gondolatmenetekre, akkor az fölhasználta volna ezeket népének fölemelésére, és saját államának jobb kialakítására, ahelyett hogy arra szorított volna, hogy a zsidók szájába adjon ilyen nagyságrendű bölcsességet. MÉR ez a körülmény is a protokollok valódisága mellett szól. Aki azokat alaposan tanulmányozta, további bizonyítékokat fog bennük találni - elsősorban abban a tényben, hogy sok olyan cél és előre kimondott elvárás, melyet abban 25 éve fölállítottak, időközben teljes mértékben valósággá lett.

A nép szellemének helyes vezetésére egy lehetőség kínálkozik a könyvnyomtatáson keresztül. Ennek a körülménynek a helyes felismerésével a néprontók urai lettek a napi sajtónak. Nem kitaláció, amikor azt jelentik, hogy az angliai zsidó, Montefiore

az 1840-es Krakói Szanhedrinen ezt mondta: "Ameddig nincs az egész világ sajtója kezünkben, hogy a népeket becsapjuk és elkábítsuk, addig uralmunk csak képzelgés. "

A napi sajtóhoz társul a nagyvolumenű könyv és más sajtótermékek irodalma, melyet a mozi és színház egészít ki, melyek szinte teljesen zsidó kézben vannak. Münchhausen báró nemrég arra utalt, hogy a zsidó könyvkiadás sokkal kiterjedtebb, mint az összes német író és kiadó hatása. Egy zsidó könyvet - természetesen rafinált reklámozással - gyakran már pár hét alatt százezer példányban adnak el, míg a legjobb német könyvnek is évek kellene ahhoz, hogy csak 10 ezer vevőre találjon. Még egy: Minden zsidó önkéntes ügynöknek tekinti magát, akinek feladata, hogy a zsidó írásokat terjessze. Tudja, hogy sajtójának és irodalmának elterjesztésével faja szellemének uralmát és emellett saját üzleti érdekeit támogatja. A német nem gondol ennyire messze.

Miután az egyház is, melynek feladata az volt, hogy az emberek lelki békéje és az erkölcsi ideálok őre legyen, ebben a pontban szinte teljesen kudarcot vallott, mert nem ismerte föl a farkast báránybőrben, már csak egy út marad, hogy az elárult lelkekhez férjünk: az irodalom, a könyv eszköze. A német szellemű becsületes könyv ma szinte az egyetlen mód arra, hogy a német szellemet ápoljuk, és a lelkeket erősítsük. Kár, hogy a legbelátóbb és legbecsületesebb németek sem tudják ennek a jelentőségét kellően értékelni.

/A háború utáni idő gazdag irodalmából legalább pár művet emeljünk ki, melyek a zsidókérdés magyarázatát részeiben elmélyítették.

A történelmi művek közül Otto Kernholt műveit nevezzük meg "A gettótól a hatalomig". "Németország bűne és bűnhődése". Wilhelm mester "Júda bűnei" mindenk előtt anyaggyűjteményként fontos. A gazdasági összefüggéseket Otto Bonhard "Zsidó világuralom és pénzuralom" valamint Theodor Fritsch: A nagy pénzügy bűnei. A zsidó istenfogalom alapvető tárgyalását Delitzsch könyvében találjuk: "A nagy család"

Továbbá senki se mulassza el Arthur Trebitsch († 1927. 7. 26) műveinek olvasását: "Német szellem - vagy zsidóság!", "Árja gazdasági rend", ez a kíméletlen kritika, mely a zsidóságot saját soraiból érte: érdekes a filozófiai, pszichológiai áttekintés miatt és az író származása miatt, ami olyan mély belátást adott neki, amelyet nemzsidók szinte sohasem kapnak. Az olvasó természetesen nem vehet minden leírtat készpénznek, hanem kritikusan kell azt olvasnia.

A keleti zsidóság vallási, gazdasági, állami és jogi titkos szervezetéről ad fontos információkat a keleti zsidó renegát, Jacob Brafmann kétkötetes könyve: "A Kahal könyve", melyet a hamburgi egyetemi professzor, Siegfried Passarge újra kiadott a Hammer kiadónál és részletesen kommentálta, ami miatt könnyebben olvasható lett számunkra.

Azok számára, akiknek az antiszemita álláspont túl "negatívnak" tűnik, érdemes Dr. Hans F. K. Günther faji könyveit elolvasni, melyek kiadásával a J. F. Lehmann kiadó nagy szolgálatot tett.

A régi zsidóellenes alaplírákból, melyeket minden komoly népi és minden meggyőződéses zsidóellenesnek meg kellene venni és azt tanulmányozni kellene, megemlítyük: Naudh: "A zsidó és a német állam", Richard Wagner: "A zsidó a

zenében", Eugen Dühring: "A zsidókérdés mint a fajrontás kérdése", Wahrmund: "A nomádság kérdése és a mai zsidó uralom", Paul de Lagarde: "Német írások" (új kétkötetes kiadás Lehmannál, Münchenben), Willibald Hentschel : "Varuna", Theodor Fritsch: "A zsidókérdés kézikönyve" és "A hamis Isten".

Újságok, melyek a zsidókérdésnek folyamatosan komoly figyelmet szentelnek: "Hammer", kiadó Theodor Fritsch, kéthetenként, alapítva 1902-ben, "Világharc", kiadó Alfred Rosenberg, havilap, alapítva 1924. A kitűnő J.F. Lehmann kiadó Münchenben kiad egy havilapot, "Németország megújítása", alapítva 1917./ Tehát német népünk becsületes barátai, azok, akik komolyan veszik az ideálok őrzését, a kultúra védelmét, és akiknek fajunk jövője fontos, tanulják meg ellenségeinktől, hogy mit jelent a szellemi örökség ápolása egy kultúra és erkölcs számára. A népek és fajok harca végső soron nem fegyverekkel és ágyúkkal dől el, hanem a szellem dönti azt el.

XXI. Zárszó

aki minden itt közölt ténnyel számot vet, be fogja látni, hogy milyen könnyelműek és felületeseek azok a humanitásról és toleranciáról szóló szövegek, melyek a zsidók elvegyüléséről és beolvadásáról beszélnek az árja kultúrnépekbe. Csak határtalan életidegenség teszi az ilyen fantazmagóriákat megbocsáthatóvá. Az egész humánus asszimilációs gondolat nyomorúságosan megbukik az örökölt fajiség rendkívüli komolyságán. Az elképzelés, hogy az emberek szoros együttélése és az úgynevezett képzés minden ellentétet ki tud egyenlíteni, iskolaszerű fölépítményen alapul, melynek a valódi élet mindenütt ellentmond. A zsidóság olyasvalami, amely a természetes élettörvényeken kívül mozog, valami életellenes, természetellenes, démoni. Az a látszatra természettudományos tan, hogy az életért vívott harcban a jobb és erősebb győz, itt nem helyénvaló. Az ilyen harc csak ott hatásos és jogos, ahol rokon lények hasonló, természetes fegyverekkel küzdenek az uralomért. Senki sem követeli, hogy a betegséget terjesztő bacilusokat szabadon hagyjunk hatni, hogy a pusztító járványok ellen ne küzdjünk; senki sem állítja, hogy a kolerabacillus jobb és erősebb lény, mint az ember, mert le tudja azt győzni. A tant az azonos játéktérről minden erő számára körül kell határolni, mert létezik az a sajátos végzet, hogy a betegségek járványosak, míg az egészség nem az. Egy rossz alma könnyen átadja rohadó gombáit az egész kosárnak, de ezer jó alma sem tudja meggyógyítani a rohadt almát. Itt nem kiválasztási harcról van szó, nem fölényről, hanem az egészségesekek védelméről a ragályos betegség ellen, a népek mérge elleni védekezésről. Az értelem parancsa az, hogy minden bomlasztó és ragályos dolgot távol tartsunk az egészséges élettől és azt minden erővel gyűrjük le. Mérgezett dolgok elkerülése az első élettörvény: Nézd azt, ami testednek egészséges, és ne adj neki olyat, ami egészségtelen. Goethe szavai is illenek ide:

"Ami nem a tietek

kerüljétek;

Ami bensőtöket zavarja

Azt ne szeressétek."

A zsidóság egy betegség az emberiségen belül, mint ahogy maga a héber Heinrich Heine is elismeri, aki azt "az örök, a Nílus iszapjából magunkkal hurcolt kór"-nak nevezi. A héber a szellemi-erkölcsi rothadásba átment alsóbbrendű ember, aki a bomlás baktériumát mindenüvé magával viszi, ahol őt eltűrik. Maga is jól ismeri ezt a tulajdonságát, ahogy ezt a héber Dr. Münzer kijelentése bizonyítja.

Regényében "Út Cionba" ezt mondja a hős: "nemcsak a zsidók olyan degeneráltak, akik egy kiszívott, fölhasznált kultúra végén állnak. Európa minden fájának - talán mi fertőztük meg őket - vére elromlott. Ma egyáltalán minden el van zsidósodva. Érzéseink mindenki bennünk élnek, szellemünk irányítja a világot. Mi vagyunk az urak, mert ami ma hatalom, azt a mi szellemünk hozta létre. Gyűlölhetnek, elzavarhatnak bennünket, ellenségeink csak testi gyöngeségünkön győzedelmeskedhetnek: Minket nem lehet elűzni. Bevettük magunkat a népekbe, fajunk átítat más fajokat, elrontja azokat, erejüket gyöngíti, minden porlik, rothad és töredezik avult kultúránktól."

Münzer is megpróbálja a szokásos módon a zsidók megsemmisítő háborúját az emberiség ellen jogos bosszúnak ábrázolni, mert állítólag a zsidót jogtalanul vetették meg és üldözték. úgy ábrázolja a zsidót, mint akit szapultak és lábbal tiportak. Lehajol és megfordul és így folytatja:

"De mindemögött a kicsalt diadal izzott. A világ elzsidósodott, a zsidó szellem és a zsidó hibák szétbomlasztották. Ez volt a bosszú!" "A kicsalt diadal!" ez akaratlanul jellemzi a helyzetet. Csak sompolygó hazugságok és csalás segítségével jutott a héber hatalomra. de a kicsalt győzelem nem győzelem - annyira sem, mint amennyire a tolvaj sikere az erő és fölény győzelme. Aki vendégként visszaél a háziak bizalmával és meglopja vendéglátóit, az ezzel nem győzött, hanem gazember volt. Nos, a diadal nekünk kissé elszietettnek tűnik. Az helyes, hogy a kultúrországok eltompult tömegeit a zsidó szellem, és a zsidó mérges vérbacilusa is megfertőzte, hogy mindenek előtt társadalmunk bizonyos felső rétegei, akik ösztöneik hiánya miatt teljesen társai és testvérei lettek a népek bomlasztóinak, ki vannak szolgáltatva a rohadásnak. De népünknek van egy erős magja, melyet az idegen mérge még nem támadt meg. és ha a meghülyült, testileg és szellemileg elzsidósodott tömeg a nagy összeomlás felé tart is azokon a tömegeken keresztül melyek a nagyvárosokban zsúfolódnak össze - a nem elrontott falusi tartalékokból népünk meg fog fiatalodni és meg fog újulni.

Legyen az irányvonalunk, amit Paul de Lagarde mond "német írásaiban": Minden nekünk terhes zsidó komoly szemrehányás életünk valódiságával és eredetiségével szemben. Németországnak teljesen a német emberek és német művészet országává kell hogy váljon, akkor Palesztinának nem lesz többet helye benne." Igaz az, hogy az ókor népei összeomlottak, anélkül hogy tudták volna, hogy mi zajlik le velük. De mi tanultunk a történelemből, és kinyomoztuk a fajrontó gócot. Csak most kezdődik meg az a folyamat, hogy a zsidót lényében fölismerik és föltárják, most először fedik föl a zsidóság titkait. Évtizedek óta állnak éleseszű emberek és figyelik az ellenség minden mozdulatát. Alaposan átlátták, minden lépését előre kiszámolták, és csendesen elkezdtek a legfontosabb helyeket védeni a romlás ellen. Porladó felületi kultúránk, a zsidó spekulánsok csaló műve, és az elzsidósodott kormányok összeomlását senki sem tudja megakadályozni /Ezeket a mondatokat

1913-ban írták le, és azóta valósággá lettek. /, de legalább azt reméljük, hogy a romlatlan elemek mint a védő hamuban átitorlázna efölött a bűnfolyam fölött, és ezután tiszta padlóra jutnak, hogy új, jobb életet építsenek föl- egy német világban, mely zsidómentes.
